

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

~~DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO!~~

EGZ. 16

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. K. Świerczewskiego

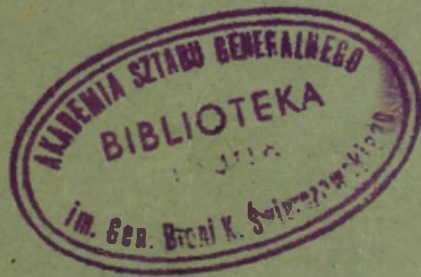
358

Dział Sepr. 53.

Nr 16.

egz. 1
293-351

Tymczasowa Instrukcja funkcjonowania Sztabów w polu

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. K. Świerczewskiego

Dział _____

Nr 417

Page 417

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

~~DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO!~~

EGZ.

6

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. A. Świerczewskiego

Dział Sej. 53.

358

Nr 16.

egz. 1

293 — 357

Tymczasowa Instrukcja funkcjonowania Sztabów w polu

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. A. Świerczewskiego

Dział _____

Nr 417

Sej 417

- ścisłej współpracy poszczególnych oddziałów /wydziałów/ sztabu, wyrabiającej się w stałym i szybkim informowaniu się wzajemnym oraz uzgadnianiu zamiarów,
- umiejętność przewidywania na dalszą metę;
- stałej znajomości położenia, nieprzerwanej łączności z oddziałami własnymi, sąsiadami i sztabem wyższym.

5. Za poziom wyszkolenia oficerów sztabu odpowiedzialny jest dowódca, który szkoli sztab jako organ swej pracy w zakresie dowodzenia.

Systematyczne szkolenie oficerów sztabu prowadzi szef sztabu, zrywając jednocześnie pracę oddziałów / wydziałów / sztabu.

6. Sztaby dzielą się na :

- sztaby wielkich jednostek broni połączonych armii, korpus, dywizji i równorzędne,
- sztaby oddziałów broni / pułk i równorzędne /

Szef
sztabu

7. Szef sztabu jest głównym organizatorem dowodzenia.

W czasie nieobecności dowódcy jest jego zastępcą i dlatego w czasie działań bojowych nie powinien równocześnie z dowódcą opuszczać stanowisk dowodzenia.

Szef sztabu jest odpowiedzialny za całokształt pracy sztabu.

8. Obowiązki szefa sztabu:

- zapewnić dowódcy możliwość ciągłego śledzenia przebiegu działań bojowych podległych jednostek,
- orientować się we wszystkich zamiarach i przewidywaniach dowódcy,
- przedstawiać dowódcy do decyzji zagadnienia ogólne, związane z użyciem i walką jednostki,
- koordynować współpracę w sztabie z dowódcami broni i kwatermistrzami w ramach ustalonych przez dowódcę,
- decydować w sprawach mniejszej wagi lub zleconych, oddziałując w ten sposób dowódcę,
- stale orientować się w ogólnym położeniu taktycznym i materialnym własnej jednostki i na każde żądanie dowódcy móc zreferować swoją ocenę i propozycję

9. Tylko szef sztabu ma prawo wydawać zarządzenia w imieniu dowódcy.

Współ-
ca szta-
z adzia-
n pol.-
ch.

10. Wydział pol.-wych. jednostki opracowuje i wprowadza w życie wszystkie zarządzenia o charakterze politycznym, mające dopomóc do jak najlepszego wykonania zadań bojowych, podniesienia stanu moralnego oddziałów i ich wartości bojowej.

Cała praca wydziałów pol.-wych. winna opierać się na ścisłej współpracy ze sztabem wielkiej jednostki, oraz dowódcami broni i kwatermistrzami.

11. Obowiązki sztabu:

- informować wydział pol.-wym. o przebiegu działań bojowych, stanie od zwołów i wszystkich wydzielonych, które posiadają za sobą konieczności wyznaczenia zarządzeń przez wydział pol.-wym.
- pomagać wydziałowi pol.-wym. w przeprowadzaniu jego zarządzeń,
- bacznie śledzić polityczno-moralny podległych oddziałów, ludności miejscowej i nieprzyjaciela.

12. Obowiązki wydziału pol.-wym.

- informować sztab o stanie polityczno-moralnym oddziałów własnych, ludności miejscowej i nieprzyjaciela,
- współdziałać ze sztabem przy opracowywaniu i przeprowadzaniu wszelkich zarządzeń w zakresie dowodzenia.

13. Wzajemnie informowanie się należy tak organizować, aby nie odrywać zbyt często oficerów sztabu i wydziału pol.-wym. od wykonywania ich właściwych zadań.

Stosunek
szefa sztabu
do dowódcy
broni
szefami
współpraca
sztabu z
dowódcą
broni
i kwater-
mistrzem.

14. Dowódcy broni i kwatermistrz są ichowymi pomocnikami dowódcy w sprawach właściwego użycia odpowiednich rodzajów broni i środków walki oraz materiałowego zabezpieczenia jednostki.

15. Szef sztabu, w ramach organizowania dowodzenia i współdziałania broni, kieruje pracą dowódców broni i kwatermistrza zgodnie z rozkazem dowódcy.

16. W stosunku do dowódców w broni i kwatermistrza, sztab powinien:

- informować ich o połączeniu,
- dawać wskazówki dowódcom broni odnośnie użycia tych broni na podstawie decyzji dowódcy jednostki w celu osiągnięcia współdziałania broni i kwatermistrza,
- zapewniać łączność sztabów ze sztabem jednostki,
- dawać kwatermistrzom wytyczne, dotyczące operacyjnego użycia służb.

17. Dowódcy broni i kwatermistrz obowiązani są:

- informować szefa sztabu o stanie swych broni lub służb i ich zapotrzebowaniu,
- opracowywać zgodnie z wytycznymi szefa sztabu wszelkie zarządzenia, odnoszące się do danego rodzaju broni lub służby;
- kontrolować wykonywanie rozkazów dowódcy wielkiej jednostki przez podległe im oddziały, lub organy wykonawcze służb.

C Z A S T I.

Służby sztabów wielkich jednostek w polu.

K o z d z i e l I.

Organizacja pracy sztabów

Podział pracy w sztabie.

18. Sztab wielkiej jednostki składa się z oddziałów / wydziałów/: operacyjnego, wywiadowczego, łączności, ewidencyjno-personalnego, łączności specjalnej, topograficznego/w sztabach wyższych oddziałów/administracyjno-gospodarczego i kancelarii.

19. Oddział / wydział / operacyjny - jest oddziałem / wydziałem / kierowniczym w sztabie. Szef oddziału operacyjnego jest jednocześnie zastępcą szefa sztabu. Winien on stale znać położenie i być obecnym podczas pobierania decyzji przez dowódcę. Szef oddziału operacyjnego osobiście redaguje rozkazy bojowe i ważniejsze meldunki.

20. Oddział / wydział / operacyjny:

- zbiera i opracowuje dane o położeniu własnym i terenie, opracowuje plan walki i rozkaz bojowy planuje współdziałanie broni;
Wspólnie z oddziałem wywiadowczym / wydziałem / ustala stosunek sił własnych i nieprzyjaciela.

Wzór zał. Nr. 1.

- redaguje rozkazy i meldunki bojowe, sprawozdania operacyjne oraz prowadzi mapy sprawozdawcze;
- organizuje stanowisko dowodzenia (SL) obronę przeciwpancerną / P.Panc./ przeciwlotniczą / P.Lotn./ przecienniebezpieczeństwa / P.Cem./, ubezpieczenie skrzydeł, regulacje ruchu i obronę tyłów.
- organizuje służbę oficerów łącznikowych i przeprowadza kontrolę wykonania rozkazów;
- organizuje informowanie wewnątrz sztabu, sztabów wyższych i sztabów podległych oraz sąsiadów;
- organizuje przewozy kolejowe i samochodowe,
- organizuje rozpoznanie osobiste doródcy wielkiej jednostki w celach taktycznych;
- bada doświadczenia wojenne i organizuje wyszkolenie bojowe;
- zleca i kontroluje podległe oddziały w mapy topograficzne/ jeżeli w sztabie nie ma wydziału topograficznego/;
- organizuje tajne kierownie oddziałami/TaO/ przy oddziale oddziałów łączności specjalnej i łączności.

21. Pracę wewnątrz oddziału operacyjnego organizuje szef oddziału z zastosowaniem zasady zamienności funkcji.

Zakres pracy dzieli się między zasadnicze funkcje oficerów oddziału następująco:

- do czynności pierwszego pomocnika szefa oddziału należą sprawy dowodzenia podległymi oddziałami, pierwszy pomocnik jest jednocześnie zastępcą szefa oddziału,
- drugi pomocnik organizuje współdziałanie ze sztabem wyższym, sąsiadami i oddziałami własnego sztabu;
- trzeci pomocnik opracowuje zagranienie, ubezpieczenia sztabu i b.d. doświadczenia zdobyte w działaniach bojowych.

22. Oddział / wydział / wywiadowczy

- zdobywa i bada wiadomości o nieprzyjacielu, terenie i ludności w rejonach zajętych przez nieprzyjaciela;
- organizuje wszystkie rodzaje rozpoznania, obserwacji i daje zadania organom rozpoznania na podstawie planu, zatwierdzonego przez szefa sztabu;
- redaguje sprawozdania rozpoznawcze
- informuje o nieprzyjacielu sztab własny, sztab wyższy i sztaby podległe, oraz sąsiadów;
- organizuje pracę rozpoznawczą podległych sztabów i oddziałów;
- bada taktykę i techniczne środki walni nieprzyjaciela, prowadzi ewidencje jego stanów liczebnych.

Wszystkie zdobyte wiadomości szef oddziału wywiadowczego przedstawia szefowi sztabu, a niekiedy bezpośrednio dowódcy w wielkiej jednostce i podaje do wiadomości szefowi oddziału operacyjnego.

23. Oddział / wydział / łączności:

- organizuje i zapewnia ciągłość łączności ze sztabem wyższym i podległymi oraz łączność dla współdziałania z sąsiadem i sztabami broni;
- organizuje łączność z organami kwatermistrzostwa własnego WJ / oddziału /;
- ustala fale radiowe, kryptonimy i zasady pracy łączności radiowej
- opracowuje wspólnie z oddziałem / wydziałem / operacyjnym tabele sygnałów radiowych i zasady ich przekazywania
- organizuje przekazywanie i przyjmowanie wszelkich dokumentów
- organizuje łączność służby obserwacyjno-meldunkowej;
- prowadzi rozpoznanie i wykorzystanie miejscowych środków i personelu łączności / podskuch / zgodnie z planem rozpoznania sztabu;
- opracowuje sprawozdania łączności,
- organizuje służbę pocztową polową,
- zarządza zapewnieniem oddziałów w sprzęt łączności
- organizuje kontrolę czasu;

Szef oddziału łączności jest jednocześnie szefem łączności własnej WJ / oddziału / i pomocnikiem szefa sztabu do spraw łączności. Podlega mu bezpośrednio oddziały łączności danego sztabu

24. Oddział / wydział / ewidencyjno-personalny.

- organizuje i prowadzi ewidencję oficerów; prowadzi ewidencję ludzi i koni oraz całego sprzętu bojowego i transportowego;
- prowadzi ewidencję strat i zdobyczy wojennej;

25. Oddział topograficzny:

- bada i zbiera wszystkie dane o terenie;
- zapobiera oddziały w mapy topograficzne i kartografię geodezyjne;

- organizuje prace fotograficzne, filmowe i fotograficzne i techniczne i sady z ich oddziałami fotograficznymi
- zbiera zdobyczą materiału kartograficznego,
- organizuje wydawnictwo bojowych dokumentów graficznych i przewidzianych zasadach wypadku braku map topograficznych

26. Wydział administracyjno-gospodarczy

- prowadzi ewidencje składu osobowego sztabu,
- organizuje rozlokowanie sztabu, wyżywienie i odpoczynek jego składu osobowego,
- reguluje służbę oddziału sztabowego i załatwia wszystkie sprawy gospodarcze dowództwa i sztabu WJ.

27. Kancelaria.

- sporządza korespondencje, szkice i powiela je;
- ewidencjonuje korespondencje,
- przekazuje korespondencje do składnicy meldunkowej,
- przechowuje akta i mapy

Rozkazami 28. Nowoczesne działania bojowe nacechowane są nieznana dotąd szybkością rozwoju akcji i gwałtownym jej przebiegiem, co powoduje konieczność szybkiego reagowania na wytworzone sytuacje.

W związku z tym rozkazodawstwem musi być uproszczone i szybkie.

Osięga się to przez:

- daleko idące powiadywanie i stałe pogotowie sztabu, patrz punkt 141
- możliwie częste orientowanie podwładnych w sytuacji i własnych zamiarach,
- udzielenie podwładnym wskazówek orientujących ich na dalszą drogę jak mają działać,
- dostatecznie wczesne uprzedzenie podwładnych o oczekujących ich zadaniach,
- szerokie stosowanie rozkazodawstwa ustnego nawet na wyższych szczeblach, zwłaszcza w czasie walki i dążenie do osobistej styczności dowódcy z podwładnymi,
- wydatne skrócenie rozkazów pisemnych przez usunięcie z nich zarządzeń o charakterze drużorzędnym, lub dotyczących tylko niektórych wykonawców,
- unikanie zmian w istniejącej organizacji dowodzenia i unikanie rozrywania związków organizacyjnych,
- stosowanie i szybkie przygotowanie rozkazów, stosowanie kodów i ograniczenie sztyfowania do niezbędnych wypadków,
- stosowanie gotowych zwłaszcza przygotowanych scenariuszy i rozkazów.

29. Szybkość pracy sztabów w zakresie rozkazodawstwa obejmuje

- przygotowanie potrzebnych danych do wydania rozkazu pisemnego lub ustnego / na odprawie, przez oficerów łącznikowych i t.p. /
- zredagowanie rozkazu pisemnego,

- zaewidencjonowanie rozkazu,
- zapewnienie przekazania rozkazu wykonawcom,
- sprawdzenie otrzymania i należytego zrozumienia rozkazu przez wykonawców,

30. Według swego przeznaczenia dokumenty bojowe dzielą się:

- na dokumenty opracowywane dla potrzeb samego sztabu,
- do takich zalicza się dokumenty dokumenty, opracowywane w charakterze danych dla powzięcia decyzji przez dowódcę, planowania, organizację pracy wewnątrz sztabu, materiały operacyjne - sprawozdawcze / mapy robocze, szkice, dzienniki działań bojowych /
- na dokumenty dowodzenia: do takich należą rozkazy, wytyczne, zarządzenia, sprawozdania, wszelkie zapisane ustnie zarządzenia, meldunki i rozmowy służbowe.

Dokumenty, sporządzone dla potrzeb samego sztabu z reguły poza sztab nie wychodzą.

31. Sposób przekazania, formę dokumentu, stopień jego dokładności wybiera się odpowiednio do posiadanego czasu. Przekazanie zarządzenia albo meldunku nie może być opóźnione z powodu nie przygotowania go w formie pisemnego lub graficznego dokumentu.

Wyższe sztaby nie powinny zabierać czasu, przeznaczonego dla sztabów podległych.

32. Każdy dokument bojowy powinien być:

- aktualny, to znaczy z wieścią wiadomości najświeższe, wiarygodny,
- zwięzły i przejrzysty, tak aby umożliwić dowódcy szybko zorientowanie się o poruszonych w nim zagadnieniach.
- jeżeli wiadomość jest niesprawdzona, winno to być wyraźnie zaznaczone.

33. Pod względem formy:

każdy dokument winien być wyraźny, czytelny i obrotowy. Skorygowany, winien z wieścią: tytuł i numer porządkowy, nazwę, miejsce, datę, godzinę sporządzenia oraz podziałkę mapy. Wszystkie tytuły pisze się w jednej linii, podziałkę mapy oznacza się słownie, liczbą i liczbowej i rodzajem wydania mapy, np. "Mapa wojny N.15, sztab 5DP, M. Ligrod w 21.04.47 20.05. mapy 1:50 000 - 41r" Datę, miesiąc, godzinę i minuty oznacza się cyframi arabskimi i dzieli się kropkami.

34. Czas doby - w/g taryfy 24-godzinnej.

Adresat przeznaczony do wysłania, winien mieć ponad tytuł adres, np. "D-02 5 DP gen. bryg. Jasinski, lub dla zchowania "Sztabicy krótko" Gen. bryg. Jasinski.

Podpisy na wszelkich dokumentach winny być czytelne z podaniem funkcji i stopnia wojskowego, np. Szef sztabu 5 DP Dąbrowka ptk.

Podpisem unieważnia się rozdzielnie np. "Oddito w 3 godzinach, gen. br. 1 gen. Jasinski, wysłano / dat. godz. otrzymano... 2 - ptk. Dąbrowka, wysłano / dat. godz. otrzymano... 3 - w/a. Poczta Szef Oddziału Operacyjnego, w/m. as. i xpl."

Podpis ten jest jednocześnie potwierdzeniem zgodności przedanego dokumentu z oryginałem pozostawiony w aktach sztabu.

33. Dla rozszyfrowania dokumentów widać adres ten, należy sporządzić w składowe rozdziałniki szkodowe adresów, które należy podać do wiadomości zainteresowanym, np. rozdziałnik Nr. 1 - do wszystkich podległych oddziałów rozdziałnik Nr. 2 - tylko do oddziałów oddziałów i t. d. w tych wypadkach zamiast rozdziałnika przewidzianego w p. 33, należy w loczu dokumentu napisać "Korespondencja w/g rozdziałnika Nr. / podpis /"

34. Czas wysłania i otrzymania poszczególnych egzemplarzy notuje się w egzemplarzu protokołu w następujący sposób:

- rozdziałnik nr. 1, nazwy oddziałów i funkcji - oznacza skrótami w/g t. 1 lub 2 podanej w załączniku do niniejszej instrukcji;
- numerację oddziałów - oznacza cyfra / 1 pp. 53 /
- numerację rozdziałników - oznacza słowni / pierwszy rozdział, drugi rozdział /
- nie przeciągać nazw miejscowości, a przedkładać je do wiadomości, nie oddzielać, przy tym podlegającym się opisać zakresami - nazwy przedpisywać z pisowni i alfabetem w/w, w nazwach podać brzmienie fonetyczne po polsku;
- mniejsze przedmioty terenowe orientować w stosunku do większych miejscowości / np. 1 km. p.d.wschód od Suchaczew / lub w/g składowych współrzędnych, np. 3028, przy czym pierwsze dwie cyfry odnoszą się do linii pionowych, zaś drugie dwie do linii pionowych siatki, przy podawaniu kilku przedmiotów terenowych - rozdziałnik je przedkładać;
- podanie kierunków i słów, miejscowości, brzegów rzek podane w/g stron świata;
- określenie brzegów rzeki przez "prawy" - "lewy" - oznacza stosunek do tego brzegu, którego wyznaczenie oznaczony jest na mapie kierunkiem prądu;
- skrzyżła i siadła i własne określenie zawsze pisać w kierunku nieprzejściu, jako prawe lub lewe, z kierunkiem określenia w/g stron świata;
- przy rozgraniczeniu pasów działania (oddziałów) podaje się tylko lewą linię rozgraniczenia, przy wyznaczeniu linii rozstrzeni pasów działania lub rejonów, zjawień, pasów oddziały, wyznaczeniu się wszystkie miejscowości, określać je linią rozgraniczenia lub rejonem sąsiednim, czy po dane miejscowości wlicza się do pasa działania (rejonu) danej jednostki lub nie podaje się po wliczeniu wszystkich miejscowości w następującej formie: wszystkie miejscowości do wszystkie miejscowości do lub wszystkie oprócz wszystkie oprócz wszystkie oprócz wszystkie oprócz miejscowości - od tytułu do przedmiotu;
- od nazwy oddziału przez podanie kilku nazw i pierwszą - są to nazwy wyznaczone, dalej kilka punktów przez które przebiega linia - w rejonie do którego dane działają; znaczenie linii podaje podany używany - nie i rozdzielenie tóg.

35. Wskazanie drogi jest podane w tym sposobem przekazywania, wyznaczony jest w ten sposób:

Wydanie takiego rozkazu n. pismie nigdy nie może opóźnić rozpoczęcia działań oddziałów.

Rozkaz bojowy dotyczy wyłącznie wojsk walczących i organizację współdziałania broni w walce. Podaje się w nim zadanie bliższe jednostki wydającej rozkaz, zadania bliższe zadania dnia i dalszy kierunek ogólny działania, - dla jednostek podległych, oraz niezbędne zarządzenia dla bojowego i kwatermistrzowskiego zabezpieczenia działań.

38. Rozkaz bojowy redaguje się w następującej kolejności.

Punkt pierwszy, zwięźle ocena sił i możliwości działań nieprzyjaciela, z punktu widzenia własnego zadania w formie wniosku z ost. tnych danych rozpoznania (bez podania źródła tych danych), szczegóły o nieprzyjacielu zawiera sprawozdanie rozpoznawcze, które w razie potrzeby dołącza się do rozkazu bojowego.

Punkt drugi: zadanie bliższe jednostki wydającej rozkaz i czas jej gotowości.

Punkt trzeci: zadania bliższe sąsiadów i linie rozgraniczenia z nimi, sposób i stopień współdziałania z nimi.

Punkt czwarty: zwięźle sformułowanie zadania dowódcy wydającego rozkaz.

Punkt piąty i następnym: zadania (bliższe i dalsze dla poszczególnych podległych oddziałów), z wyliczeniem środków wsparcia lub przydzielonych środków wzmocnienia, z podaniem ich rodzaju (podziału) linii rozgraniczenia z sąsiadami lewym, or z ustaleniem odpowiedzialności dowódców za ubezpieczenie styków i szarydek.

W dalszej kolejności poszczególnych punktach rozkaz zawiera podawać:

- zadania artylerii, lotnictwa, czolgów, i broni specjalnych n. poszczególne careny w walce, wykonywane na rozkazie WJ wydającej rozkaz (dla artylerii, ponadto wskazuje się skład grup i ich dowódców, czas gotowości ogniowej, czas trwania artyleryjskiego przygotowania),
- skład i zadania obrony przeciwlotniczej (OPLot) i obrony przeciwpancernej (Ofranc) oraz sygnały,
- dowódcę, skład i zadania odwodów,
- miejsca stanowisk dowodzenia (głównego i zapasowego) i kierunek ich przesuwania (kierunek ten określa jednocześnie os. kierunku),
- rejon i czas rozwinięcia organów zaopatrzenia i ewakuacji.
- kolejność, terminy, linie i sposoby przekazywania rozkazów,
- zastępców dowódcy wydającego rozkaz (o ile nie ma etatowych zastępców).

Rozkaz bojowy podpisuje dowódca i szef sztabu.

Specjalne rozkazy dotyczące organizacji i czynności zabezpieczenia działań i kwatermistrzostwa - wydaje się osobno jednocześnie z rozkazem bojowym. Podpisuje je szef sztabu i odpowiedzialny fachowy dowódca (szef) lub kwatermistrz.

2. Rozkazy bojowe podaje się w oddziałach dotyczących różnych rodzajów.

27. W sztabie korpusu lub dywizji o ile czasu na to pozwala, może być opracowany plan walki w formie tabeli z uwzględnieniem rozkazu bojowego.

Tabela planu walki wzór z.k.Nr. 32 zawiera w odpowiedniej rubryce w odniesieniu do poszczególnych faz walki.

współdziałanie różnorodnej broni (ustalone obowiązkowo w terenie),

zmiany podporządkowania artylerii i czołgów w stosunku do jednostek wspieranych,

kolejność przesunięć artylerii,

sygnały współdziałania czołgów, piechoty, artylerii i lotnictwa.

Plan walki może być również sporządzony w postaci skróconego współdziałania z odpowiednim wyjaśnieniem.

Odpowiednie wyciągi z tabeli planu walki podaje się w wiadomości zainteresowanym wydziałom.

28. Celem ułatwienia współdziałania sztab J. sporządza szkic orientacyjny z kodem punktów terenowych, który służy do jasnego wskazywania celów i ułatwienia orientacji w terenie.

Wykonanie szkicu polega na ustaleniu omówionych nazw przedmiotów terenowych (lasów, zagajników, wzgórz i t.p.) w wykonaniu jego uczestniczą dowódcy broni (zór z.k.Nr. 33).

Otrzymują go wszyscy dowódcy do dowódców kompanii i plutonów. Szkic orientacyjny służy również do kodowania.

29. Szkicem można zastąpić rozkaz, meldunek bojowy, sprawozdanie. Szczególnie korzystne jest opracowanie szkicu - rozkazu, kiedy w terenie i na mapie znajdują się mało punktów orientacyjnych.

Szkic-meldunek winien być graficznie całościowy obraz terenu oddziałów.

Szkic-rokaz (zór z.k.Nr. 34) i szkic-meldunek stosuje się szczególnie często w oddziałach szybkich.

30. Rozkaz szczególny (pisemny lub ustny) wydaje się:

w czasie akcji,

gdy czas nie pozwala na terminowe przekazanie rozkazu bojowego,

gdy dotyczy tylko niektórych wykonawców.

W rozkazie szczególnym podaje się tylko:

wiadomości o nieprzyjacieli,

zadania bliższe jednostki wydającej rozkaz i przydzielone oddziałom jej broń i wyposażenie,

zadania sąsiadów i granice z nimi,

siłownisza dowodzenia, rozkazodawcy i jego ów i czułości,

termin meldunków.

31. Rozkazy (rozkazy) przydzielone służą do podjęcia podległych oddziałów i sztabów oczekujących na rozkazy.

Zarządzenia przygotowawcze mogą być wydane:

- przed decyzją dowódcy w celu uprzedzenia oddziałów o zamierzonych działaniach,
- po powzięciu decyzji, lecz przed wydaniem rozkazu bojowego,

W zarządzeniu przygotowawczym podaje się krótko:

- ogólne położenie według ostatnich danych,
- zadanie jednostki, początek działań i środki wzmocnienia (o ile są potrzebne),
- kiedy i w jaki sposób podwładny otrzymać rozkaz bojowy.

W zarządzeniach przygotowawczych nie wolno ujawniać planu zamierzonych działań.

Do wykonania zarządzeń zawartych w rozkazie przygotowawczym należy przystąpić nie czekając na otrzymanie rozkazu bojowego.

Dokumenty
sprawozdawcze.

42. Dokumenty sprawozdawcze są następujące:

- meldunki bojowe,
- sprawozdawcze.

43. Meldunki bojowe są dokumentami umożliwiającymi ocenę położenia i powzięcie słusznej decyzji, dlatego też przesyłanie ich w odpowiednim czasie stanowi jeden z najważniejszych obowiązków dowódców i sztabów.

Sztab natomiast winien tak informować podległe sztaby, aby były one stale zorientowane w położeniu na froncie całej WJ.

Każdy meldunek i sprawozdanie musi być dokładne, przejrzyste, aktualne i odpowiadać rzeczywistości:

Wzór meldunku bojowego - zał. nr 7.

44. Meldunki (sprawozdania) które mają być dostarczone w określonym czasie nazywają się terminowymi. Wzrost liczby meldunków i sprawozdań ust. i. sztab, który organizuje walkę, przy czym określa on kto w jakich terminach i o czym ma się meldować, w każdej fazie działań (terminy meldunkowy).

45. Termin dostarczenia meldunku bojowego (sprawozdania) określa godzinę, o której powinien on być dostarczony do sztabu. W meldunku (sprawozdaniu) musi być podane o jakiej godzinie zaszły te lub inne ważne wydarzenia, o których mowa się w meldunkach (sprawozdaniach).

46. Poza nakaznymi meldunkami bojowymi terminowymi podwładny z własnej inicjatywy powinien we wcześniejszych wypadkach wysyłać meldunki nadzwyczajne:

bezzwłocznie należy meldować o otrzymaniu rozkazu bojowego o powziętych decyzjach, o nawiązaniu styczności z nieprzyjacielem, o niespodziewanym napaści nieprzyjaciela, o wykonaniu zadania, o pojawieniu się nieprzyjaciela tam, gdzie go dotychczas nie było lub po opuszczeniu przez niego dotychczas zajmowanego się terenu, o naglej zmianie w działaniach nieprzyjaciela (nagły odwrot, przejście do obrony, przeciwnauderzenie i t.p.) i wogóle o zasadniczej zmianie sytuacji, o jakiegokolwiek własnej decyzji, powziętej w związku ze zmianą sytuacji.

47. Meldunki nadzwyczajne podaje się w dowolnej formie powinny one jednak zawierać:

- kompletny obraz wydarzenia na ziemi i w powietrzu
- dokładne położenie i stan oddziałów własnych, nasilenie i wynik walki,
- nowe dane o nieprzyjacielu, jego siłach, środkach i działaniach,
- decyzję dowódcy w związku z sytuacją.

Meldunek podpisują - dowódca i szef sztabu.

48. Jeżeli brak wiadomości od stórego z oddziałów w meldunku (z równo terminowym jak nadzwyczajnym) należy to oznaczyć, a brakujące dane przesłać dodatkowo, wstrzymanie wysłania meldunku bojowego z tego powodu jest niedopuszczalne.

49. Sprawozdania (zawsze terminowe), przedstawiane w ustalonym terminie, mają przedstawiać wszelkie wydarzenia od chwili wysłania poprzedniego sprawozdania. Winny one dawać pełny obraz położenia oddziałów własnych, wzgl. położenie i stan nieprzyjaciela, lub też dane o położeniu oddziałów, albo stanie łączności z określonej godziny. Odpowiednie do tego sprawozdanie nazywamy operacyjnym, rozpoznawczym, kwatremistrzowskim lub łączności.

50. Sprawozdanie operacyjne sporządza oddział (wydział) operacyjny. Sprawozdanie operacyjne powinno dawać kompletny i rzeczywisty obraz przebiegu walki, położenia oddziałów własnych, ich wartości bojowej, strat, zdobyczy, wojennej oraz podać ogólnie położenie nieprzyjaciela.

51. Wiadomości zawarte w sprawozdaniu operacyjnym winny być podane w następującej kolejności:

Punkt pierwszy: podać dokładnie wszystkie wydarzenia, które miały miejsce na froncie całej WJ od chwili wydania poprzedniego komunikatu i jak te wydarzenia odbiły się na położeniu WJ.

Punkt drugi: i następane, wyszczególnić od prawego skrzydła dla każdej z podległych WJ i oddziałów charakterystykę ich działań bojowych z podaniem szczegółów o dowodzie w dół, w sprawozdaniu dywizji pisać o położeniu oddziałów własnych, stan oddziałów, straty i działania ich zdolność bojową, stan i siłę dowodzenia (SD), zdobycz wojenną, ogólną charakterystykę położenia i działań nieprzyjaciela, położenie oddziałów specjalnych, podległych bezpośrednio dowódcy WJ.

Punkt ostatni: wiadomości o działaniach lotnictwa własnego, o stanie łączności w oddziałach, o pogodzie, o ogólnym położeniu sił i innych elementach, mających wpływ na działania i położenie WJ. Sprawozdanie operacyjne podpisują: szef sztabu i szef oddziału operacyjnego.

52. Sprawozdanie rozpoznawcze sporządza oddział / wydział wywiadowczy sztabu. Powinno on dawać w określonym czasie terminie wyczerpujące dane o nieprzyjacielu.

Sprawozdanie rozpoznawcze

299

Sprawozdanie rozpoznawcze należy składać w następującej kolejności:

Punkt pierwszy: ogólna charakterystyka położenia i działalności nieprzyjaciela na froncie całej J.

Punkt drugi: ugrupowanie sił nieprzyjaciela na poszczególnych kierunkach od prawego do lewego skrzydła, charakter jego działań i podanie kiedy i w jaki sposób zostały stwierdzone, stopień umocnienia pozycji obronnych nieprzyjaciela, lub jego osiągnięcia terenowe / w natarciu

Punkty następne: dane o lotnictwie nieprzyjaciela, o głębokości jego rozmieszczenia i jego odwołach, otrzymane przez rozpoznawcę lotniczego, wywiad, zeznania jeńców, ludności miejscowej z podaniem źródła i godziny otrzymania tych wiadomości.

Punkt ostatni: wnioski dotyczące możliwości działań nieprzyjaciela, jego sił, położenia, ugrupowania. W szczególności wiadomości, które należy sprawdzić, sprzeciwić, albo być i co w tym kierunku zarządzone.

Sprawozdanie podpisują: szef sztabu i szef oddziału / wydziału / wywiadu owego.

Sprawozdanie rozpoznawcze należy sporządzać codziennie.

53. Sprawozdanie z materii brzońskiej jest dokumentem sprawozdawczym o stanie tyłów i materiałowego zaplecza oddziałów. Podpisuje go szef sztabu i kwatermistrz.

54. Sprawozdanie o łączności z org. odział / wydział łączności, ust. do org. w następującej kolejności:

Punkt pierwszy: dane o rodzaju, stanie technicznym i funkcjonowaniu łączności stanowisk dowodzenia (SD) z podległymi oddziałami i współdziałającymi sztabami (dowodami).

Punkt drugi: dane o rodzaju, stanie technicznym, funkcjonowaniu łączności dowódców broni "J" z dowódcami bezpośrednio im podległych oddziałów.

Punkt trzeci: dane o rodzaju, stanie technicznym i funkcjonowaniu łączności w oddziałach podległych "J" (oddziałów) z innymi oddziałami broni.

Punkt czwarty: dane o rodzaju, stanie technicznym i funkcjonowaniu łączności drugiego rzutu sztabu ze stanowiskiem dowodzenia (SD) oraz tyłami.

Punkt piąty: dane o organizacji służby obserwacyjno-wielodziałowej z podaniem rozmieszczenia posterunków obs. i sposobu utrzymania łączności z nimi.

Punkt szósty: obsługa łączności i miejsce jego rozlokowania. W punktach 2-4 podają się: miejsce sztabów (SD - dowódców) z którymi utrzymuje się łączność: rodzaj łączności, oznaczenie i sposób działania (telegraf, telefon, radio, kable, kody, sygnały, pocztowy, itp.) dane o działaniu

i funkcjonowaniu łączności w oddziałach (zatrzymanie i przyczyny ewent. przerw w łączności, ich przyczyny i zarządzenia o zapobiegawcze i zarządzenia dla ponownego nawiązania łączności), czy radio obsługuje n. oddział i n. dowódca, czy ty / co do oddziału.

Sprawozdani... podpisują: szef Sztabu i szef łączni

55. Celom informacji podległych i sąsiadów wysyła się do nich kopie (kopie) sprawozdań i meldunków, w razie konieczności zaś podaje się ich treść telefonicznie lub osobiście, wgl. za pośrednictwem oficerów łączniowych. Sztabem podaje się w podobny sposób treść ważniejszych własnych rozkazów.

Podległym jednostkom należy obowiązkowo przekazywać wiadomości o nieprzyjacielu, otrzymane ze źródeł, którymi te sztaby nie rozporządzają. Zasiadki i rewidowanie wyższych dowódców podaje się do wiadomości dowódców podległym koniecznie jedynie wypadkach.

56. Wiadomości o położeniu podaje się oddziałom tylko w takim zakresie, któryby dał im możliwość zrozumienia otrzymanych zadań i łącznych od nich wysiłków.

Wiadomości o sukcesach i osiągniętych zwycięstwach należy najszerszej rozpowszechnić. Informowanie o tym oddziały realizują sztaby wspólnie z oddziałami (wydziałami) podległymi.

57. Oprócz wymiany sprawozdań i meldunków z sąsiadami jednostek własnych należy ich ponownie bezwzględnie informować o nowych decyzjach i zmianach charakteru działań nieprzyjaciela i o stosowaniu przez niego nowych środków walki, których przed tym na froncie (oddziału) nie było.

58. Każdy sztab powinien mieć opracowany, sprawdzony doświadczaniem system informowania. Główną rolę w informowaniu m. oddział (wydział) operacyjny, którego oficerowie są imiennie wyznaczeni do utrzymywania łączności i informowania sztabów wyższych i podległych oraz sąsiadów.

59. Oprócz wymienionych w tej dokumentacji sprawozdań i meldunków w wszystkich sztabach oddziału (wydziału) operacyjnym w sztabie pułku pomocnik do spraw technicznych prowadzi dziennik działań w specjalnej na ten cel przeznaczonej książce.

W "Dzienniku działań" należy z piśm. o oddziale nie z którego dnia wszystkie wydarzenia, które zaszły w WJ (oddziale), wszystkie działania i prace z różną częścią WJ (oddziału) i samego oddziału.

Do dziennika działań należy dołączyć mapy sprawozdawcze i szkiełki ilustrujące poszczególne działania.

Mapy.

60. Zależnie od przebiegu w sztabie prowadzi się:
- mapy obecne,
- mapy sprawozdawcze.

61. Każdy dowódca i wszyscy oficerowie sztabu zachowują osobiście po sobie na swojej mapie obecnej.

Mapy obecne służą dowódcy i oficerom sztabu wykonywaniu obowiązków na zajmowanym stanowiskach.

62. Mapy sprawozdawcze dzielą się na:
- mapy sytuacyjne
- mapy wiadomości o nieprzyjacielu.

63. Mapa sytuacyjna zawiera dane o powiazaniach i kierunkach (drogi, przejscia, obrona i t.p.). Mapa sytuacyjna jest tajnym i oficjalnym dokumentem sprzeczki, ilustrujaca obecne polozenie oddzialow własnych i nieprzyjaciela przez dowodstwo w czasie czynnym na mapie.

Mapa sytuacyjna oznacza sie zawsze datę i czas podanego polozenia.

64. Mapa sytuacyjna sluzi:

- do zastawienia danych o polozeniu oddzialow własnych i nieprzyjaciela przy sporzadzaniu meldunkow, z tego powodu polozona jest, aby terminy ustalony dla sporzadzania mapy spolgaly sie z terminami przyjmowania meldunkow od oddzialow i wiadomosci od szwadronow,
- do prowadzenia dziennika dzialan bojowych i udzielania informacji o dzialaniach własnych i nieprzyjaciela za okres ubiegly,
- do sporzadzania meldunkow do orientowania w polozeniu oficerow ze szwadronow podleglych, wyzszych i sasiednich, jak rowniez oficerow kwatermistrzowskich.

65. Mapa sytuacyjna prowadzi sie od sztabu pułku wzwyż.

Prowadzenie takiej mapy nalezy do obowiazkow: w sztabie pułku - jednego z pomocnikow szefa sztabu dwiema dywizji i wyzszych korpusow - pomocnika szefa wydzialu (oddzialu) operacyjnego.

Mapa sytuacyjna przechowuje sie w wydziale operacyjnym sztabu.

66. Mapa wiadomosci o nieprzyjacielu prowadzi sie w sztabach od dywizji wzwyż. Mapy te winny dokladnie obrazowac polozenie nieprzyjaciela. Uzywa sie ich przy meldowaniu dowodcy i wypeknienu dziennika dzialan. Na mapę wiadomosci o nieprzyjacielu wysowuje sie dane, które przedstawiaja dokladny i jasny obraz, jak sztab ocenial w pewnym momencie nieprzyjaciela.

67. W warunkach drugotrwałej styczności z nieprzyjaciela (np. w obronie, staczej) sztaby maja mozliwosc wysylania kopii map wiadomosci o nieprzyjacielu do podwladnych (do sztabow pułkow wlasnie) i sasiedlow. Dla tego celu sztaby posiadajace oddzialy topograficzne zwyczajnie przygotowuja szablone lub kopie m.p. na które wysowuje sie polozenie nieprzyjaciela w odczlonym czasie.

68. Szczegolowe insstrukcje techniki pracy na mapach i tabelach zamowionych - z. l. r. 8.

69. Sposob przekazywania rozkazow bojowych z lezy jest od czasu, ktorym dysponuje sztab do wykonania i przekazania decyzji i rozkazow, jak rowniez do posiadania i stanu sredkow przekazywania.

5. Przekazywanie rozkazow bojowych.

70. Otrzymawszy zawiadomienie o wysłaniu rozkazu bojowego przez sztab wyższy, dyżurny operacyjny natychmiast melduje o tym szefowi sztabu, szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego i szefowi łączności.

71. W czasie rozstrzygnięcia na awizowany przez sztab wyższy rozkaz szef oddziału (wydziału) operacyjnego powinien:

- zawiadomić wszystkich szefów oddziałów (wydziałów) sztabu oraz dowódców broni i szefów sztabu o zapowiedzianym rozkazie, sprawdzić i uzupełnić wszystkie posiadane dane o położeniu, uzgodnić mapę sytuacyjną i tabelę stosunku sił,
- przygotować wszelkie niezbędne dane i kalkulacje dla dowódcy,
- zarządzić, aby znajdujący się w sztabie oficerowie łącznikowi byli przygotowani do odbioru rozkazów i rozkazów,
- sprawdzić gotowość aparatu technicznego do powielenia rozkazu i sporządzenia szkiców,
- zarządzić, aby szef łączności zaalarmował wszystkich środki łączności dla reszkania rozkazu,
- ustalić, który z oficerów sztabu, do jakiego oddziału i w jaki sposób będzie przekazywał zarządzenia przygotowawcze.

72. Oddziały (wydziały) sztabu oraz dowódcy broni-kwatermistrz, ustalają według specjalności ostatnie dane o położeniu, sprawdzają kalkulacje, których dowódcy może żądać dla powzięcia decyzji, oraz nastawiają swój aparat na przekazywanie rozkazów i zarządzeń.

73. Rozkaz bojowy ze sztabu wyższego, przekazywany telegraficznie, odbiera szef oddziału (wydziału) operacyjnego.

O ile rozkaz jest przy tym zaszyfrowany - zostaje natychmiast w miarę odbierania przekazywany do wydziału szyfrowego, skąd po rozszyfrowaniu częściami oddawany szefowi oddziału operacyjnego.

Rozkaz przekazywany telefonicznie (telegraficznie) razem, rozkledowują równoległe z odbieraniem oficerowie oddziału (wydziału) operacyjnego. Jednocześnie z odebraniem, rozkaz powiela się w trzech egzemplarzach i przysyła dowódcy oraz szefowi sztabu i szefowi oddziału operacyjnego. Ten sposób umożliwia przygotowanie na czas obliczeń i referatów dla dowódcy.

74. Rozkaz przesłany za pośrednictwem oficera łącznikowego powinien być osobście przez niego referowany szefowi sztabu lub dowódcy.

W czasie ustnego rozprawiania rozkazu przez szefa sztabu łącznikowe obowiązujące musi być obecny i natenc rozkaz szef oddziału (wydziału) operacyjnego.

Zanotowany tekst rozkazu wręcza się dowódcy i szefowi sztabu, potem zaznajamia z treścią rozkazu szefów pozostałych oddziałów (wydziałów) oraz dowódców broni i kwatermistrzów.

75. O ile rozkaz nadawany jest telefonicznie (telefonicznie) bez pośrednictwa szefa sztabu operacyjnego natychmiast melduje szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego o rozprawieniu rozkazu i odbiorze rozkazu aż do jego przywyścia. W tym wypadku prace sztabu, opisane w pp 72 i 73 przebiega w odzwierciedleniu obecnym czasie.

Otrzymanie rozkazu szef oddziału operacyjnego melduje bezwzględnie do sztabu, który rozkaz wysyła.

76. Przy podejmowaniu decyzji przez dowódcę obowiązujące muszą być obecni szef sztabu i szef oddziału (wydziału) operacyjnego.

Jeżeli połączenie pozwala, pożądaną jest przy podejmowaniu decyzji przez dowódcę również obecność dowódców broni i kwatermistrzów oraz dowódców jednostek przydzielonych.

Wszystcy obecni przy podejmowaniu decyzji przez dowódcę wysuwają ją na nag, ustalając jednocześnie to, czego nie można osiągnąć telefonicznie.

Szef oddziału (wydziału) operacyjnego zapisuje decyzję dowódcy dokładnie.

77. Jeżeli dowódca podejmuje decyzję przez sztabem, zostaje ona przekazana przez jednego z obecnych przy tym szefów sztabu, celowo natychmiast w jego przekazaniu jej oddziałem. Sam dowódca wysyła szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego rozkaz w formie rozkazu dowódców tych WJ lub oddziałów, w rejestrze których się znajdują.

78. Po podjęciu decyzji szef sztabu daje wytyczne szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego w sprawie realizacji, czasu i w jaki sposób przekazać zarządzenia, przygotowanie, termin wykonania, rozkazu bojowego i sposób przekazania go oddziałem.

79. W czasie redagowania rozkazu bojowego szef sztabu daje wytyczne szefowi łączności i następuje ugodzenie współdziałania z dowódcami broni i kwatermistrzami.

80. Przekazywanie rozkazu bojowego i innych ważnych zarządzeń winno być dublowane.

Jeżeli nie ma możliwości dostarczenia rozkazu jednocześnie wszystkim wyznaczonym, a jeżeli powinny go otrzymać te oddziały, które mają rozpocząć działania jako pierwsze.

81. Szef oddziału (wydziału) operacyjnego sprawdzi, czy oficerowie sztabu, wyznaczeni do przekazywania zarządzeń przygotowanych, zrozumieją decyzje dowódcy i czy mają przekazać oddziałom.

Po przekazaniu zarządzeń przygotowanych oficerowie sztabu określani są zmeldować szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego, kiedy zakończą przekazywanie i kto przyjął zarządzenie.

82. Rozkazy i zarządzenia są przekazywane wyjątkowo za pośrednictwem oficerów łącznikowych ustnie lub na piśmie, telegraficznie, telefonicznie, wyjątkowo przez radio i wreszcie osobiście przez rozkazodawców. Wszystkie ustne (telegraficznie) telefoniczne, radiowe) zarządzenia będą wydane przez dowódcę lub z jego rozkazu przez oficerów sztabu, muszą być obowiązujące zapisane zarówno przez odbiorcę jak i przez przekazującego. Zapisuje się je w specjalnych książkach, które każdy oficer sztabu musi mieć zawsze przy sobie, sposób przewożenia tych zapisów podaje p.93.

83. Szef oddziału (wydziału) operacyjnego, melduje szefowi sztabu i dowódcy, kiedy rozkaz detarków do adresatów. Jeżeli może się, to któryś z wyznaczonych otrzyma rozkaz, szef sztabu natychmiast zarządza jak najszybciej dostarczenie go i melduje o tym dowódcy.

o. Tajne kierowanie oddziałami.

84. Za organizację tajnego dowodzenia odpowiadają: dowódca i szef sztabu.

85. Szef sztabu daje wytyczne dla opracowania zasad TAO w danym działaniu i kontroluje ich wykonanie.

Zarządzenia do TAO opracowuje i wydaje szef oddziału (wydziału) łączności specjalnej przy współpracy szefa oddziału (wydziału) operacyjnego

Zarządzenia te zawierają:

- wykaz dokumentów TAO obowiązujących dla danego adresu działania,
- klucze (zasadnicze i zapasowe) dla tablicy rozmówniczej, punkty wyjściowe dla określania m.p. oraz adresy ważności i terminy ich zmiany,
- sposoby kontroli stosowania zasad TAO,
- wskazówki na wypadek dezspiracji, któregoś z obowiązujących dokumentów TAO.

86. Zasadniczymi dokumentami TAO są:

- tablice rozmównicze
- m.p. k. dziania
- tabele sygnałów wywoławczych dowódców,
- tabele kryptogramów stacji telegraficznych, telefonicznych i radiowych,
- tabele radiasygnałów,
- tabele sygnałów współdziałania.

87. Wszyscy oficerowie a przede wszystkim wszyscy oficerowie sztabu powinni doskonale umieć posługiwać się kodami, kodowanymi mapami i tablicami rozmówniczymi.

88. Treść dokumentów operacyjnych i rozmowy na tematy operacyjne wolno przekazywać przez techniczne środki łączności (radio, telegraf, telefon, nawet przy bezpośrednich przewodach) jedynie zakodowane lub posługując się tablicą rozmówniczą.

Przekazywanie przez radio rozkazów bojowych i meldunków o powziętych decyzjach od dwulini w górę jest dopuszczalne jedynie w razie całkowitej niemożności użycia innych środków łączności i tylko szyfrem.

Przekazywanie przez radio, telegraf, telefon, zarządzeń bojowych jawnym tekstem jest równoznaczne z ujawnieniem tajemnicy wojskowej.

89. Przekazywanie przez radio jawnym tekstem jest dopuszczalne:

- w artylerii do kierowania ogniem,
- w lotnictwie - dla przekazania rozkazów bojowych w powietrzu, a również w razie kłopotów katastrofy, przymusowego lądowania. Jeżeli czas nie pozwala na kodowanie,
- w oddziałach pancernych - dla przekazywania rozkazów bojowych w czasie walki.

Przy korespondencji radiowej jawnym tekstem, nazwy i numeracje oddziałów oraz funkcje oficerów (dowódców) podaje się kodem.

90. Szef sztabu powinien zorganizować kontrolę pracy radio i przewodowych środków łączności, nie dopuszczając do naruszenia przepisów i TRO.

Celem sprawdzenia tego prowadzi rozmowę telefoniczną, telegraficzną lub radiową, sztaby od góry w dół ustalają na określony czas hasła do rozmów.

91. Rozmowy radiowe prowadzi się przy użyciu tabeli rozmówniczej, zaś niektóre zarządzenia i meldunki można przekazywać za pomocą sygnałów radiowych.

Tabela sygnałów radiowych opracowuje szef oddziału (wydziału) operacyjnego wspólnie z szefem łączności i szefem wydziału łączności specjalnej. Tabela ta opracowuje się na określony okres czasu lub na czas wykonywania zadania bojowego.

92. Oficer prowadzący rozmowy służbowe przez techniczne środki łączności powinien mieć przy sobie zakodowaną mapę z narysowanym położeniem, kod, tabelę sygnałów wyników roznych dowódców, tablice rozmównicze i radiosygnałów, blok do zapisywania rozmów, ołówkę, cyrkiel i zegarek. Na początku rozmowy oficer podaje kodem swoją funkcję.

93. Każda rozmowa telefoniczna, a telefoniczna na winna być zsuszowana w specjalnym blaku.

Na znaczonych rozmowach oficer odnotowuje w w blaku jej początek i koniec i po podpisaniu meldu je treść rozmowy odpowiedniemu szefowi oddziału (w wydziału) lub szefowi sztabu, a sam białkiot z napisem oddaje do archiwum odpowiedniego oddziału jako dokument bojowy. Rozmów przekazywanych aparatem piśm szącym nie notuje się, a za dokument służy taśma rozmowy, należenie n. białkiot i podpisama.

94. Czynności kancelaryjne sztabu winny zapewnić:

94. Czynności kancelaryjne sztabu winny zapewnić:

- ewidencje wszystkich wchodzących i wychodzących dokumentów
- szybko i dokładnie powielanie dokumentów bojowych.
- szybki przepływ dokumentów
- tajność i bezpieczeństwo dokumentów

95. Dokumenty dotyczące dowodzenia są tajne. Wszystkie inne dokumenty mogą być tajne lub jawne.

96. Dokumenty bojowe, zależnie od ich pilności i ważności są oznaczone według serii, z których każda ma umowny znak.

S e r i a G. - dokumenty które należy wysłać natychmiast przez kolejką. W tej serii wysłać się zawsze rozkazy bojowe. Zaliczyć dokument do serii " G " ma prawo tylko dowódca i szef sztabu.

S e r i a " K " - dokumenty " do rąk własnych adresata " -

Dokumenty serii " K " otrzymują i osobiście wysyłają tylko dowódcy WJ i oddziałów i ich zastępcy do spraw pol.-Wych. szef sztabu. Dokumenty tej serii winny być traktowane również jako bardzo pilne i wysyłane przez kolejką, jak dokument serii " G "

S e r i a " B " - wszystkie bojowe dokumenty, rozkazy i meldunki dotyczące organizacji i zapotrzenia walki. Na takich dokumentach oprócz "serii" odnotowuje się również godzinę, o której dokument musi być doręczony adresatowi. Prawo do stawiania w dokumentach znaku " Seria " B " mają wszyscy szefowie oddziałów (wydziałów) sztabu, wydziałów polityczno-wychowawczych oraz dowódcy broni i szefowie służb.

97. Wszelkie inne dokumenty nie dotyczące dowodzenia w walce nie mają znaku i są przesyłane za pośrednictwem poczty polowej.

98. W sztabach WJ i oddziałów do pułku włącznie prowadzi się specjalne dzienniki dokumentów wychodzących oddzielnie xxx ewidencji dla każdego rodzaju dokumentu bojowego (wzór zał. Nr. 9)

Wszystkie dokumenty bojowe nadane przez wyższe i podległe sztaby wszystkim rodzajów broni mają być rejestrowane w dzienniku zgodnie z xxx z kierującymi rozporządzeniami.

99. Dokumenty serii "G" w formie pisanej oddawane są przez szefa oddziału (wydziału) do szefa sztabu (wydziału) za pośrednictwem szefa sztabu (wydziału) za pośrednictwem szefa sztabu (wydziału) do przekazania telegraficznie, telefonicznie lub przez radio.

Szef oddziału (wydziału) obowiązany jest osobiście dopilnować wykaspedowania dokumentów serii "G" i zameldować szefowi sztabu kiedy i gdzie i w jaki sposób zostały one wysłane.

100. Dokumenty serii "B" oddziały (wydziały) oddają na stację telegraficzną, telefoniczną, i radiostację, wzgl. do szkodnicy meldunkowej celem wykaspedowania. Na szkodnicy meldunkowej dokumenty te sortuje się według terminów dostarczenia ich adresatom i wysyła zgodnie z "wykazem" wysyłania dokumentów sztabu. Wzór zał. Nr. 10. Wykaz ten opracowuje na każdy dzień szef łączności i po zatwierdzeniu go przez szefa sztabu rozkazuje wszystkim oddziałom (wydziałom) oddziałowi pel.-wych. i zainteresowanym oficerom sztabu.

101. Depesze ze znakiem lotnią (służby obserwacyjnej - meldunkowej) o wykryciu obcych samolotów przekazuje się poza wszelką kolejnością przerywając nawet nadawanie depeszy serii "K".

Wszystkie nieseryjne depesze przekazuje się dopiero po zwalniceniu przewodów w kolejności, ustalonej przez dyżurnego operacyjnego.

102. Na stację telegraficzno-telefoniczną należy wysłać dokumenty w ilości egzemplarzy odpowiadającej ilości adresatów, do rąk kierownika stacji. Kwituje on odbiór na egzemplarzu, pozostającym w oddziale, notując obowiązujące godziny strzymania. Rejestrację depesz w sali aparatów prowadzi się w/g specjalnej instrukcji.

Na szkodnicę meldunkową dokumenty oddaje się zakopertowane, przewidziane zaadresowane ze znakiem serii i przyklejonym białym perkitowaniem.

Dokumenty bajowe wysyła się zakopertowane w oddzielnych kopertach i zabrania się łączyć je z dokumentami o innym charakterze.

Dyżurny szkodnicy meldunkowej kwituje odbiór dokumentu na egzemplarzu pozostającym w aktach oddziału i wpisuje go na "arkusz dzienny" wchodzących i wychodzących dokumentów. Przy wręczaniu dokumentów generałowi ostatni kwituje odbiór na arkuszu dziennym i po powrocie zwraca do szkodnicy meldunkowej perkitowanie, addate z koperty.

Egzemplarze depeszy serii "G" nadawane osobiście przez szefa oddziału operacyjnego lub dyżurnego operacyjnego, muszą być przez nich zwrócone do oddziału z adnotacją kto i kiedy przyjął.

Dokumentu wręczanego oficerowi łącznikowemu nie rejestruje się w składnicy meldunkowej, oficer łącznikowy odbiera odbiór na egzemplarzu porządkującym w skłach szta-

103. Wszystkie rozkazy meldunki, zapytania i inne dokumenty wysyła się do składnicy meldunkowej, do centrali telefonicznej, telegraficznej względnie radiowej, lub na posterunek łączności istniejącej, celem dalszego przekazania.

Przesyłki serii " G " i " K " oraz dokumenty serii " B " adresowane do dowódcy i szefa sztabu, po otrzymaniu natychmiast przekazuje się do dyżurnego operacyjnego, nie otwierając, zapisuje je na " arkusz dzienny " i wysyła serią " S " - szefowi oddziału operacyjnego, serią " K " - osobiście adresatowi.

Dokumenty serii " B " dyżurny operacyjny otwiera (z wyjątkiem) adresowanych do oddziału pol.-wych) i bezwzględnie wręcza je w/g przeznaczenia.

104. W składnicy meldunkowej w śledzonych pakietów się nie otwiera, a przekazuje adresatowi zaklejone. Całkowicie otwiera się pakietowania, przyklejone do każdej koperty.

105. Szefowie oddziału (wydziału) melduje bezwzględnie szefowi sztabu.

- o otrzymaniu rozkazu bojowego i ważniejszych meldunków
- wszystkie wypadki nagłej zmiany położenia, nowe dane o nieprzyjacielu,
- przerwanie łączności i zarządzania, dotyczące dostarczenia zatrzymanych dokumentów,
- o opóźnieniu wręczenia dokumentu bojowego
- o wysłaniu i otrzymaniu przez wyznawców rozkazów bojowych.

O wszystkich innych otrzymanych ze składnicy meldunkowej dokumentach, szefowie oddziałów (wydziału) sami decydują czy należy o nich meldować szefowi sztabu, czy też wykorzystać je w swoim oddziale.

106. Dokumenty bojowe przechowywane się w oddziałach (wydziałach) podpisane w teczkach.

W każdym oddziale (wydziale) należy mieć następujące teatki:

- rozkazów i komunikatów sztabu wyższego
- rozkazów własnych (bojowe, szczególne, przygłębne zarządzenia),
- sprawozdań własnych,
- kopii rozkazów, meldunków, i sprawozdań oddziałów podległych,
- spraw bieżących w której przechowywane wszystkie dokumenty notowane rozmowy, wraz z arkuszami dziennymi, za zgodą szefa może w razie potrzeby zwiększyć ilość teczek.

Akta przechowywane są w oddziałach (wydziałach) a do aktów oddaje się w kolejności i terminach, ustalonych przez sztab wyższy.

Organizacja
odpowiedzialności
sztabu

107. W czasie natężonej pracy odpożyczek oficerów sztabu ustala się w kolejności i terminach na krótkie przerwy, ale możliwie częste. Czas odpożyczki wynika z warunków pracy. Niezbędna ilość oficerów musi w każdym wypadku pozostać w służbie celem kontrolowania wykonania wydanych zarządzeń.

108. Nikt nie ma prawa iść na odpożyczkę bez zezwolenia szefa sztabu oddziału (wydziału). Odpożyczek oficerów sztabu musi być zarządzany bez względu na porządek.

W tym celu:

- ustala się kolejność i czas odpożyczki wewnątrz oddziału (wydziału),
- dyżurny operacyjny musi znać miejsce odpożyczki oficerów,
- zapewnia się możliwość szybkiego wezwania odpożyczonych.

109. Przerwanie odpożyczki oficerów sztabu może nastąpić jedynie na rozkaz odpowiedzialnego szefa oddziału (wydziału), szefa sztabu lub dowódcy jednostki. Przy wywołaniu jednego z odpożyczających zebrania, się przerywa odpożyczki innych.

110. Za organizację odpożyczki oficerów sztabu odpowiedzialni są szefowie oddziałów (wydziałów) a za organizację odpożyczki szefów oddziałów (wydziałów) - szef sztabu.

R e z o l u c j e II

Relekwani i zarządzanie wewnętrzną sztabu

1. Relekwani
sztabu

111. Sztab w warunkach bojowych z reguły winien być relekwany w rejonach zabezpieczonych przeciw atakowi przeciwnika.

112. Przy relekwaniu sztabu należy unikać:
- w miejscach zaludnionych - skupienia relekwantów na placach, w budynkach, lub w osobnych miejscach, wyróżniających się wśród otoczenia budynkami,
 - w lasach - rozmieszczenia na okraju lasu, lub otwartych przestrzeniach.

113. Wszelkie poruszenia dowódcy i szefa sztabu oddziałów (wydziałów) oddziału pol.-wych. i kwatermistrzów, należy zszepatrzeć przy wejściach w zakodowane napisy orientacyjne.

W szeregach grupy obserwacji wchodzić mogą
przedstawiciele łączności, artylerii i innych jednostek, które
mogą być wykorzystane do obserwacji i dowodzenia.

117. Stanowiska dowodzenia wyznaczają się w terenie
w sposób widoczny dla obserwatorów i jednostek obserwujących
w artylerii i lotnictwie, aby zapewnić ciągłość dowodzenia
podczas walki.

- stanowiska dowodzenia powinny być wyznaczone
na kierunku głównego wysiłku,
- posiadać warunki ergonomii i utrzymania łącz-
ności ze sztabem wyższym oraz podległymi szta-
bami i oddziałami,
- zapewniać obronę SB i podejść do niego,
- mieć miejsce szczególnej pracy.

118. Stanowiska dowodzenia z wyjątkiem głównego SB przygotowuje
się również z zapasem (SZZSB), zapewnienie w razie potrzeby
zawieszenia łączności, tak by zapewnić ciągłość dowodzenia
w czasie konieczności zajęcia go.

119. Na szczeblu armii i frontu tworzy się organizację
wykonalną pomocniczą stanowiska dowodzenia (PSB) celem
umożliwienia ciągłości obserwacji i działań jednostek tak-
tycznych.

120. Punkt obserwacyjny dowódcy (POD) wybiera się
w pobliżu grupy operacyjnej tak, aby umożliwić komunika-
cję się dowódcy ze sztabem w czasie walki.

Na punkcie obserwacyjnym dowódcy (POD) walczyć
znajdując się w bezpośrednim kontakcie z obserwatorami do ob-
sługi jego należy: prowadzić zarządzanie dowódcy do sz-
tabu i do oddziałów, ustalać zarządzanie dowódcy, wydawać
kierunek bezpośrednie dla oddziałów, informować sztab i odd-
ziały o zmianach w sytuacji, wyznaczać linię obserwacji i mel-
kować z nich dowódcy.

121. Grupa operacyjna rozmieszcza się w zamasko-
wanych schronach, pełnoczonych liniami łączącymi i wen-
tynacją sieć telefoniczną. Dowódcy broni mogą się
skontaktować z sztabem (SB) dowódcy w celu dowodzenia i sta-
nowiska dowodzenia w pobliżu oddziału (wzrostu) opera-
cyjnego tak, aby zapewnić przetrwanie w stanowisku do-
wodzenia (SB) w razie bezpośredniego do niego ataku.
Grupa pracy wykonuje się w sposób, w którym "DO" charak-
teryzują w osy telefonów, latarnia i niezbędna dla
nieprzyjaciela).

122. Elementy łączności rozmieszcza się w rejonie
stanowiska dowodzenia.

123. Grupa obsługi rozmieszcza się w ukryciu
z wyjątkiem od pozostałych elementów stanowiska dowodzenia
(SB), celem umożliwienia jego objawienia i stworzenia
warunków dla odroczenia działań walczyć.

Grupa powinna posiadać łączność ze stacją-
kier. dowódcą (SD) przez łączność radiową lub innym
łączącym przez telefonację z centralą.

124. Po wybraniu miejsca stacjonarska dowództwa
należy:

- dokładnie poznać jego miejsce sztabowi wyż-
szemu i podległym, aby gość i łącznicy łatwo
mogli je znaleźć,
- oznaczyć kierunek na SD - w noc - sygnałami
światłymi, w dzień - drogowskazami,
uniknąć w rejonie SD skupienia ludzi, zeni i
samschodów,
- wyznaczyć ukryte miejsce w rejonie sztabu
niebezpiecznej dla przebywających na SD gości,
łączniaków, matocyli i samschodów.

125. Rejon SD odbiera dowódcę w czasie pobierania
decyzji. Szef sztabu wysyła do tego rejonu celom roz-
poznania i urządzenia SD: pomoc. szefa oddziału (wydziału)
operacyjnego, szefa łączności, lub jego pomocnika
z niezbędnym sprzętem łączności, komendanta ochrony
sztabu z częścią oddziału sztabowego, obserwatorem, pod-
oddziałem saperów i niezbędnym inwentarzem sztabowym.

126. Pomocnik szefa oddziału (wydziału) operac.
nego podczas rozpoznania SD określa rozmieszczenie
jego elementów, organizuje obserwację, daje zarządze-
nia komendantowi i dowódcy pododdziału saperów ce do
urządzenia SD.

127. Szef łączności lub jego pomocnik, natychmiast
po rozpoznaniu SD przystępuje do zorganizowania łącz-
ności z podległymi WJ (oddziałami), sąsiadami, sztabem
wyższym i wewnątrz SD.

Jednocześnie dowódca pododdziału saperów
rozpoczyna budowę rowów, okopów, a jeżeli czas na to
pozwala - również schronów.

Moment uruchomienia łączności SD z oddział-
mi określa jego gotowość.

128. W pierwszej kolejności urządza się punkt
obserwacyjny dowódcy (POB), miejsce dla centrali tel-
fonicznej-telegraficznej, oddziału (wydziału) opera-
cyjnego i buduje deżurka do SD.

Urządzenie SD nie powinno wstrzymywać rozpo-
częcia prac sztabu. Sztab powinien zabezpieczyć swą pracę
przed kompletnym urządzeniem SD, zapewniając sobie jed-
ną obronę i masowanie.

129. Drugi rzut sztabu rozmieszcza się na tyłach
w lesie lub osiedla i musi być połączony telefonem
z SD. Dowódca drugiego rzutu jest z reguły w terminie
WJ (oddziału). Drugi rzut rozmieszcza się podob-
ny sposób jak pierwszy rzut sztabu.

130. Celem dyżurów jest zapewnienie ciągłości
pracy sztabu: zabezpieczaniu sztabu, przygotowania i eks-
picy dokumentów według ustalonych przepisów.

W sztabach są następujące dyżury :

- dyżurny operacyjny (DO) z pomocnikami,
- dyżurny łączności, (DL),
- dyżurny szafadnicy meldunkowej (DSa),
- dyżurny sztabu (D Sz.) w drugim rzucie sztabu.

131. Dyżurnego operacyjnego (DO) wyznacza się zśród oficerów sztabu. Do pomocy strzymuje on jednego z oficerów lub podoficerów kancelarii sztabu i 2-3 pomocników. Służba trwa całą dobę.

Dyżurny operacyjny podporządkowany jest szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego, który prowadzi listę dyżurną, zatwierdzoną przez szefa sztabu.

Dyżurnemu operacyjnemu podlegają w zakresie jego służby wszyscy dyżurni na stopniach dowodzenia i służba ochrony sztabu.

132. Obowiązki dyżurnego operacyjnego

- znać stale aktualne położenie na froncie, prowadzić mapę strażdawczą, i przekazywać na polecenie dowódcy i szefa sztabu wszelkie rozkazy,
- wiedzieć w jakim stanie znajduje się łączność i gdzie znajdują się dowódcy, szef sztabu i odpowiadający oficerowie.
- odbierać wysyłać i przekazywać dokumenty bojowe,
- w czasie odpoczynku oficerów sztabu sumiennie informować o położeniu, nanosić wszystkie wiadomości na swoją mapę z oznaczeniem czasu otrzymania wiadomości i po przyjęciu szefa oddziału (wydziału) operacyjnego meldować mu o nich.

W razie otrzymania pilnych danych w czasie odpoczynku oficerów, dyżurny operacyjny budzi szefa oddziału (wydziału) operacyjnego albo szefa sztabu i melduje mu treść otrzymanych wiadomości.

133. Przed objęciem służby dyżurny operacyjny wyświadcza na mapę sztabu położenie, domaga się w oddziałach (wydziałach) całej zarządzenia wydane oddziałem, jakich meldunków oczekują się w najbliższym czasie, instancjuje swoje pomocnika i melduje się u szefa oddziału (wydziału) operacyjnego po wytrzeźwieniu.

134. Dyżurny operacyjny powinien mieć przy sobie instrukcję zatwierdzoną przez szefa sztabu, tablicę sygnałów sygnalizacyjnych dowódców, tablicę rozmówniczą, tablicę sygnałów radiowych, zakodowaną mapę sytuacyjną sztabu łączności i rozmieszczenia SB, rozkład wysyłki korespondencji SM. sztabu, zegarek, teczkę do papierów, blok do notowania zarządzeń i rozkazów.

Podlega on dowodowi drugiego sztużu sztabu.
Dyżurny sztabu obowiązany jest:

- być stale uczestniczącym w przebiegu działań bojowych i prowadzić w tym celu mapę sytuacyjną
- regulować porządek w sztabie i kwaterach
- kierować pracą sztabu meldunkową i wykonywać pracę przewidzianą dla dyżurnego operacyjnego

4. Służba kwatermistrzowska sztabu

141. Do obowiązków kwatermistrza sztabu należą:

- urządzenie miejsc pracy sztabu przy rozmieszczeniu na stanowiskach dowodzenia,
- rozkładanie i urządzenie pomieszczeń dla pracy sztabu przy rozmieszczeniu sztabu w ziemi,
- zapewnienie wewnętrznego porządku wewnątrz sztabu i dyscypliny masowania,
- organizacja wewnętrznej ochrony i obrony sztabu,
- zapewnienie odpowiedniego wyżywienia, oświetlenia
- ustawienie oświetleń światłowych i zwykłych na drogach prowadzących do stanowisk dowodzenia.

142. Kwatermistrz sztabu opracowuje plan ochrony sztabu (SB) przed atakami ze strony przeciwnika i realizuje. Na stanowisku dowodzenia obowiązkiem jest:

- dowódca, jego zastępców i szef sztabu,
- oddziały (wzrosty) operacyjny i wysładowczy, wzrost i łączności specjalnej,
- oddział pel. - wych.,
- węzeł łączności, łącznik i radiowzrost.

Ochronę pełni warta z oddziału sztabowego. Wzrost łączności, łącznik i radiowzrost ochronią pododdziały łączności we własnym zakresie.

143. Oficerów i podoficerów przybywających na SB z decyzjami taktycznymi kieruje się do dyżurnego operacyjnego.

Szeregownicy (podoficerów łącznikowych) z kwatermistrzem sztabu kieruje się do sztabu meldunkowego.

Osoby podejrzane, pojawiające się w rejonie SB należy zatrzymać i odstawić do kwatermistrza sztabu.

144. Obronę sztabu (SB) zapewnia się przez:

- rozmieszczenie go w rejonie przeciwpancernym zajętych przez oddziały, wzgl. w terenie posiadającym naturalne przeszkody przeciwczołgowe,
- urządzenie przeszkód przeciwczołgowych, na obronach, dostępnych dla czołgów,

- zamknięcie kierunków dostępu dla czołgów przez artylerię panc. tej jednostki, w rejonie której znajduje się stanowisko dowodzenia,
- esłone sztabu (SD) przez specjalnie do tego celu przeznaczone przeciwlotnicze c.k.m-y i cały system OPIOT, rejonu rozmieszczenia sztabu (SD),
- dokładne wykonanie planu ochrony.

145. Plan ochrony sztabu (SD) opracowuje szef oddziału (wydziału) operacyjnego wspólnie z komendantem ochrony sztabu, a zatwierdza go szef sztabu.

Plan obrony sztabu (SD) powinien przewidywać:

- sygnały alarmowe, ustalone w sztabie (SD),
- place alarmowe,
- podział funkcji personelu sztabu na wypadek alarmu z wyznaczeniem dowódców pododdziałów,
- kto po alarmie pozostaje w sztabie i na węzle łączności przy pracy,
- jaki podział, jaki oddział i jakie linie terenowe zajmuje na wypadek alarmu,
- czynne środki OPIOT, PPPanc., BP Chem., i ich zadanie,
- kolejność opuszczenia stanowiska dowodzenia na wypadek zagrożenia i przejścia na zapasowe stanowisko dowodzenia (ZSD).

146. Plan ochrony sztabu (SD) powinien być podany do wiadomości przez szefa oddziału operacyjnego za pośrednictwem komendanta ochrony wszystkim oficerom i szeregowym. Oficerowie i szeregowi, wyznaczeni do ochrony sztabu (SD), muszą zbadać stanowiska, które zajmą po ogłoszeniu alarmu i dojść do nich. Szef sztabu powinien sprawdzić znajomość planu ochrony przez skład osobowy sztabu.

147. Oddział sztabowy wykorzystuje się :

- dla ochrony sztabu (SD) i dostępu do niego,
- dla obrony sztabu w wypadku nieoczekiwanej napaści
- dla depilowania dyscypliny maskowania i regulowania ruchu w rejonie sztabu (SD),
- dla czynnej obrony przeciwlotniczej i odasznania
- do pomocy superem przy urządzeniu SD,

Oddział sztabowy wyznacza również dyżurnego sygnalistę i gonońców do dyspozycji dyżurnego operacyjnego.

148. Na stanowisku dowodzenia muszą być usytuowane następujące sygnały:

- "alarm" - wywołujący wsz. st. alarmu
- "ogólny alarm" - przy uszkodzeniu urządzeń pancernych zmeteryzowanych i innych niebezpieczeństwa,
- "alarm lotniczy"
- "alarm gazowy"

149. W niektórych wypadkach dla obrony sztabu (SB) można wyznaczyć również przeddziały liniowe. Używanie ich musi być przewidziane w planie obrony sztabu (SB).

150. Urządzenie sztabu w pełni powinno być łatwo przenosne i posiadać tylko jedynie niezbędny sprzęt.

Urządzenia sztabu w pełni

151. Do obowiązków komendanta ochrony należy: przewidywać, dostarczać i kontrolować inwentarz perowy i na czas urzędowania sztabu dla pracy, zapewnić sztabowi oświetlenie, mieć rozmaite przyrządy do oświetlenia (lampy, latarnie, świece).

152. Sztab powinien być stale zaopatrzony w przybory kancelaryjne, narzędzia, pisaki, powielacze i formularze różnych dokumentów. Każdy oddział (wzrost) sztabu powinien mieć także dla tymczasowego przechowywania dokumentów bojowych.

Do tego są także dokumenty przed rozdzielaniem. Ich nie trzeba (zakończyć), jeżeli nie ma konieczności albo czasu na całkowite rozwinięcie sztabu (w marszu, w czasie krótkich postojów, gdy taber sztabu jeszcze nie odszedł.).

6. Przesunięcie sztabu

153. Przesunięcie sztabu z miejsca na miejsce należy tak zorganizować, żeby nie przerywać dowodzenia.

Osiąga się to przez:

- odpowiedni wybór czasu przesunięcia
- wydanie z wczesną zarządztwem o urządzeniu SB i przygotowanie łączności z oddziałami,
- uzgodnienie przesunięcia sztabów wyższych i podległych,
- zapewnienie łączności ze sztabem wyższym i podległym w marszu.

154. Koordynację przesunięcia sztabów (SB) na różnych szczeblach osiąga się przez:

- za iadoinie na czas sztabów podległych sąsiadnic i spóidziałających, o nowym miejscu własnego sztabu (SD) czasie i trasie przesunięcia, sposobie utrzymania. Za znosci w czasie marszu i o przybyciu na nowe miejsce (SD).
- Dowodzenie przez sztaby podległe o: nowym miejscu sztabu (SD), czasie i trasie marszu na nowe (SD), wyjeździe oddcy, szefa sztabu; szefa oddziału (wydziału) operacyjnego i zwinieciu całego sztabu (SD), przybyciu do wojska, szefa sztabu i całego pierwszego rzutu sztabu na nowy SD.

Za przesunięcie we właściwym czasie i meldowanie wyższemu sztabowi o przesunięciu odpowiedzialny jest szef sztabu.

155. O przejściu sztabu (SD) na nowe miejsce należy zawczasu zameldować do sztabu wyższego i zawiadomić sztaby podległe.

156. W niektórych wypadkach, w czasie skomplikowanych przegrupowań, w warunkach nocnych, szef sztabu ma prawo narzucić sztabom podległym nowe miejsca ich SD i czas przejścia na nie.

157. W czasie przechodzenia na nowe stanowisko dowodzenia sztabo musz przynawać łączność z podległymi mu oddziałami i sztabem wyższ.

Osiągają się to przez:

- wyznaczenie sztabom trasy przesunięcia i postojów (miejsce i czas) podczas których można nawiązać łączność, rozstawienie i oblanie oficerów sztabu i ruchomych środków łączności

byłyby operacyjny jedzie na przedzie kolumny, odbierając wszystkie meldunki oddziałów, miejsce jego w kolumnie oznacza się chorągiewką, radiostacją i posterunek obserwacyjny-meldunkowy postawiają bezpośrednio przed szefem sztabu, w gotowości, do natychmiastowego działania.

158. W czasie przechodzenia sztabu na nowe stanowisko dowodzenia, na starym miejscu pozostaje jeden oficer ze środkami łączności, celem odbierania meldunków i zarządzeń, które mogłyby wpłynąć w czasie przechodzenia sztabu na nowe SD.

Opuszczenie poprzedniego stanowiska dowodzenia i zwiniecia łączności przeprowadza się na rozkaz szefa sztabu.

Przed opuszczeniem poprzedniego stanowiska dowodzenia należy wszystko tam bezpiecznie przejrzyć, wszelkie pozostałe papiery, i taśmy telegraficzne - spalić.

308

R o z d z i a ł III.

Praca sztabów w organizacji dowodzenia.

dynamia.

15). Przewidywania są podstawową czynnością pracy sztabu. W czasie walki położenie będzie ulegać zmianom a czasem nagłym zmianom. Każdy oficer sztabu powinien być na nie szybko nastawiony. Stale trzeba wybiegać myślą naprzód, aby nie być zaskoczonym przez rozgrywające się wypadki. Przewidywania są więc pracą wyobraźni oparta na fachowej wiedzy, znajomości nowoczesnych środków i ich współdziałania na polu walki.

Celem przewidywań jest ustalenie możliwości działania nieprzyjaciela i własnego jako logicznego wyniku istniejącego położenia.

Dlatego też podstawą dla przewidywań jest:

- dokładna ocena własnego położenia i warunków działania
- analiza możliwości nieprzyjaciela;
- rozpatrzenie sposobów i warunków reakcji własnej na każdą z możliwości nieprzyjaciela.

Przewidywania i wynikające z nich prace przygotowawcze z zastrzeżeniem się przez otrzymanie zadania.

16). Z powyższych przewidywań wynika konieczność przygotowania, szkieletnie wydania z góry szeregu zarządzeń mających na celu ocenę czasu rozkazodawstwa.

Wzrost to są: wykłady:

- porobione z góry kalkulacje przewidywań, przegrupowań potrzeb materiałowych i t.p.
- rozkazy przygotowawcze do uruchomienia oddziałów, do uzyskania pełnej gotowości bojowej i t.p.
- przygotowanie planu rozpoznania, tabeli kursów i t.p. planu przegrupowania.
- przygotowanie środków do walki lub środków do zaplecza i ewakuacji oddziałów;
- przygotowanie środków łączności.

17). Przewidywanie i wynikające z nich techniczne prace, przygotowawcze sądzają się na pogotowie sztabowe.

18). Celem uniknięcia w sztabie nieuczłowej i nie obrzędowej pracy przygotowawczej, dowódca określa kierunek w jakim należy iść szkielet przewidywania. W tej podstawie szef sztabu organizuje pracę

103. Jest pożądane i czasami nawet konieczne, aby dowódcy z góry zorientowali podległe jednostki co do zadań jakie one mogą czekać. Tylko w ten sposób umożliwi się celowe zorganizowanie przygotowania sztabów podległych jednostek.

Przygotowanie

elementów

decyzji

104. Szeroka skala przewidywać zacieśnia się i skupia na wykonaniu zadania z celem otrzymania go.

sztab przechodzi od przewidywania do przygotowania elementów decyzji.

Przygotowanie elementów decyzji jest pracą rozważań lub wzięciem danych potrzebnych dowódcy, a dotyczących położenia przeciwnika, własnego terenu i kalkulacji czasu oraz sytuacji materialowej i ewakuacyjnej.

Rozważania i kalkulacje należy wykonać pod kątem widzenia celu. Treścią ich powinno być:

odniesieniu do położenia nieprzyjaciela:

- gdzie jest nieprzyjaciel,
- jaki jest nieprzyjaciel (broń pancerna, jednostki zmotoryzowane, piesze i t.p.),
- wartość moralna i bojowa,
- co robi obecnie,
- co i kiedy może robić.

odniesieniu do położenia własnego:

- jakie jednostki są zaangażowane i jakie w dyspozycji
- kiedy, dokąd w jakich warunkach oddziały mogą być skierowane,
- stan oddziałów (liczebny, fizyczny i moralny),
- jakie jest lub może być położenie sąsiadów, warunki współdziałania z nimi,
- warunki dowodzenia (organizacja i utrzymanie łączności).

odniesieniu do terenu.

- jakie warunki wykonania zadania daje teren,
- jakie możliwości daje teren nieprzyjacielowi.

odniesieniu do czasu:

- jakia czasowo dysponuje sztab i podległe jednostki,
- jaki czas jest niezbędnie potrzebny podległym jednostkom do zorganizowania walki,
- czas gotowości bojowej podległych jednostek,
- do jakiego czasu powinny być wydane wykonawcom rozkazy bojowe.

W odniesieniu do sytuacji materiałowej i ewakuacji

kwatermistrz rozważa:

- stan wyposażenia materiałowego (wystarczalność zapasów)
- warunki dowozu materiałowego przed i w czasie walki (źródła zaopatrzenia, drogi i możliwości ich wykorzystania.)
- warunki utrzymania sprzętu (naprawy),
- warunki ewakuacji.

105. Wynik rozważań i kalkulacji może być przedstawiony dowódcy (szefowi sztabu) w postaci referatu.

Każdy referat powinien być jasny i zwięzły. Referat jako wynik przemyślanej analizy wszystkich faktów dotyczących danego zagadnienia musi być podany w sposób uporządkowany. Treścią referatu powinno być syntetyczne i ocenietywne przedstawienie stanu faktycznego oraz wniosków.

Organizacja

106. Dowódca ustala podstawy współdziałania w zamierzonej walce. Sztab przeprowadza kalkulacje, planuje i zabezpiecza współdziałanie na cały okres działania.

Szczegółowe rozpracowanie planu współdziałania broni, podaje się do wykonania bliższym szczeblom. Dalsze współdziałanie organizuje się w toku walki.

107. Sztab u dowódcy broni na podstawie powyższej decyzji przez dowódcę obowiązani są:

- przesłać zadanie bojowe oddziałom w takim terminie, by miały one czas na zorganizowanie walki w terenie,
- zabezpieczać zajęcia na czas przez oddziały podstawy wyjściowej,
- zgrać bojowe działania poszczególnych broni.

108. Praca sztabu w planowaniu walki i organizacji współdziałania obejmuje:

- zgranie wysiłków różnych broni w poszczególnych fazach walki według zadań, czasu i miejsca działania,
- obliczenie bojowego i technicznego - materiałowego wyosławienia wszystkich jednostek przeznaczonych do walki,
- ustalenie jednolitego, dokładnego i prostego systemu sygnalizacji optycznej, dźwiękowej i radiowej,
- organizacji tajnego kierowania oddziałami,
- organizacji niezawodnej łączności,

- kontrole wykonania decyzji do dany i czynności polegające na szacowaniu oddziałyń zapobiegających wsp. działaniu.

169. Zgodnie z decyzją dowódcy szef sztabu nastawia pracę sztabu na planowanie walki, przy czym:

- szef oddziału (wydziału) operacyjnego opracowuje rozkaz bojowy, tabele planu walki oraz łącznie z szefem łączności i dowódcą broni tabele sygnałów współdziałania (optyczne, dźwiękowe i radiowe),
- dowódcy broni uzgadniają zadania i sposoby działań według faz boju, linii terenowych i czasu,
- szef łączności opracowuje plan łączności dowodzenia, plan łączności współdziałania, oraz rozkaz organizacji łączności,
- szef oddziału (wydziału) wywiadowczego opracowuje plan rozpoznania,
- kwatermistrz wspólnie z dowódcami broni i szefami służb planuje technicznie - materiałowe zaopatrzenie i opracowuje rozkaz kwatermistrzowski.

170.

Szczególnie dokładnie powinno być opracowane współdziałanie wojsk naziemnych z lotnictwem. Najlepszym sposobem ustalenia tego współdziałania jest osobisty kontakt dowódców lotnictwa z dowódcami wielkich jednostek.

171. Dowodzenie powinno zapewnić osiągnięcie pełnego zaskoczenia nieprzyjaciela. Osiąga się ono przez utrzymanie w tajemnicy przewidywanych działań, szybkie i zdecydowane przesunięcie wojsk i ich nieoczekiwane pojawienie się. Skoncentrowanie na kierunku głównego wysiłku przewalających się sił i środków, napady lotnicze niszczący ogień i szybkie uderzenie czołgów, nieoczekiwane dla nieprzyjaciela zastosowanie nowych form i sposobów prowadzenia walki oraz wprowadzenie nowych technicznych środków walki.

172. Walka wymaga ciągłości dowodzenia. Dla zapewnienia jej sztab powinien:

- organizować obserwację i uważnie śledzić przebieg walki systematycznie ewidencjonować zmiany położenia;
- zapewnić w odpowiednich momentach możliwość oddziaływania na przebieg walki ogniem artylerii, oraz wprowadzenie czołgów, czołgów i lotnictwa;
- zabezpieczyć stałą łączność ze wszystkimi podległymi oddziałami, z sąsiednim i wyższym sztabem, który należy stale informować o nowym położeniu;
- zabezpieczyć uzupełnienie we właściwym czasie oddziałów walczących z amunicją i paliwem;
- dopilnować terminowości przesyłania meldunków, rozkazów i zarządzeń.

173. Do czynności sztabu podczas walki należy również właściwy wybór i organizacja stanowiska dowodzenia (SD) i w zależności od położenia zmiana tego stanowiska.

Zmiana SD nie może spowodować przerwy w dowodzeniu.

174. We wszystkich formach walki, a zwłaszcza w warunkach walk ruchomych sztaby podległe muszą znać miejsca stanowisk dowodzenia swoich dowódców i kolejność ich przesunięcia.

175. W toku walki sztab powinien utrzymywać współdziałanie jednostek walczących, a w wypadku przerwy powinien być zdolnym natychmiast je przywrócić.

176. Dowódca wojsk lotniczych w decydującym momencie walki powinien być z niezojednym swoim sztabem na stanowisku dowodzenia tego dowódcy, który prowadzi walkę.

177. Szef sztabu całkowicie odpowiada za kontrolę wykonania rozkazów i zarządzeń.

Kontrola wykonania rozkazów i zarządzeń dowódcy rozpoczyna się od dokładnego sprawdzenia terminowego sporządzenia, rozsyłania i doręczania bojowych rozkazów i zarządzeń oraz utrzymywania ich przez wykonawców.

178. Kontrola powinna być wykonana zawczasu tak, by można było uprzedzić każdą możliwość niewłaściwego wykonania rozkazu lub zarządzenia. W tym celu wykonanie rozkazu sprawdza się kilkakrotnie. Pierwsze sprawdzenie powinno dać pojęcie o tym jak został zrozumiany rozkaz bojowy i co zamierza się robić, by rozkaz wykonać na czas; następne sprawdzenie ma na celu przekonanie się czy rozkaz bojowy wykonuje się właściwie i w terminie.

W wypadku, gdy pierwsze sprawdzenie wykaże, że otrzymane zarządzenie jest niewłaściwie zrozumiane lub, że tempo i jakość pracy nie zapewniają dokładnego i terminowego jego wykonania, wówczas kontrolujący melduje o tym szefowi sztabu.

179. Sprawdzenie właściwego wykonania rozkazów przeprowadza się drogą badania bojowych dokumentów podległych sztabów natychmiast po ich otrzymaniu. Sprawdzenie to dokonują szefowie oddziałów (wydziałów) sztabu.

W wypadkach gdy w wydanych przez podwładnych rozkazach, została spaczona idea walki, szef sztabu natychmiast melduje o tym dowódcy i w zależności od otrzymanych wskazań wydaje odpowiednie zarządzenia.

180. Najlepszym sposobem przeprowadzenia kontroli jest wyjazd szefa sztabu do podległych oddziałów.

Wyjazd szefa sztabu w teren ma na celu sprawdzić:

- zajęcia przez oddziały podstawy wyjściowej do natarcia lub pozycji obronnych ich przygotowanie bojowe i techniczne materiałowe wyposażenie,
- organizację współdziałania, stan łączności i gotowość tajnego kierowania oddziałami (TKO);
- przeniesz kolumn w oznaczonym czasie przez linie wyrownia.

131. Każdy szef oddziału (wydziału) sztabu całkowicie odpowiada za przeprowadzenie kontroli wykonania rozkazu, opracowanego przez jego oddział (wydział).

Przekazywanie ważnych zarządzeń i ich wykonanie sprawdza osobiście szef sztabu.

R O Z D Z I A L IV.

Praca sztabów przy organizacji bojowego zabezpieczenia oddziałów.

132. Na bojowe zabezpieczenie oddziałów składa się:

- rozpoznanie sił i środków nieprzyjaciela oraz terenu;
- ubezpieczenie obrona przeciwlotnicza (O^{Lot.});
- obrona przeciwpancerna (O^{Panc.});
- obrona przeciwchemiczna (O^{Chem.});
- ubezpieczenie oddziałów, ważniejszych dróg komunikacyjnych i obiektów w rejonie działań i na tyłach.

Sztaby powinny nie tylko opracowywać plany bojowego zabezpieczenia oddziałów, ale również przewidywać dokonania w czasie ich działań w tych planach oraz przywrócić naruszonego przez nieprzyjaciela system zabezpieczenia.

zpoznanie. 133. Organizowanie i opracowanie planu rozpoznania jest obowiązkiem sztabu.

Brak wystarczających dowodów do rozpoznania nie zwalnia szefa sztabu i szefa oddziału (wydziału) wywiadowczego od zorganizowania rozpoznania w odwołanym terminie.

134. Podstawą organizacji rozpoznania są zadania postawione przez wyższy sztab.

Organizując rozpoznanie sztab powinien brać ponadto pod uwagę by:

- nie rozdrabniać wysiłków i środków rozpoznania & nakazać im zdobywanie wiadomości, które umożliwią wyciągnięcie potrzebnych wniosków;
- na czas dawać oddziałom rozpoznawczym dodatkowe zadania w toku rozpoznania; wynikające z rozwoju działania;
- w porę zamieniać rozbite lub powracające po wykonaniu swych zadań oddziały;
- wysyłać nowe oddziały rozpoznawcze, dla wykonania nowo powstałych zadań, których oddziały rozpoznawcze będące już w akcji nie mogą wykonać.

W tym celu należy mieć oświed sil i środków rozpoznania.

185. Szef oddziału (wydziału) wywiadowczego sztabu na podstawie nutychnych dowodcy i szefa sztabu opracowuje plan rozpoznania.

Przy opracowaniu planu rozpoznania szef (wydziału) oddziału wywiadowczego powinien określić:

- jakie wiadomości prócz żądanych przez wyższy sztab, dowódcę i szefa sztabu mogą być potrzebne dla całkowitej i właściwej oceny nieprzyjaciela;
 - jakie z posiadanych już wiadomości wymagają sprawdzenia i potwierdzenia;
 - jakie wiadomości można otrzymać od będących już w akcji oddziałów rozpoznawczych, od podległych jednostek czołowych, artylerii, posiadów i wyższego sztabu;
 - jakie dodatkowe zadania mogą być dane oddziałom, będącym na rozpoznaniu;
- dla otrzymania jakich wiadomości należy wysłać nowe oddziały rozpoznawcze;
- jak zapewnić ciągłość rozpoznania.

186. Planie rozpoznania podaje się:

- cel rozpoznania, odpowiadający zadaniu sztabu (oddziału) i posiadany wiadomościom o nieprzyjacielu: cel, gdzie i w jakim czasie należy wyjaśnić;
- dla wykonania jakiego zadania i jaki oddział rozpoznawczy wyznacza się od lub ważniejsze kierunki rozpoznania i jego granice względnie punkt końcowy; w jakim rejonie mogą być uchwycone jeńcy;
- termin zakończenia rozpoznania, miejsce powrotu;
- wyznaczenie do oddziałów rozpoznawczych oficerów sztabu (w wyjątkowych wypadkach);
- sposób melowania, konu, dokąd, kiedy i jakimi środkami; oświed środków rozpoznawczych i organy dodatkowego rozpoznania, przeznaczone do wysłania w toku działań (skład zadania).

Przy opracowaniu planu rozpoznania bierze się pod uwagę zadania organów cel. wych. oraz specjalnych broni i służb. W toku walki plan rozpoznania powinien być precyzowany i uzupełniany. (Zob. zał. Nr. 12)

187. Całkowite i szczególne opracowanie planu rozpoznania

Salzy od czasu przeznaczonych na organizację rozpoznania.

W braku czasu, plan rozpoznania może mieć charakter notatek na mapie i w pliku meldunkowym szefa oddziału (wydziału) wywiadowczego sztabu.

Plan rozpoznania jest dokumentem wewnętrznym sztabu. Plan ten zatwierdza szef sztabu i nigdzie nie wysyła.

Plan rozpoznania jest podstawą do wydania odpowiednich zarządzeń i zbierania wiadomości o nieprzyjacielu.

188. Szef oddziału (wydziału) wywiadowczego sztabu obowiązany jest powiadomić wyższy i sąsiednie sztaby, gdzie, w jakim czasie, jakimi środkami i z jakim zadaniem pracuje zorganizowane przez niego rozpoznanie.

Dając podległym sztabom wskazówki do organizowania rozpoznania należy jednocześnie podać sposób dostarczenia jenców, zbiegów i zdobytych dokumentów.

189. Dając zadanie rozpoznania lotnictwu należy określić:

- sytuację w powietrzu i na ziemi;
- zadanie rozpoznania (co należy ustalić, w jakim rejonie punkcie albo kierunku);
- jakie przedmioty powinny być sfotografowane i w jakiej skali;
- kiedy wykonać powtórne rozpoznanie;
- sygnały łączności z naziemnymi organami rozpoznania sztabu i J.

190.

Oddział (wydział) wywiadowczy kontroluje wykonanie zarządzeń rozpoznawczych drogi badań, zarządzeń wykonawców oraz przez wysyłanie oficerów do oddziałów (wydziałów) wywiadowczych podległych sztabów.

191. Rozpoznanie specjalne organizują i prowadzą dowódcy broni oraz szefowie służby łączności i chemicznej, dla zdobycia wiadomości niezgodnych dla celowego wykorzystania w walce swych jednostek i środków.

Sztaby broni i służby, a w szczególności artylerii, powinny systematycznie przysyłać do oddziału (wydziału) wywiadowczego J, wyniki swego rozpoznania i obserwacji.

192. Jednym z ważniejszych źródeł wiadomości o nieprzyjacielu jest badanie jenców i zbiegów.

Jenców i zbiegów przyprowadzonych do sztabu, grupuje się w/z przynależności do jednostek wojskowych, oddzielając szeregowy od oficerów.

W sztabie pułku badanie powinno być krótkie, obciążone tylko na uzyskanie danych dotyczących pułku w obecnej chwili walki. Dane te wpisuje się na specjalny arkusz badań, do badania jenców

skierowuje się natychmiast wraz z arkuszami badań i odebranymi od nich dokumentami do sztabu dywizji.

Bieżące jeńców w sztabach dywizji i korpusu przeprowadza szef oddziału (wydziału) wywiadowczego po uprzednim przejrzaniu arkuszów badań jeńców, kierowanych przez podległe sztaby.

W czasie badań jeńców każdy sztab powinien przedewszystkiem zebrać te wiadomości, które są przewidziane w planie rozpoznania danego sztabu.

Rezultaty badań, niezależnie od skierowania jeńców, powinny być zameldowane wyższemu sztabowi.

193. Zdobyte i znalezione dokumenty, korespondencja i prasa przeciwnika stanowią cenny materiał rozpoznawczy.

Sztab dywizji i wyższe szczegółowo badają tylko te materiały które przedstawiają wartość dla nich w danej sytuacji.

Wszystkie dokumenty (w pierwszej kolejności rozkazy nieprzyjaciela, mapy, dokumenty tajnego kierowania oddziałami i szyfry) natychmiast przesyła się do wyższych sztabów.

194. Wiadomości o nieprzyjacielu w miarę ich otrzymywania, powinny być szczegółowo studiowane.

W tym celu:

- robi się poszukiwanie nowych wiadomości z uprzednim;
- sprawdza się w jakim stopniu nowe dane potwierdzają rzewidywania i ocenę nieprzyjaciela;
- określa się stopień wiarygodności uzyskanych danych;
- ocenia się wartość otrzymanych wiadomości z punktu widzenia czasu i położenia własnych oddziałów;
- wyłącza się najmniej ważne wiadomości;
- ocenia się położenie i charakter działań nieprzyjaciela w momencie otrzymania wiadomości;
- wyznacza się dodatkowe zadanie dla rozpoznania;
- zestawia się okresami wszystkie dane otrzymane wiadomości o nieprzyjacielu, które ujawniają jego rzeczywiste położenie i zamiary.

195. Jeżeli wiadomości nie są całkowicie pewne, należy natychmiast zorganizować sprawdzenie ich przez postawienie oddziałom rozpoznawczym (OP) nowych zadań wzgl. wysłanie nowych OP.

Jeżeli otrzymane wiadomości od wywiadu, zbiegów lub miejscowej ludności nie zostały potwierdzone wiadomościami otrzymywanymi z innych źródeł, należy bezwzględnie wiadomości te sprawdzić.

196. W referatach dla dowódcy, jak również w meldunkach zawsze należy wyraźnie wyodrębnić konkretne wiadomości o nieprzyjacielu od wątpliwych.

Celowym jest, by rozpoczynać referat od najbardziej ważnych spraw i całość referować w następującym porządku: kiedy, gdzie, przez kogo i jakiego nieprzyjaciela ujawniono, co on robi, stopień wiary-

godności tych danych i zawięzy anioser o wartości bojowej, i możli-
wych działaniach nieprzyjaciela.

Meldunki organów rozpoznawczych zawierające ważniejsze wiadomo-
ści przekłada się natychmiast w pełnym tekście.

197. Wiadomości nie mające istotnego znaczenia dla danej S.D.,
a przedstawiające wartość dla sąsiadów, należy im natychmiast prze-
kazać.

198. W wypadku ujawnienia na froncie nowego oddziału nieprzy-
jaciela, oddział wywiadowczy organizuje systematyczne badanie stanu
tej jednostki.

W sztabach od dywizji wzwyż prowadzi się ewidencję sił bojo-
wych nieprzyjaciela, w której notuje się wszystkie dane o stanie
bojowym jego oddziałów.

W oddziale (wydziale) wywiadowczym prowadzi się mapy sprawo-
zdawcze o nieprzyjacielu.

199. Wszystkie oddziały (wydziały) sztabu a przede wszystkim
operacyjny i wywiadowczy powinny bezwzględnie przekazywać sobie
otrzymane wiadomości o nieprzyjacielu.

200. Szef oddziału wywiadowczego obowiązany jest stale znać
i umieć uzasadnić ogólną ocenę nieprzyjaciela i oddzielnych ele-
mentów jego ugrupowania.

Musi on również umieć ocenić wiarygodność poszczególnych wiadomo-
ści o nieprzyjacielu.

201. Obserwacja jest jednym z najważniejszych sposobów roz-
poznania, organizując ją wszystkie rodzaje broni we wszystkich dzia-
łaniach.

202. Obserwacje organizuje sztab natychmiast po zetknięciu
się czołowych oddziałów z nieprzyjacielem i prowadzi ją przez ofi-
cerów sztabu i oficerów oddziałów rozpoznawczych.

Oficerowie sztabu prowadzą obserwacje na głównych kierunkach
w najbardziej decydujących okresach walki.

Obserwacje prowadzi się też przerwy. Na każdym punkcie obser-
wacyjnym (PO) powinno być 2-3 obserwatorów w tym dowódcą PO.

203. Każdy punkt obserwacyjny (PO) sztabu powinien być wypo-
sążony w przyrządy obserwacyjne, kompas, zegarek, mapę o dużej pe-
działce, w miarę możliwości naklejoną na karton, magnik, pistolet syg-
nałowy z naklejanymi sygnałowymi i oświetlającymi błok meldunkowy
i dziennik obserwacyjny.

204. Wybór miejsca na punkt obserwacyjny wymaga dużego doświa-
czenia i powinien być dokonany przez oficerów sztabu. Punkt obser-
wacyjny (PO) musi być dobrze zamaskowany, przy pierwszej możliwości
wkopany w ziemię i przykryty przed ogniem artylerii.

205. Podczas przygotowania, przełamania i w obronie oddział

(w/dział) wywiadowczy, łącznie z oddziałem operacyjnym powinien opracować scenariusz obserwacji (na mapie), na którym cały odcinek przed frontem danej WJ powinien być podzielony na wzajemnie zają-
biające się pasy obserwacji.

Na schemacie obserwacji powinny być podane:

- miejsca punktów obserwacyjnych (PO);
- pas obserwacji każdego punktu obserwacyjnego;
- pole widzenia każdego punktu obserwacyjnego;
- łączność punktów obserwacyjnych ze stanowiskiem dowo-
dzenia (D).

205. W rozkazie każdego punktu obserwacyjnego należy podać:

- posiadane wiadomości o nieprzyjacielu;
- dane o oddziałach własnych działających na przedpolu
danego PO;
- miejsce punktu obserwacyjnego k i sposób jego przesuw-
- pas obserwacji i główny kierunek w tym pasie;
- miejsce sąsiednich punktów obserwacyjnych i ich pasy
obserwacji;
- szczególne zadanie obserwacji (na co zwrócić szczegól-
uwagę, w jakich punktach i jakiego nieprzyjaciela szu-
kać);
- zadanie obserwowania własnych oddziałów;
- łączności, sygnalizacji, terminach i sposobach prze-
kazywania do sztabów rezultatów obserwacji.

Wszystkie rozkazy wydaje się tylko w terenie i wpisuje się do
dziennika obserwacji.

Pasy obserwacji wskazuje się w/g wyraźnych przedmiotów tereno-
wych.

Rezultaty obserwacji zapisuje się w "Dzienniku Obserwacji".
Wszystkie ważniejsze wiadomości przesyła się natychmiast do sztabu
pozostałe w ustalonych terminach.

207. Dobre rezultaty obserwacji na polu walki daje lotnictwo
przez obserwację wzrokową i fotografowanie.

Oficerowie oddziału wywiadowczego mogą jedynie w wyjątkowych
okolicznościach być użyty w czasie walki do zadań nie związanych z rozpo-
znaniem.

208. Sztaby WJ (oddziałów) na podstawie decyzji dowódcy powin-
ny:

- przeprowadzić kalkulację sił i środków ubezpieczenia
w zależności od posiadanych wiadomości o nieprzyjacielu
odległości od niego, charakteru spodziewanych działań,
składu i liczebności oddziałów ubezpieczanych, warunków
terenowych i widoczności;
- zapewnić przekazanie zarządzeń oddziałom (pododdziałom)
ubezpieczającym;
- wydać zarządzenia dotyczące działań bojowych oddziałów
(pododdziałów) ubezpieczających (określić zadanie spe-
cjalne);
- przygotować do służby ubezpieczeń oddziały uzupełniające.

- określić ich siłę, skład i zadanie;
- określić kolejność i sposoby wysunięcia oddziałów ubezpieczających;
- określić czas i sposób przejścia od ubezpieczenia dzień do nocnego i odwrotnie.
- organizować obserwacje nieprzyjaciela na ziemi i w powietrzu oraz rozpoznawanie terenu i nieprzyjaciela przez siły ubezpieczające;
- określić sposoby łączności z oddziałami ubezpieczającymi i zapewnić stałą i niezawodną łączność dowódcy z tymi oddziałami przez przydzielenie im odpowiednich środków łączności;
- ustalić sposoby informowania oddziałów ubezpieczających o położeniu, sposoby i terminy dostarczania przez nich meldunków;
- zorganizować luzowanie oddziałów ubezpieczających i dowodzić luzowania;
- organizować kontrolę bezpośredniego ubezpieczenia oddziałów.

Obrona

209. Sztab jest bezpośrednim organizatorem OPlot.

Przeciwlot-

Szef sztabu na podstawie decyzji dowódcy i wskazówek wyższego sztabu obowiązany jest podać szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego (OPlot) cyjneną sztabu;

- główne zadania OPlot na cały przebieg operacji w/g jej fazy;
- gdzie, co, jakimi środkami i jak długo osłaniać;
- jakie środki OPlot podległych oddziałów zaangażować do wykonania całości zadań i na jaki okres;
- terminy gotowości OPlot;

Prócz tego szef oddziału (wydziału) operacyjnego sztabu, winien otrzymać od wyższego sztabu;

- zadanie lotnictwa myśliwskiego i artylerii przeciwlotniczej wyższego szczebla, działających w pasie danej WJ;
- jak zorganizowana jest służba Obserwacyjno-meldunkowa sztab wyższy;
- sygnały alarmu lotniczego;
- obszary zakazane dla działania artylerii przeciwlotniczej i lotnictwa myśliwskiego.

210. Plan obrony przeciwlotniczej opracowuje oddział (wydział) operacyjny przy współpracy sztabów artylerii i lotnictwa i na podstawie wskazówek szefa sztabu;

Plan OPlot ustala:

- ogólne zadanie obrony przeciwlotniczej (co, gdzie i kiedy należy osłaniać);
- system służby obserwacyjno-meldunkowej i łączności;
- podział środków obrony przeciwlotniczej, ich zadania, teren zajmowany stanowisk (kolejność zależnie od faz walki względnie marszu);

- organizacja współdziałania jednostek obrony przeciwlotniczej;
- system obrony wojsk na froncie i tyłach własnymi środkami współdziałania z systemem obrony przeciwlotniczej sąsiednich WJ i OFlot danego obszaru krajowego.

Plan OFlot jest dokumentem roboczym sztabu.

Po zatwierdzeniu planu OFlot przez szefa sztabu wydaje się odpowiednie rozkazy lotnictwu i artylerii przeciwlotniczej. (wzór zał. Nr. 13)

Plan OFlot może być opracowany w formie szkicu, tabeli lub na mapie.

211. System służby obserwacyjno - meldunkowej opracowuje się przede wszystkim na mapie.

Opracowując ten system współdziała z szefem łączności szef oddziału operacyjnego powołaniem w nim widziących przewidzieć:

- granicę zewnętrzną sieci posterunków obserwacyjno-meldunkowych oddziałów na podległych;
- ilość posterunków obserwacyjno-meldunkowych (numery posterunków zewnętrznej sieci ustala sztab wyższy od dywizji
- w jaki sposób wykorzystac posterunki obserwacyjno-meldunkowe sąsiadów i wyższych WJ;
- opracowanie dla wszystkich oddziałów jednolitej tabelki sygnałów alarmu lotniczego akustycznych, optycznych i radiowych (długość fali radiowej do przekazywania alarmu lotniczego ustala sztab armii.)

212. Plan organizacji łączności służby obserwacyjno-meldunkowej opracowuje szef łączności, ustala on w jakim i przez kogo przydzielone środki łączności mają być wyposażone posterunki obserwacyjno-meldunkowe sieci zewnętrznej i sposób przekazywania alarmu lotniczego przez sieć łączności.

Obrona
przeciw
chemicz
na (OFlchem)

213. Na podstawie decyzji dowódcy i wskazówek szefa sztabu opracowuje się plan Obrony przeciw Chemicznej. Plan ten jest roboczym dokumentem sztabu.

Plan obrony przeciw chemicznej opracowuje oddział operacyjny łącznie z szefem służby chemicznej. Szef służby chemicznej przy opracowaniu planu wydaje zarządzenia biorąc pod uwagę stronę techniczną obrony chemicznej i kontroluje gotowość jej w oddziałach.

Szefowie sanitarnej i weterynaryjnej służby organizują i wprowadzają w życie środki zaradcze celem likwidacji rezultatów napadu chemicznego, odpowiedzialne do planu obrony chemicznej.

214. Plan obrony chemicznej obejmuje:

- zorganizowanie rozpoznania chemicznego, obserwacji warunków meteorologicznych i służby alarmowej

- sposoby unieszkodliwienia napadu chemicznego;
- zarządzenia na wypadek napadu chemicznego;
- sposób zaopatrzenia jednostek w środki obrony przeciwchemicznej i wykorzystanie materiałów i środków miejscowych;
- podział jednostek obrony przeciw chemicznej i ich zadania;
- organizację pomocy sanitarnej i weterynaryjnej;
- organizację odkażania terenu, broni, sprzętu, umundurowania i oporządzenia.

Na podstawie zatwierdzonego przez szefa sztabu planu obrony przeciw chemicznej opracowuje się zarządzenia dla wykonawców, podając konkretne środki zaradcze.

5. Obrona
przeciw
pance.
(OPFanc.)

215. Na podstawie decyzji dowódcy i wytycznych szefa sztabu opracowuje się plan OPFanc. Plan ten jest roboczym dokumentem sztabu.

Plan OPFanc. opracowuje oddział (wydział) operacyjny wspólnie z dowódcami artylerii i saperów.

216. Gdy czas pozwala plan OPFanc. może być opracowany w postaci tabeli, często opracowuje się go bezpośrednio na mapie z wyjaśnieniami.

Bez względu na formę, z planu OPFanc., musi jasno wynikać jak skoordynowano ogień przeciw pancerny systemem przeszkód, Plan

Szef oddziału (wydziału) operacyjnego oraz dowódcy artylerii i saperów wrysowują na swoje mapy robocze cały system OPFanc., natomiast uzgodnione w czasie rozpoznania dowódcy sprawy współdziałania notują w swych biurowych meldunkowych lub na mapach w formie legendy.

217. Plan OPFanc. powinien zawierać:

- właściwości organizacji OPFanc. w jakim celu, gdzie ześrodkować główne wysiłki OPFanc. w danym położeniu;
- organizację systemu obserwacji i alarmowania (zawsze łączy się z siecią posterunków obserwacyjno-meldunkowych);
- organizację wszystkich rodzajów ognia przeciw pancernego;
- wykorzystanie naturalnych i stworzenie sztucznych przeszkód przeciw pancernych i przystosowanie do nich ognia wszystkich środków przeciw pancernych;
- wykorzystanie własnych oddziałów pancernych (kierunki działania, przejścia w przeszkodach, osłona artyleryjska, współdziałanie z lotnictwem);
- organizację ruchomego odwodu przeciw pancernego (działła OPFanc., saperzy z lekkimi przeszkodami OPFanc.) i sposób jego wykorzystania;
- zarządzenia do utrzymania żywych sił od ognia broni pancernej nieprzyjaciela;
- działania oddziałów i środków ogniowych na sygnał OPFanc.

Na podstawie zatwierdzonego planu OPFanc. wydaje się odpowiednie rozkazy podległym sztabom i oddziałom.

6. Maskowanie. 218. Plan maskowania opracowuje oddział (wydział operacyjny sztabu łączności z dowódcą saperów i szefem łączności).

Plan ten jest roboczym dokumentem sztabu.

Plan maskowania powinien przewidywać:

- ukrycie rzeczywistych umocnień przed rozpoznaniem i obserwacją nieprzyjaciela;
- zmianę zewnętrznego wyglądu umocnień;
- budowę pozornych umocnień;
- maskowanie pracy radiostacji czynnych i organizowanie pracy radiostacji w radiosieci pozornych;
- rozpowszechnianie fałszywych wiadomości;
- maskowanie dźwięków oraz sztuczne wywoływanie zjawisk akustycznych;
- organizację kontroli, (zwłaszcza przez lotnictwo) maskowania i stosowania się do dyscypliny maskowania przez oddziały;
- sposoby maskowania dróg dowozu.

Na podstawie zatwierdzonego planu maskowania oddział operacyjny wydaje oddziałom odnośne zarządzenia.

R O Z D Z I A E V

Łączność

1. Zasady
ogólne.

219. Organizacja i zapewnienie łączności podczas walki jest jednym z głównych zadań sztabu WJ (oddziałów). Zadania te wykonuje służba łączności.

220. Główne zadania służby łączności:

- zapewnienie łączności z podległymi oddziałami na cały przebieg walki.
- terminowe i dokładne przekazywanie rozkazów i meldunków;
- organizowanie łączności różnych broni i WJ (oddziałów) między sobą we wszystkich fazach walki;
- zapewnienie łączności z tyłami;
- organizacja łączności w służbie obserwacyjno-meldunkowej OFLot., OFPanc., OFChen.
- ukryte rozwijanie środków łączności, tajność prowadzenia rozmów, przekazywania rozkazów.

221. Na czas walki w każdej jednostce organizuje się łączność dowodzenia i łączność współdziałania.

Łączność dowodzenia zapewnia dowodzenie jednostką i służy do przekazywania rozkazów bojowych i zarządzeń od dowódcy do podwładnego i do otrzymywania meldunków od podwładnych

Łączność dowodząca jest realizowana przez dowódcę podległego na jego rozkaz i jego środki.

Jeżeli łączność nie została nawiązana środkami wyższego sztabu, podległy sztab powinien nawiązać łączność własnymi środkami.

Łączność współdziałania zapewnia skoordynowanie bojowych działań różnych broni i WŚ sąsiednich przy wykonywaniu wspólnego zadania bojowego.

Łączność między artylerią i bronią wspieranymi nawiązuje z zasady artyleria. Nie zwalnia to jednak broni wspieranych od obowiązku szukania, dublowania i utrzymywania łączności z artylerią.

Łączność między kawalerią i piechotą nawiązuje kawaleria.

WŚ pancerne i lotnictwo, współdziałające z WJ broni połączonych z artylerią, lub między sobą nawiązują łączność w/s wskazówek wyższego sztabu organizującego współdziałanie.

Łączność współdziałania między jednostkami organizuje się środkami prawego sąsiada w lewo.

W wypadku braku tej łączności sąsiad z lewej strony nawiązuje ją własnymi środkami.

2. System

Łączności. 222. System łączności jest to określony sposób wykorzystania sił i środków łączności, zgodnie z ich właściwościami technicznymi i w zależności od sytuacji bojowej.

Elementami systemu łączności są:

- osie i kierunki;
- węzły, stacje, składnice meldunkowe i posterunki łączności z lotniskiem;
- stacje pośrednie, posterunki kontrolne i kontrolno-bażenowe;
- sieć radiowa i radiokierunki.

223. Oś łączności jest głównym kierunkiem w całym systemie łączności danej jednostki (oddziału), na którym opiera się organizacja łączności, ze wszystkimi dowódcami i sztabami. Pokrywa się ona zwykle z kierunkiem głównego wysiłku i przewidzianych przesunięć stanowiska dowodzenia.

224. Kierunek łączności jest to bezpośrednia łączność między dwoma punktami utrzymywania przy pomocy środków technicznych.

225. Węzeł łączności jest ośrodkiem w którym są zgrupowane różne środki łączności i z którego zapewnia się łączność dowódcy z jego przełożonym, podwładnymi, sąsiadami, jednostkami współdziałającymi i tyłami.

Węzły łączności dzielą się na:

- główne (na stanowisku dowodzenia);
- zapasowe (na stanowisku zapasowym);
- tyłowe (przy drugim rzucie sztabu),
- pomocnicze (na skrzydłach zbyt szerokiego frontu, w rejonach koncentracji odwodów i t.p.).

226.

Składnica meldunkowa jest ośrodkiem wysyłania i przyjmowania dokumentów bojowych.

Składnice meldunkowe dzielą się na:

- główne (przy głównym węźle łączności);
- tyłowe (przy drugim rzucie sztabu);
- wysunięte (na skrzydłach zbyt szerokiego frontu, w rejonach koncentracji odwodów i t.d.)

Składnica meldunkowa umieszczona jest przy drodze, prowadzącej do stanowiska dowodzenia w odległości jednego kilometra od dyspersyjnego operacyjnego.

Składnicę meldunkową oznacza się tablicą z literami "SM" i ponadto w dzień - chorągiewką, w nocy - latarnią.

227.

Stacje pośrednie, posterunki kontrolne i kontrolno-podawcze instalujące się dla ułatwienia utrzymania sieci przewodowej w ciągłej sprawności technicznej.

Sztaby podległych oddziałów (pododdziałów) wykorzystują stacje pośrednie dla nawiązania łączności przez wysłanie do nich swoich przedstawicieli, względnie dołączenie własnej linii.

228. Sieć radiowa: - jest to grupa radiostacji pracujących ze sobą na zasadzie wspólnych danych dla wzajemnej łączności.

Radio-kierunek, dwie radiostacje utrzymujące łączność między dwoma punktami i pracujące na specjalnie dla nich wyznaczonych falach.

229. Do rozmów przez te aparaty telegraficzne i telefoniczne na centralnych stacjach upoważnieni są wyłącznie oficerowie sztabu w/g spisu zatwierdzonego przez szefa sztabu.

Dowódca WJ ~~oddziału~~ (oddziału), zastępca dowódcy

do spraw pol.-wych., szef oddziału (wydziału) operacyjnego, szef Łączności mają prawo przzerwania każdej rozmowy telefonicznej i telegraficznej za wyjątkiem rozmów przełożonych.

5. Organa

kierownicze

Łączności.

230. Szef Łączności jest pomocnikiem szefa sztabu do spraw Łączności i podlega jemu bezpośrednio. Pod względem fachowym podlega on ponadto szefowi Łączności wyższego sztabu.

231. Szefowi Łączności podlegają bezpośrednio pod każdy względem oddziały Łączności sztabu WJ, a pod względem fachowym wszystkie oddziały i pododdziały Łączności danej WJ.

Szef Łączności bezpośrednio kieruje służbą Łączności WJ

Odpowiada on całkowicie nie tylko za właściwą i na czas zorganizowaną Łączność i ciągłość jej działania, lecz również i za terminowe przekazywanie i dostarczanie wszystkich rozkazów i meldunków.

Szef Łączności kieruje działalnością podległych szefów Łączności. Daje on im wytyczne w sprawach techniki organizacji Łączności.

Szef Łączności powinien doskonale znać organizację i technikę pracy sztabu, stale współpracować z poszczególnymi jej oddziałami i zawsze znać położenie ogólne.

Jako pomocnik szefa sztabu powinien on: być obecnym przy powzięciu decyzji przez dowódcę, brać bezpośredni udział w opracowaniu wszystkich rozkazów bojowych oraz zarządzeń Łączności i znać wszystkie rozkazy wyższego dowództwa.

W trakcie pobierania decyzji przez dowódcę szef Łączności powinien być przygotowany do przedstawienia swoich wniosków do organizacji Łączności.

232. Na szefa węzła Łączności wyznacza się oficera z jednostki Łączności sztabu.

Szef węzła jest odpowiedzialny za rozwinięcie na czas węzła Łączności na stanowisku dowodzenia (SD) i zapasowym stanowisku dowodzenia (ZSD), za dokładną pracę tych węzłów w toku walki i za organizację jego przeniesienia podczas przesuwania się sztabu (SD).

Podlega on bezpośrednio szefowi Łączności i znajduje się z reguły na centrali telegraficzno-telefonicznej.

Szefowi węzła podlegają wszyscy obsługujący węzeł.

233. Na komendanta składowej meldunkowej wyznacza się oficera z pododdziału ruchomych środków łączności. Prowadzi on ewidencję wysłanych bojowych dokumentów i odpowiada za terminowe ich dostarczenie. Komendant składowej meldunkowej zawsze powinien mieć w swojej dyspozycji niezbędne środki dla doręczenia dokumentów serii 'S'.

ziaz dowód- 234. Obowiązkiem każdego szefa sztabu jest ogólne kierownictwo łącznością swej jednostki.

sztabu

organizo Organizując działanie bojowe, szef sztabu ustala system dowodzenia i miejsca rozlokowania stanowisk dowodzenia.

niu łącz słuchoje referatu swego szefa łączności w sprawie organizacji łączności w zamierzonym działaniu.

ści.

W niektórych wypadkach dowódca osobiście daje zadanie szefowi łączności i wysłuchuje jego referatu.

Dowódca batalionu (dywizjonu) bezpośrednio kieruje organizacją łączności w batalionie (dywizjonie).

Szef sztabu ponosi odpowiedzialność za zorganizowanie łączności i ciągłość jej działania.

Obowiązany on jest we właściwym czasie stawiać szefowi łączności zadania dla służby łączności i zawczasu wyjaśniać mu zamiany lub dodatkowe uzupełnienia w systemie łączności.

Przy wyborze stanowisk dowodzenia - szef sztabu zasięga technicznej opinii swego szefa łączności.

Dając zadanie szefowi łączności - szef sztabu powinien podać:

- zadania wS (oddziału) w jakim ugrupowaniu i jakie zadania będą wykonywać oddziały oraz ich współdziałanie w poszczególnych fazach walki;
- miejsce i czas rozmieszczenia sztabu (SD, ZSD), kierunek i sposób jego przesunięcia;
- z kim, i w jakim terminie powinna być nawiązana łączność;
- zadania dla łączności w różnych fazach walki na poszczególnych kierunkach, zwłaszcza dla zapewnienia łączności współdziałania;
- terminy dostarczania meldunków przez podległe sztaby i do sztabów wyższych;
- sposób wysyłania oficerów łącznikowych;
- zadania co do zapewnienia łączności OFLot., OPPanc i alarmowej;
- zezwolenia albo zakaz rozmów radiowych i telefonicznych (gdzie i na jaki okres).

235. Podając szefowi łączności ugrupowanie i zadania oddziałów własnych, szef sztabu nie może ograniczać się do zwykłego sformułowania tych zadań, a powinien szczegółowo

(Signature)

zapoznać go z planem i wykonaniem ich oraz przewidywanym przebiegiem walki i przypuszczalnymi dalszymi zadaniami oddziałów.

Jeżeli położenie wymaga, szef sztabu wskazuje dokładnie rozmieszczenie i sposób przesunięć podległych sztabów (SD).

236. Szef sztabu nakazuje przesunięcie sztabu z obwila nawiązania łączności z oddziałami nowego S.D.

237. Oprócz wytycznych szefa sztabu, szef łączności zwykle otrzymuje zarządzenia dotyczące łączności również od wyższego sztabu.

Na podstawie tych wytycznych i zarządzeń oraz danych rozpoznania dowódcy i rozpoznania łącznościowego, szef łączności opracowuje plan łączności, który zatwierdza szef sztabu

i opracowywanie planu łączności nie może ~~w żadnym~~ wpłynąć na opóźnienie wydania zarządzeń o łączności.

Szef łączności wydaje zarządzenia przygotowawcze oddziałom łączności bezpośrednio po otrzymaniu wytycznych od szefa sztabu.

Brak wytycznych wyższego sztabu i niezbędnych danych od sąsiadów, dowódców broni i kwatermistrza nie powinien wpłynąć na opóźnienie zorganizowania łączności.

238. Plan łączności przewiduje:

- organizację łączności radiowej;
- organizację łączności przewodowej, optycznej i w środkami ruchomymi;
- plan przekazywania dokumentów bojowych z wymiennicami środków, zapewniających terminowe ich zbieranie i doręczanie;
- organizację szlarnową OPLet. i OPPano.;
- dokumenty zapewniające tajność przekazywania korespondencji i prowadzenia rozmów przy użyciu technicznych środków łączności;
- organizację zaopatrzenia materiałowo-technicznego;
- organizację rozpoznania łącznościowego;
- organizację niszczenia urządzeń łączności (jeżeli to jest niezbędne);
- specjalne zarządzenia dla zapewnienia łączności współdziałania, projekt organizacji łączności przy przewidywanych zalansach położenia;
- zarządzenia o ochronie i maskowaniu środków łączności;
- organizację poczty polowej;

Szef łączności referuje szefowi sztabu lub dowódcy jednoci plan łączności ustale, przedstawiając przy tym schematy, obliczenia rozkłady i inne dokumenty celem zatwierdzenia, oraz pisemny projekt rozkazu organizacji łączności;

Opracowywanie dokumentów łączności w każdym wypadku nie może wpłynąć na opóźnienie zorganizowania łączności w czasie rzucanej walce i wydania zarządzeń podległym jednostkom.

25). Rozkaz organizacji łączności wydany szef sztabu, powinien on zawierać:

- oś łączności, stacje i składowice meldunkowe na os (w wypadku działań obronnych wymienia się wazły łączności);
- wyznaczenie szefa łączności;
- kierunek łączności;
- łączność radiową;

- a) sieci dowodzenia,
- b) sieci współdziałania,
- c) łączność alertowa
- d) zarządzenia szczególne,

łączność telefoniczną i telegraficzną;

- a) do podwładnych,
- b) do sąsiadów i współdziałających (podać czas nawiązania łączności i sposób jej utrzymania na całej głębokości działania);

- łączność środkami ruchowymi (z kim i od jakiego czasu);
- łączność w drugim rzucie sztabu;

Wyznaczenie oficerów łącznikowych (kiedy, dokąd, i z jakich odległości mają się stawić i ich wyposażenie w środki łączności i lokomocji);

- sygnały i hasła;
- a) współdziałania;
- b) łączności z łącznikami lotniczymi;

- zasady regulowania czasu;
- ograniczenie korespondencji i rozradw przy pomocy środków technicznych;
- meldunki łączności (terminy przedstawienia meldunków.)

Ponadto do rozkazu organizacji łączności załącza się

- tabele sygnałów radiowych,
- tabele sygnałów rakietowych (opracowane przez oddz dział operacyjny przy współudziale szefa łączności)
- tabele kryptogramów sieci telefonicznych i telegraficznych, radiowych;
- tabele sygnałów wywoławczych dowódców i oficerów sztabu (opracowane przez szefa łączności).

Rozkaz organizacji łączności podpisuje szef sztabu i szef łączności.

Sztaby podległe otrzymują jedynie dotyczące ich wyciągi.

Na szczeblu pułku - rozkaz organizacji łączności wydaje się z reguły ustnie.

Rozkaz organizacji łączności powinien być wysłany podległym sztabom i sztabom oddziałów wzmocnienia jednocześnie z rozkazem bojowym lub bezpośrednio w ślad za nim.

240. Celem opracowania planu łączności dla służby obserwacyjno-meldunkowej, szef oddziału operacyjnego podaje szefowi łączności:

- w jakim okresie albo na jakiej linii terenowej lotnictwo będzie osłaniać własne działania;
- gdzie, w jakim okresie, jaka broń przeciwlotnicza będzie osłaniać oddziały;
- rozmieszczenie posterunków obserwacyjno-meldunkowych;
- system numeracji posterunków obserwacyjno-meldunkowych;
- czas i sposób luzowania lub zwinięcia zewnętrznej obserwacji;
- z jakimi posterunkami służby obserwacyjno-meldunkowej obszaru krajowego lub armijnymi i w jakim okresie należy mieć łączność.

241. Plan łączności służby obserwacyjno-meldunkowej zawiera:

wiera:

- posterunki obserwacyjno-meldunkowe, w jakie środki łączności są one wyposażone;
- organizację sieci radiowej dla celów alarmowych i rozmieszczenie posterunków obserwacyjno-meldunkowych w tych sieciach;
- łączność ze stałymi posterunkami sieci obszaru krajowego służby obserwacyjno-meldunkowej;
- sygnalizacje rakietami (przez poszczególne posterunki służby obserwacyjno-meldunkowej)?
- sposób przekazywania sygnałów od posterunków służby obserwacyjno-meldunkowej przez linie przewodowe;
- sposób podawania sygnałów przez wewnętrzne posterunki obserwacyjne i elementy ruchu łączności radiowej.

ROZDZIAŁ VI

Służba oficerów łącznikowych.

1. Ogólne

zasady

242. Służbę oficerów łącznikowych pełnią wydzieleni ze składu sztabu oficerowie i przysiężni przez sztaby podległej

WJ, współdziałających lub sąsiadnic; WJ, albo też przez sztab wyższy.

Oficerów Łącznikowych wyznacza i daje im zadania szef oddziału (wydziału) operacyjnego zgodnie z wytycznymi szefa sztabu.

Pułki wysyłają oficerów Łącznikowych do równorzędnych i wyższych sztabów oraz podległych bandów (równorzędnych) i wszelkich innych mniejszych jednostek. Sztaby pułków i równorzędne wysyłają Łączników.

243. Oficerowie Łącznikowi powinni **umieć**:

- dokładnie, jasno i wyzsterpująco ustnie meldować;
- szybko i prawidłowo oceniać położenia;
- szybko sporządzać zwięzłe i jasne meldunki;
- starannie prowadzić mapę roboczą;
- posługiwać się dokumentami PKO przy prowadzeniu rozmów; telegraficznych i telefonicznych;
- szybko zapisywać otrzymaną informację albo rozkazy bojowe;
- doskonale orientować się w terenie, szczególnie w nocy;
- samodzielnie posługiwać się środkami lokomocji (koni, rower, motocykl, samochód).

244. Oficerowie Łącznikowi przed wysłaniem otrzymują od szefa oddziału (wydziału) operacyjnego następujące wytyczne:

- gdzie i na jak długo jest odkomenderowany;
- dokładny termin przybycia do wyznaczonego miejsca;
- sposób i miejsca przesunięć sztabów, do których oficer Łącznikowy jest wysłany i jak ma tam dojechać;
- co i komu powinien on zameldować po przybyciu na miejsce przeznaczenia;
- jakie wiadomości powinien zbierać;
- kiedy i jakim sposobem powinien on meldować;

Przez tego oficerom Łącznikowym jednocześnie podaje się:

- wszystkie dane o położeniu posiadane przez własny sztab;
- ocenę położenia przez dowódcę, jaka powzięta decyzja i jakie rozkazy wydane (plan działania własnej WJ);
- plan przesunięć własnego sztabu;
- sprawy szczególne, które szef sztabu uważa za wskazane podać do wiadomości.

245. Wiadomości o nieprzyjacieli, o własnych oddziałach, o stanie tyłów i inne oficer-Łącznikowy zbiera przed odjazdem w oddziałach (wydziałach) własnego sztabu i wrysowuje na swojej mapie i robi krótkie notatki.

Szef sztabu oddziału (wydziału) operacyjnego w każdym wypadku sprawdza, czy oficer Łącznikowy właściwie wrysował położenie na mapę, czy dobrze zna położenie na froncie, jak

zrozumiał własne zadanie, i co dla niego jest nie jasne.

246. Każdy oficer łącznikowy przed odejściem jest zobowiązany:

- zaopatrzyć się we wszystkie niezbędne dla swej pracy mapy, materiał tajnego kierowania oddziałami, szkicowniki i t. p.;
- przestudiować system łączności;
- odebrać na składnicy meldunkowej bezowe dokumenty zaadresowane do sztabu, do których jest wyznaczony;
- zameldować swój oddział szefowi oddziału operacyjnego.

247. Oficerowi łącznikowemu przydziela się niezbędną ilość konnych gońców lub motocyklistów, jak również telefon do włączenia się do linii.

W razie braku tych środków daje się mu wskazówki jakimi środkami łączności ma prawo się posługiwać.

248. Oficer łącznikowy powinien być szczególnie wnikliwym i uważnym. Podczas drogi obserwuje teren i napotkane oddziały o wszystkim zauważonym melduje do jednostki szefowi sztabu do którego przybył a jeżeli jest to potrzebne, to również i swemu szefowi sztabu. Prócz tego oficer łącznikowy podczas drogi zwraca uwagę swoich gońców na trasę i punkty orientujące w terenie.

249. Oficer łącznikowy i przydzieleni mu łącznicy są zaprowadzani i pobierają materiały pędne w tym sztabie, do którego są przykomenderowani.

250. Oficerowie łącznikowi wysyłani są przez szefa oddziału (wydziału) operacyjnego tak na określony czas walki dla wzajemnego informowania się i łączności, jak i dorywczo dla wykonania oddzielnych zadań.

Oficer łącznikowy systematycznie informuje swego szefa sztabu o położeniu, rozkazach, zarządzeniach tej jednostki, przy której znajduje się.

251. Oficer łącznikowy po przybyciu na miejsce, zgłasza się do dyżurnego operacyjnego zawiadania go o celu swego przybycia poczym zgłasza się do szefa łączności danego sztabu.

Oficera łącznikowego przybywającego z meldunkiem, dyżurny operacyjny skierowuje natychmiast do szefa oddziału (wydziału) operacyjnego, któremu oficer łącznikowy melduje posiadane dane i od którego z kolei otrzymuje wskazówki o sposobie swojej pracy.

Oficer łącznikowy znajduje się w oddziale (wydziale) operacyjnym i podlega szefowi tego oddziału /wydziału/.

252. Oficer łącznikowy powinien sam decydować kiedy należy wysłać wiadomość przy pomocy posiadanych środków łączności kiedy osobiście wyjechać z meldunkiem.

Oficer łącznikowy wysłany do wyższego dowództwa może wyjechać z meldunkiem do swego dowódcy tylko za pozwoleniem szefa sztabu lub szefa oddziału operacyjnego sztabu przy którym się znajduje oraz swego dowódcy.

Rozkaz bojowy oficer łącznikowy odwozi osobiście.

Przy wysyłaniu meldunków lub wyjeździe oficera łącznikowego do swego sztabu, powinien on dowiedzieć się czy nie ma jakichkolwiek dokumentów do przekazania dla jego sztabu.

Szef oddziału (wydziału) operacyjnego zapewnia stałe informowanie oficerów łącznikowych.

253. Oficer łącznikowy pozostaje w sztabie do odwołania przez swego szefa sztabu lub do czasu do którego był wysłany.

Przed odjazdem oficer łącznikowy obowiązany jest zamieścić dowód o swoim odjeździe szefowi oddziału operacyjnego, otrzymać gotowe pakiety lub ustne wiadomości do przekazania swemu sztabowi.

Po powrocie do swego sztabu oficer łącznikowy melduje szefowi oddziału (wydziału) operacyjnego o swojej pracy i wszystkich spostrzeżeniach zebranych w drodze.

R O Z D Z I A E VII

KWATERMISTRZOSTWO.

1. Zadanie

kwater-

nistrzostwa.

254. Do zadań kwatermistrzostwa należy:

- zaspakajania wszystkich materialowych i finansowych potrzeb wojska;
- transporty oraz budowa i utrzymanie dróg;
- ewakuacja rannych i chorych ludzi i koni;
- na-prawa i ewakuacja sprzętu i materiału własnego;
- ewakuacja sprzętu i materiału zdobyczonego;
- regulacja ruchu na tyłach wojsk;
- ochrona tyłów.

2. Organizacja

kwaternistrzów
stwa.

255. W skład kwaternistrzów wchodzi:

- kwatermistrza;
- sztab kwatermistrza (od dywizji w górę);
- szefowie służb (w pułku oficerowie służb)
- organa wykonawcze służb;

3. Zakres pracy

kwaternistrza.

256. Kwatermistrz znajduje się na każdym szczeblu dowodzenia od pułku (włącznie w wyż). Podlega on bezpośrednio dowódcy i jest przed nim odpowiedzialny za materialowe zabezpieczenie działań jednostki.

W sprawach operacyjnego użycia służb, kwatermistrz otrzymuje wytyczne od szefa sztabu.

257. Do obowiązków kwatermistrza należy:

- referować dowódcy położenie kwatermistrzowski przed powzięciem decyzji;
- opracowanie ogólnego planu zaopatrywania, ewakuacji i napraw w związku z zamierzonym działaniem;
- zaznaczenie szefów służb z decyzją dowódcy oraz swym planem zaopatrywania, ewakuacji i napraw;
- koordynowanie pracy służb;
- opracowanie szczegółowego planu wykorzystania środków transportowych;
- zatwierdzenie planu zaopatrywania, ewakuacji i napraw opracowanych przez poszczególnych szefów służb;
- dowodzenie tyłami wojsk i kierowanie całością zaopatrywania, ewakuacji i napraw swej jednostki;

4. Zakres pracy

szefów służb.

258. Szefowie służb są odpowiedzialni za wykonanie zadań swej służby;

W tym celu stosownie do planu kwatermistrza:

- planują wykonanie zadań swej służby;
- gromadzą i przechowują zapasy oraz zabezpieczają je przed zepsuciem, zniszczeniem lub kradzieżą;
- rozdzielają i wydają zapasy;
- prowadzą rachunkowość i sprawozdawczość.

Ponadto jako organa kierownicze swej służby:

- podają kwatermistrzowi wnioski do rozkazów kwatermistrzowskich;
- wydają zarządzenia techniczne dotyczące ich działu;
- dowodzą bezpośrednio im podległymi organami wykonawczymi służb.

5. Organa wy-
konawcze
służb.

259. Kwatermistrz i poszczególni szefowie służb dysponują odpowiednią ilością organów wykonawczych, które w myśl otrzymywanych rozkazów wykonują zapobieganie, ewakuacje i naprawy.

6. Funkcjonowanie kwatermistrzostwa w polu.

260. Szczegóły funkcjonowania kwatermistrzostwa w polu ustala się regularnie służby tyłów.

R O Z D Z I A VIII.

Praca sztabów w natarciu.

Podejście do
obrony nie-
przyjaciela.

261. Przed nawiązaniem styczności z nieprzyjacielem sztab winien zebrać za pomocą rozpoznania lotniczego i naziemnego, opracować i zreferować dowódcy:

- zarys przedniego skraju i głębokość pasa przesłaniania (przedpola) nieprzyjaciela;
- zarys przedniego skraju głównego pasa obrony;
- system przeszkód i ogni w pasie przesłaniania siły i skład jednostek broniących go;
- siły i środki potrzebne do usuwania przeszkód;
- przypuszczalna szybkość usuwania przeszkód i ruchu straży przednich;
- drogi istniejące i projektowane prowizoryczne dla oddziałów;
- dogodne rejonu koncentracji jednostek.

262. Celem zrealizowania decyzji dowódcy do natarcia (zbliżenia) szef sztabu ustala dla oddziału (wydziału) operacyjnego:

- terminy opracowania i wysłania rozkazu do natarcia;
- zarządzenia OPlot., OPpan., OPChem.;
- zarządzenia maskowania ruchu;
- zarządzenia przeciwpożarowe w rejonie koncentracji jednostek;
- organizacje służby regulacji ruchu.

Dla oddziału wywiadowczego:

- zadania rozpoznania wszystkich rodzajów na okres obleżania;
- zadania ujawnienia organizacji obrony nieprzyjaciela, jego ugrupowania i systemu urządzeń obronnych;
- terminy wykonania szkiców fotograficznych i opracowania danych wszystkich rodzajów rozpoznania pasa ubezpieczeń i głównego pasa obronnego nieprzyjaciela.

- 50 -
- sposób przekładania szkiców fotograficznych przez drugiego pasa obronnego nieprzyjaciela.

Dla oddziału (wydziału) łączności:

- miejsce sztabu w marszu i w momencie dojścia do rejonu koncentracji;
- na jakich kierunkach w marszu należy mieć łączność przewodowa;
- rejon i termin rozwinięcia stanowiska dowodzenia.

Dla kwatermistrza:

- sposób gromadzenia amunicji;
- jaką amunicję i kiedy złożyć w rejonach stanowisk ogniowych;
- normy rozchodu amunicji i paliwa na czas zbliżenia

Dla dowódcy artylerii:

- wzmocnienie straży przednich przez artylerię;
- zastrzeżenia o zwalczaniu w czasie marszu artylerii nieprzyjaciela;

Dla dowódcy czołgów:

- wzmocnienie przez czołgi straży przednich;
- rozmieszczenie czołgów w kolumnach;
- miejsce czołgów, pozostających w dyspozycji dowódcy WJ;

Dla dowódcy saperów:

- kolejność i tempo usuwania przeszkód (jakie drogi w pierwszej kolejności należy oczyszczać);
- przygotowanie dróg prowizorycznych;
- przydział piechoty do oddziałów torujących;
- zaopatrzenie oddziałów w wodę;
- kolejność odbudowy, wzmocnienia i budowy mostów.

Dla dowódcy broni chemicznej:

- sposób zapewnienia oddziałom środków do pokonywania przeszkód chemicznych, jakie drogi, jakie rejonu i w jakim czasie mają być odkażone;
- organizacja odkażania broni i sprzętu.

263. W myśl tych zarządzeń szefowie oddziałów sztabu, dowódcy broni i kwatermistrz, organizują marsz do strefy obronnej nieprzyjaciela;

Szef oddziału (wydziału) operacyjnego:

- wspólnie z dowódcą saperów i szefem służby chemicznej ustala sposób wzmocnienia straży przednich przez środki i oddziały saperckie i broni chemicznej;
- ustala drogi marszu i rejon koncentracji, organizuje ich rozpoznanie;
- opracowuje inne zarządzenia do ubezpieczenia oddziałów w okresie zbliżania i osiągnięcia rejonu koncentracji;
- ustala linie rozgraniczenia pasów marszu jednostek;
- opracowuje w nakazanym terminie rozkaz do marszu, zarządzenia OFlot. i OFChem. i wysyła je podległym jednostkom;
- wspólnie z dowódcą artylerii opracowuje i wysyła zarządzenia OPfanc. marszu i koncentracji;
- organizuje regulację ruchu;
- sporządza i wysyła podległym i współdziałającym sztabom szkice marszu i koncentracji!

Szef oddziału (wydziału) wywiadowczego:

- ustala i uzupełnia plan rozpoznania pasa przedszkód i głównej linii obronnej nieprzyjaciela;
- opracowuje i wysyła rozkazy do rozpoznania i fotografowania pasa obronnego nieprzyjaciela;
- organizuje obserwację na czas walki straży przednich;
- ustala system numeracji celów;
- zbiera dane wszystkich rodzajów rozpoznania specjalnego.

Kwatermistrz:

- prowadzi wstępne przygotowania do organizacji tyłów, zwracając największą uwagę na dowóz jednostkom amunicji i paliwa.

Szef oddziału (wydziału) łączności:

- do chwili nawiązania styczności z nieprzyjaciela:
- organizuje łączność prowadzącą za pomocą środków ruchomych;
- pilnuje przestrzegania zakazu używania radia.

Dowódca artylerii wydaje zarządzenia:

- wzmocnienia straży przednich przez artylerię, wyznaczenia samolotów obserwacyjnych do dyspozycji odpowiednich dowódców artylerii;
- o rozpoznaniu nieprzyjaciela, wybrzeże punktów obserwacyjnych i stanowisk ogniowych dla własnej artylerii i miejscach podręcznych składów amunicji;
- o przygotowaniu map topograficznych;
- o sposobach i terminach wstrzeliwania;
- o zużyciu amunicji w czasie walki oddziału przedniego;
- o organizacji służby porządkowej w rejonach stanowisk ogniowych artylerii.

Dowódca saperów:

- opracowuje plan prac saperskich (mapa robocza i kalkulacja robót);
- organizuje usuwanie przeszkód na trasie, zaopatrzenie w wodę i rozpoznanie saperskie głównej linii obronnej ze szczególnym uwzględnieniem zapór i pól minowych;
- przeprowadza zabezpieczenie saperskie rejonów koncentracji i maskowanie oddziałów.

Szef służby chemicznej organizuje:

- rozpoznanie chemiczne tras marszu i rejonów koncentracji;
- obserwacje chemiczne;
- przekraczanie rejonów skażonych trwałymi środkami trującymi;

254. Z chwilą nawiązania styczności z nieprzyjacielem, sztab dywizji organizuje niszczenie ubezpieczeń bojowych i rozpoznanie pasa obronnego;

W tym okresie najważniejszym zadaniem sztabów na wszystkich szczeblach i dowódców broni jest kierowanie rozpoznaniem, w którym udział bezpośredni bierą oficerowie sztabu WJ. i sztabów broni.

255. Oddział (wydział) wywiadowczy w tym okresie musi poznać system obrony nieprzyjaciela.

W tym celu powinien on:

- zorganizować obserwację walki straży przednich i rozpoznanie specjalne pod osłoną straży przednich;
działania dodatkowe dla lotnictwa rozpoznawczego rozpoznania i fotografowania głównego i drugiego pasa obronnego nieprzyjaciela.
- zorganizować rozpoznanie specjalne pod osłoną straży przednich.

dowódców na wszystkich szczeblach

266. Wszystkie prace należy tak zorganizować, by w naj-
krótszym czasie można było zaciągnąć dowódcy dane ujawniają-
ce system obrony nieprzyjaciela.

267. Wszystkie otrzymanywane dane rozpoznania należy na-
nosić na mapę lub plan. Na mapie również powinno być uwidocz-
nione rozmieszczenie nieprzyjaciela na eddziałkach sąsiadów.

268. W czasie walki straży przednich sztab na podstawie
danych rozpoznania ustala:

- eddzielisko nieprzyjaciela;
- zarys przedniego skraju obrony nieprzyjaciela
i najdogodniejsze podejścia;
- system umocnień i przesakód w obronie nieprzyjaciela;
- ugrupowanie artylerii, system ogni i obrony prze-
ciwpancernej;

eddziałki własnych eddziałków:

- podstawy wyjściowe do szturmu piechoty i czołgów;
- rejony stanowisk ogniowych i punktów obserwacyj-
nych artylerii;
- rajon rozmieszczenia drugiego rzutu i odwodu czoł-
gów;
- prace saperackie na podstawach wyjściowych piechoty
czołgów i stanowisk ogniowych artylerii.

2. Organizacja 269. Po nawiązaniu styczności z nieprzyjacielen na
----- jego przednim skraju, sztab organizuje rozpoznanie
natarcia. -----
----- dowódcy na kierunku głównego wysiłku.

Rozpoznanie dowódcy powinno ustalić:

- warunki rozmieszczenia i działania w wyznaczonych
pasach natarcia;
- drogi zaopatrzenia, ewakuacji i ich stan;
- warunki terenowe dla różnych rodzajów broni ixxxx
(punkty obserwacyjne i stanowiska ogniowe dla
artylerii, rejony wyczekiwania i podstawy wyjścio-
we dla czołgów)
- rejony rozmieszczenia drugiego rzutu, odwodu czoł-
gów i osłone wejścia do ich walki przez artylerię
dalekiego działania;
- punkty kontrolne przeletu samoleatów;
- stanowiska dowodzenia.

3. Organizacja 270. Posa czynnościami, przewidzianymi w rozdziale III
----- współdziałania. -----
----- § 3, każdy sztab na swoim szczeblu ustala:

- jakie linie terenowe i w jakim terminie muszą być
osiągnięte przez eddziałki, linie xxxxxxxx podsta-
wowe (własna podstawa wyjściowa oraz przedni skraj
stanowiska artylerii, linie przesakód przeciw-
czołgowych nieprzyjaciela) służyć jako linie współ-
działania;

- zadania dla każdej ze współdziałających broni w czasie i przestrzeni.

W planie współdziałania powinno być przewidziane w jakim czasie, z jakim zadaniem i na jaki rejon działają artyleria i lotnictwo oraz gdzie jest przewidziane użycie czołgów i broni chemicznej, a ponadto gdzie i w jakim czasie przewiduje się i minowanie.

271. W celu jednolitego zrozumienia przez wszystkie oddziały położenia i ułatwienia wskazywania celów, sztaby opracują szkic orientacyjny, jak w rozdziale I p.38.

272. Prócz łączności technicznej i wysłania oficerów łącznikowych do oddziałów współdziałających ustala się na szczeblu armii:

- sygnał do natarcia;
- sygnały osiągnięcia nakazywanych linii (dla każdej linii osobny sygnał) które pozwalają wykonać plan dalszych działań;
- sygnał przerwania ognia;
- tabelę sygnałów radiowych wywołania ognia; wskazywania nowych celów (za pomocą współrzędnych, ponumerowanych celów lub punktów orientacyjnych), do poleceń zasłony dymnej, do szturmu czołgów ta sama tabela ustala również dublowanie sygnałów radiowych za pomocą sygnałów optycznych.

273. Szczególną uwagę zwraca sztab na organizację współdziałania z lotnictwem.

Współdziałanie z lotnictwem osiąga się przez:

- zapoznanie lotnictwa z zadaniem i planem działań oddziałów naziemnych osobiste przez dowódcę i odwrotnie;
- zapoznanie lotnictwa z organizacją obserwacji z ziemi na korzyść lotnictwa;
- uzgodnienie planów działania lotnictwa i wojsk naziemnych w czasie i przestrzeni na podstawie danych rozpoznania lotniczego;
- dawania na czas lotnictwu nowych zadań, powstałych w toku walki;
- nawiązanie bezpośredniej łączności przewodowej i radiowej między stanowiskiem dowodzenia WJ a lotniskiem;
- obecność na SD dowódcy lub szefa sztabu lotnictwa

- wyznaczenie kontrolnego punktu przeletu jako podstawy wyjściowej działań lotnictwa;
- ustalenie sygnału radiowego dla wywołania lotnictwa;
- ustalenie znaków rozpoznawczych dla własnej piechoty czołgów i artylerii i sygnału do ich wywołania;
- ustalenie sygnałów dla wskazywania przez lotnictwo celów piechoty, czołgów i artylerii (rakiety, pikiwanie nala) i dla lotnictwa przez oddziały naziemne (strzałki, pociski świetlne, pociski dymane).

274. Plan współdziałania (tabela planu walki) dywizji opracowuje się na podstawie decyzji dowódcy dywizji i tabeli planu walki armii, uzgadnia on działania piechoty z działaniami innych rodzajów broni oraz współdziałania poszczególnych oddziałów piechoty.

4. Praca sztabu WJ w czasie przygotowania natarcia podległe sztaby (oddziały).

275. Po wydaniu oddziałom do rozkazu do natarcia zadaniem sztabu jest kontrola i dokładna organizacja współdziałania podległych oddziałów w terenie. Prace wykonywane przez sztabu pod osobistym kierownictwem szefa sztabu i przy współdziałaniu dowódców broni kwatry i szefów służb.

Wszystkie kalkulacje w związku z organizacją współdziałania szef sztabu sprawdza w terenie.

276. Po zorganizowaniu współdziałania szef sztabu daje wytyczne:

- organizacji OFlet., OFFans., i OPChem., na podstawie wyjściowej i w toku natarcia;
- rozpoznania dodatkowego i w toku walki;
- rozwinięcia i przesuwania stanowiska dowodzenia (SD);
- dla łączności w poszczególnych fazach walki ce do;
- terminów nadawania meldunków, czasu uruchomienia łączności radiowej i organizacji łączności z tyłami

... do ... możliwości zastosowania zapór minowych, - organizacji tyłów i zaopatrzenia materiałowego.

277. w tym zakresie oddziały sztabu wykonują następujące prace Oddział (wydział) operacyjny: sprawdza otrzymanie przez siebie rozkazu dowódcy armii koniecznych urządzeń, a z wyjątkiem planu przebiegu przez pola minowe, czy czas rozpoczęcia natarcia ("g") jest dokładnie znany i czy wyższy sztab otrzymał m. in. plan bojowy, organizuje plot., i plot. na podstawie wyściółki i w toku walki, z ustala system wykrywania i obserwacji i sygnały alarmowe, organizuje przeciwochemiczny postój wyściółki i odpuszcza ewentualnie przez oficerów nieprzyjaciela, przez naturalnym sprawdzanie gotowości oddziałów na podstawie wyściółki.

Oddział (wydział) rozpoznania: organizuje rozpoznanie dobowe, nocne wypad, rozpoznania i obserwacje w toku walki, daje lotnictwu zadania do rozpoznania i fotografowania pola bitwy, nieprzyjaciela.

Oddział (wydział) łączności: organizuje łączność na stanowisku dowódcy (30) i zastępczym stanowisku dowódcy (31) z oddziałami na podstawach wyściółki.

Kwatermistrzostwo: uzupełnia do pełnego stanu zapasy ruchu oddziałów, ewakuuje chorych i rannych ze szpitali (sanit. weteryn.) oraz zapewnia zaopatrzenie materiałowe w czasie walki i ewakuację.

Sztab artylerii: organizuje kierowanie ogniem, opracowuje wysyłając oddziały rozkaz bojowy artylerii i plan ognia.

Praca 278. Sztabów w natur- cie i posel- u.

W toku walki sztab J. powinien: - prowadzić ciągłe rozpoznanie i obserwację nieprzyjaciela w tym rozpoznanie lotnicze, - na czas meldować dowódcy i informować sztab wyższy, podległe oddziały (oddziały) i sąsiadów o położeniu na froncie - zapewnić wymianę wiadomości o nieprzyjacielu, - na czas dawać i przekazywać nowe zadania, zgodnie z dopytaniem dowódcy i organizować współdziałanie w nowym położeniu, - zapewnić łączność z oddziałami i brzoiami i czuwać nad ciągłą współdziałania, - obserwować sygnały osiągnięcia przez oddziały nakazanych - kierować przesuwaniem się drugiego rzutu bojowego i obwo- aby zapewnić wprowadzenie ich w porę do walki, - śledzić przesuwaniem się oddziałów nieprzyjaciela, aby na cz zorganizować odrzucenie ich przeciwnatarcia, - prowadzić bieżąco tabelę, stosunku się na kierunku głównego wysiłku i w razie zmiany jego, lub zatrzymania się natarcia bezzwłocznie meldować dowódcy, - zapewnić wprowadzenie w ruch szybkich jednostek przez za- niczenie dróg, budowę ich, organizację osłony przez artylerię i zasłonę dymną.

279. Z chwili przejścia oddziałów do postępu, sztab sztabu powinien przedstawić dowódcy plan organizacji poselstwa (na miejscu), przewidując szereg zadań, które należy wykonać w celu osiągnięcia celu natarcia.

Lotniskowe i inne prace rozpoznania nieprzyjaciela w odrocznej
powiazanej z jego liniami oporu i ruchami wzdłuż linii
w głąb, Szczegółowe uwagi należy zwrócić na obserwacje
okrężeń wzdłuż linii oporu: dzień i noc, bez względu na nieprzy-
jaciela.

Oddziały (wydziały) operacyjne napelniają z dowodzący saperów
organizację pracy nad rozpoznaniem przeszkód oraz zaprawę i
zadania drug w powiązaniu.

280. Zadania rozpoznawcze nie są jednakowe. Na ich przeprowadzenie nie
zależy znacząco wyrzucić się naprzeciwko nieprzyjaciela.
W takim przypadku niejednolity jest podział zadań między
oddziały.

281. W powiązaniu z tymi zadaniami należy zapewnienie ciągłości zaprowadzenia
oddziałów powiązanych w czasie i przestrzeni.

282. Podstawą organizacji rozpoznania i przeprowadzenia przedsięwzięcia
jest plan działania na przeciwnym brzegu.

Przed podjęciem do rzeki należy wykonać przedprzeprawę
rozpoznanie jej oraz system obrony nieprzyjaciela na prze-
ciwnym brzegu. Rozpoznanie lotniskowe powinno sфотографо-
wać ugrupowanie nieprzyjaciela i rzekę.

Celem przygotowania strażniczek jest rozpoznanie skłó-
dli i możliwości wysłania się bezpośrednio do oddziałami
lotniskowymi.

Zanim należy zbadać teren przedprzeprawy na podstawie opisów
terenu i map, zdjęć lotniskowych, oraz informacji ludności mi-
ejszecznej.

Na podstawie rozpoznania należy ustalić w ryzyku przed
niem skrajny obronny nieprzyjaciela (na brzegu rzeki czy
w głąb), możliwości przeszkody wodnej i system obrony
nieprzyjaciela.

284. W myśl decyzji dowódcy należy organizację rozpoznania rzeki,
skierować oddziały do rozpoznania skierunki przedprzeprawę
i rozpoznać podległości środków przeprawy.

Rozpoznanie rzeki ma za zadanie:

- ustalenie rejonów wyznaczonych dla oddziałów przedprzeprawy
- określenie miejsca przeprawy dla pierwszego rzutu bojowego
i w głąb,
- ustalenie miejsca i warunków budowy mostów
- ustalenie warunków wykorzystania pozostałych rodzajów
mostów i zabezpieczenie ich przedprzeprawę.

285. Jednocześnie rozpoznaniem specjalnie należy:

Zapewnić - miejsca przepraw, dojścia do nich, warunki
wykorzystania sprzętu dla przeprawy, warunki pracy przy
przeprawach, i istnienie przeszkód w miejscach
przeznaczonych przepraw.

Artyleryjskie - drogi dojścia artylerii do punktów przepraw
i mostów, warunki załadunku artylerii na przemy.

Lotniskowe - warunki podjęcia szelgenów do punktów przepraw,
warunki załadunku ich na przemy, przeprawy w bież i
przeprawy szelgenów pływających. W szczególnych przypadkach na
rozpoznanie kierunku warunków wyjścia szelgenów na przeciwny
brzeg oraz możliwości działania na nie.

Chemiczne - rejon wyznaczone przez nieprzyjaciela, możliwości

ich odskoczenia i warunki wyjścia przeprawy za pomocą dywan

286. Dowódca WJ /oddziału/ p. rozpoznaniu osobistym w towarzystwie oficerów sztabu, dowódców broni, podejmuje decyzje o przemyśle i wydaje rozkazy.

Sztab WJ przy współpracy dowódców broni i kwatermistrza opracowuje plan przemyśle, w którym podaje:

- termina gotowości przemyśle,
- podział oddziału i środków przemyśle na poszczególne przemyśle,
- opis przemyśle szczegółowych pododdziałów piechoty i szwadronów pływających,
- kolejność przemyśle oddziałów rzutu i miejsca ich zadania,
- czas orientacyjny przemyśle każdego rzutu bojowego,
- rezerwy wycofania i rezerwy wyjściowe oddziałów przemyśle,
- sposób każdego rzutu na brzeg przeciwnym,
- zależności z przemyśle oddziałami,
- sposób zabezpieczenia przemyśle,
- sposób środków przemyśle.

287. Przy formowaniu przemyśle oddziału sztab WJ opracowuje rozkaz bojowy z tabelą przemyśle i wykres przemyśle.

W rozkazie bojowym do formowania przy określaniu zadań pododdziałów oddziału sztab się przydziela środki przemyśle, odziału lub pułki przemyśle/zależnie od wielkości jednostki zadania pierwszego rzutu bojowego i się pływających na przeciwnym brzegu.

Artyleria utrzymuje zadania baterie artyleryjskiego oddziału przemyśle pierwszego rzutu bojowego i baterie się pływających.

W osobnym punkcie podaje się czas i miejsca lądowania.

288. Dowódca sztabu wypełnia z szefem oddziału operacyjnego przemyśle kalkulacje środków i czasu przemyśle, ustalając miejsca lądowania przemyśle, się i środki dla ich organizacji.

289. Szef sztabu uzupełnia z szefem oddziału operacyjnego ustala odziału zadania dywanu i czas wypuszczenia dywanu.

290. W planie łączności sztab uchwala przewiduje łączność przemyśle na SD z kierownikami przemyśle i mostów.

Szczegółowo należy jest utrzymać łączności z przemyśle oddziałami do czasu ukonstatacji lądowania mostów.

Łączność ta osiąga się przez przeciwnym kabl. podwodnego na brzeg przeciwnym, kabl. wycofania się składowa, maldunowa.

Przez łączności przemyśle powinna być opracowana sposób najbardziej dokładny sygnalizacja radiowa i rakieta.

Niezależnie środki łączności przemyśle i radiowej dla organizacji nowego SD przemyśle się z pierwszym rzutem bojowym.

I. Od chwili rozpoczęcia przemyśle sztab WJ/oddziału/prowadza obserwacje przemyśle pierwszego rzutu bojowego i skutkowności artylerii i lotnictwa, szwadronów przemyśle oraz walkę napierających pi. rzutu bojowego na przeciwnym brzegu.

Wszystkie wysiłki sztabu muszą być skierowane na utrzymanie łączności z pierwszym rzutem bojowym i kontrola wykonywania planu przemyśle przez poszczególne oddziały, a zwłaszcza przez szwadrony i artylerię.

Obserwacje łączności przemyśle się do przemyśle pierwszego rzutu bojowego.

292. Praca sztabu przy sztabie na rejon uniesienia/strefy afertyfikowanej/ lub silnie rozbudowana strona stała charakterystyka:

- duża systematyczność i dokładność w przygotowaniu przebiegu
- analiza i centralizacja dowodstwa, wynikająca z tego, że front jest wązki, rzutowanie oddziałów przełamujących, głębokie uderki techniczne zmasowane,
- kierownictwo sztabu organizacji napędzających poszych broni,
- szczególne zarządzania celami wykrycia zakłóceń,
- dokładna organizacja rozpoznania i obserwacji,
- dokładne przygotowanie i urządzanie podstawy wyjściowej przez oddziały,
- organizacja przygotowanego specjalnego szkolenia oddziałów,
- latowanie oddziałów, które przygotowały pozycje wyjściowe i przeprowadzały rozpoznania przez oddziały wyznaczone do wykonywania dokonała przełamania,
- zagromadzenie znacznych zasobów dla przełamania,
- duża dyscyplina i zcentralizowana organizacja regulacji ruchu na drogach, na tyłach oddziałów i przygotowanie dużej ilości dróg.

93. Najważniejszym zadaniem rozpoznania i obserwacji w warunkach przełamania uniesionego rejonu /strefy afertyfikowanej/ jest ujawnienie całego systemu obrony uniesionego nieprzyjaciela.

94. Sztab dywizji i pułków są głównymi organizatorami wypadów rozpoznawczych. Powinny one zapewnić zorganizowanie ewidencji pododdziałów, wydziałów do przeprowadzenia wypadów rozpoznawczych w rejonach /poligonach/ specjalnie do tego celu przygotowanych na tyłach, odwarstwach i możliwa dokładność poleceń przedmiotów wypadu.

Aby się ujawnić nieprzyjaciela w tych jednostkach, do wykonywania wypadu wyznaczają się oddziały, które już są w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Pododdziały w znacznym od wypadu należy podać obowiązki ze dnia i w terenie z dnia, kierunek i drogę podejścia do przedmiotu wypadu. Sam wypad przeprowadza się zasadniczo w nocy.

Podobne wypadu piechoty, wzmacniającej saperami i chemikami pod osłoną artylerii, powinny być organizowane przez sztab dywizji w celu sprawnego ataku - zbiorczego i zniszczenia betonowych schronów bojowych/BGB/, arenialnych schronów bojowych DSB/ nieprzyjaciela.

Na oddziałach dywizji i pułków pierwszego rzutu bojowego sztab dywizji organizują stałe rozpoznanie przez obserwację wszystkich rezerw broni, powołując do tego oficerów oddziałów /wydziałów/ wywiadowczych. Cały system punktów obserwacyjnych, powinien być zcentralizowany i mieć łączność nad/az frontu i w głąb niebezpiecznej strefy rozpoznania.

Praca wszystkich punktów obserwacyjnych kieruje z głównego punktu obserwacyjnego specjalnie wyznaczony oficer z oddziału wywiadowczego SD /pułku, dywizji/.

Wszystkie nowe wiadomości o nieprzyjacielu podaje się na główny punkt obserwacyjny w /oddziału/. Wiadomości

wywołujące wątpliwości muszą być natychmiast sprawdzone. Sprawdzenie przeprowadza się przez wydanie dodatkowych zadań tym punktom obserwacyjnym których warunki obserwacji zapewniają wykonanie tego zadania. Wszystkie punkty obserwacyjne wyznacza się za dnia, lecz urządza się i zajmuje z reguły w nocy.

Obserwację bezpośrednią prowadzą młodszy oficerowie i podoficerowie pododdziałów rozpoznawczych dywizji i pułków.

296. Wszystkie dane rozpoznania i obserwacji wysyła się w sztabach na szkic lub mapę o dużej podzielnicy, która jest podstawą wskazywania celów i wzajemnego orientowania się oddziałów. Szkic ten (mapa) powinien obejmować całą głębokość strefy obronnej nieprzyjaciela do pozycji artylerii i odcinków - włącznie z własnymi ugrupowaniami - do drugich rzutów dywizji i ugrupowania sąsiadów po 2 km. w obie strony poza własne skrzydła.

Sztaby W zapobiegają w ten plan wszystkim dowódców do dowódców kompanii i baterii włącznie, dającą każdemu arkusz odpowiadający rejonowi jego działania.

297. Lotnicze zdjęcia fotograficzne strefy obronnej nieprzyjaciela muszą być dublowane zdjęciami perspektywicznymi najbliższej jej głębokości.

W plany fotograficzne zdjęcia i perspektywiczne zapobiegają się dowódców kompanii piechoty, czołgów i baterii włącznie.

298. W trakcie przełamania, w miarę posuwania się oddziałów do przodu, posuwa się rzutami całej system obserwacji.

W wypadku zorganizowanego oporu nieprzyjaciela w głębi, sztaby dywizji i pułków po umocnieniu się na zajętych liniach organizują rozpoznanie nowych przedmiotów w ten sam sposób, co i przedmiotów poprzedniego skraj.

299. Rozpoznanie dowódcy w warunkach przełamania rejonu umocnionego, prócz przytoczonych wyżej zadań, powinno w terenie ustalić:

- sposób luzowania oddziałów i szczegóły wyjścia piechoty i czołgów na podstawy wyjściowe,

- ugrupowanie piechoty i czołgów oraz rozmieszczenie artylerii,

- ilość i zadania grup tórujących i szturmowych, ich miejsca w ugrupowaniu bojowym,

- specjalne zadania grup artylerii ze szczególnym uwzględnieniem artylerii burzenia (AB).

- zadania drugiego (trzeciego) rzutu bojowego i dowódcy czołgów

- jak a ileż wzmocnić zdobyte tereny i środki zaradcze na wypadek niepowodzenia natarcia,

- ogólne sygnały i punkty orientacyjne.

Rozpoznanie dowódcy wymaga dużo czasu i zależnie od terminu rozpoczęcia natarcia może trwać nawet kilka dni.

Rozpoznanie dowódcy pułku i dowódców batalionów z reguły przeprowadza się w różnym czasie.

W toku rozpoznania dowódców wszystkich szczebli rozstrzyga się w terenie w szczególności wszystkie zagadnienia orientacji współrzędnościowej i przełamania

300. Przygotowania do rejonów umocnionych wymagają kontrolki ze strony wyższych sztabów. Po ukończeniu przygotowań do przełamania umocnionego rejonu obowiązkiem sztabów na wszystkich szczeblach jest kontrola przygotowania podstawy wyjściowej.

Sztaby dopilnowują by podstawa wyjściowa na oddział głównego wysiłku była całkowicie ukryta przed obserwacją na ziemi i powietrzną.

Maskowanie rozmieszczenia oddziałów w rejonach koncentracji i na podstawie wyjściowej sprawdza się przez fotografowanie kontrolne i rozpoznanie przez oficerów sztabu z samolotów.

302. W warunkach ~~zorganizowania~~ przygotowania przełamania rejonu umocnionego (strefy ufortyfikowanej), lub silnie rozbudowanej obrony stałej, sztaby według wytycznej dowódcy organizują przegrupowanie i luzowanie oddziałów. Z zgrupowanie i luzowanie oddziałów poprzedza się rozpoznaniem.

302. Plan przegrupowania powinien ustalić:
- rejon koncentracji i rejon wyjściowy do przegrupowania,
 - trasy marszów i rejon odpoczynku,
 - początek i koniec przegrupowania dla każdej jednostki oddziału,
 - kolejność przegrupowania i regulacji ruch na trasach marszu,
 - zorganizowanie ciągłej łączności przewodowej za pomocą środków ruchomych,
 - środki osłony przed napadem naziemnym i lotnym oraz obronę przeciwichemiczną.

Przegrupowanie powinno być możliwie proste, przeprowadzone w krótkim czasie i wykonane skrycie, bez waznie w nocy.

303. Sztaby organizują zajęcia podstowy wyjściowej dla natarcia w ciągu nocy na I dobie przed rozpoczęciem luzowania.

304. Szczególna uwaga sztabów powinna być zwrócona na organizację i regulację ruch na drogach i w rejonie ugrupowania oddziałów. Plan regulacji ruch sporządza sztab WJ. Do wykonania tego planu wyznacza się pododdziały regulacji ruchu, do których w razie konieczności przydziać się dodatkowo ludzi z innych oddziałów. Zadaniem oddziałów regulacji ruch w ugrupowaniu bojowym oddziałów jest dokładać rozgraniczają w terenie,

- rejonów stanowisk artylerii, rejonów rozmieszczenia piechoty i innych rodzajów broni na podstawie wyjściowej,
- rejonów rozmieszczenia PO wszystkich rodzajów broni,
- rejonów rozmieszczenia tyłów, dróg stałych i prowizorycznych dla oddziałów, zaplecza i ewakuacji.

Proca tego oddziały regulacji ruchu powinny regulować ruch i sprawdzić wykonanie maskowania w rejonach rozmieszczenia oddziałów i na drogach marszu. Plan regulacji ruchu w ugrupowaniu bojowym oddziałów sporządza oddział operacyjny łącznie z dowódcami broni i kwatermistrzem. Precyzuje się go w toku rozpoznania i po zatwierdzeniu go przez dowódcę wysyła się oddziałom do wykonania.

305. Luzowanie oddziałów powinno być szczególnie dokładnie zorganizowane i przeprowadzone z zasady w ciągu przedostatniej nocy przed natarciem celom zapewnienia sobie na przestudiowanie terenu, rozpoznanie nieprzyjaciela i przedmiotów natarcia oraz zorganizowanie współdziałania. Ze względu na zachowanie środków ostrożności, aby przeciwnie nie zdradzić nieprzyjacielowi swoich zamiarów, rozpoznanie i ubezpieczenie bojowe powinno być wykonane przez

jednostki luzowane, a wyznaczenie d. tych celow jednostek swiece przybylych jest wzbronione.

Luzowanie poddzialow rozpoznawczych i ubezpieczajacych przeprowadza sie w ciagu ostatniej nocy przed atakiem.

306. Sztaby luzowanych jednostek obejmujace sa:

- przekazac jednostkom luzujacym wszystkie dane o nieprzyjacielu, jego umocnieniach, srodkach ogniowych, polach minowych oraz przeszkodach przeciwocegowych i przeciw piechocie.

- dzialac wspolnie ze sztabem jednostki luzujacej plan luzowania (patrz punkt 308)

- ubezpieczyc luzowanie przed zakleszczeniem nieprzyjaciela,

- przekazac glowne linie łączności przewodowej,

- zameldowac do wyzszego sztabu o skonczeniu luzowania.

307. Sztaby jednostek luzujacych obejmujace sa:

- przebadac dokladnie wszystkie dane o nieprzyjacielu,

- dzialac ze sztabem jednostki luzowanej plan luzowania,

- organizowac skryte podjacia do luzowania,

- przestrzegac ustalonej kolejnosci i drog marszu,

- zameldowac do wyzszego sztabu o obsadzeniu oddzialow.

308. W planie luzowania przewiduje sie

- rejon wyjscionowy dla kazdego batalionu i pułku, czas i kolejnosć wymarszu, drogi marszu i czas zejścia do tych rejonow,

- sposob odjscia oddzialow luzowanych i rejonu ich zbierki,

- kto na jakim oddziale, kiedy i kogo luzuje,

- wyznaczenie sluzby regulacji rach i posterankow, ktore ma ona obsadzić,

- spedycja srodkow łącznych i łączacych (co najmniej jeden row łączący na kompanię), srodkow i innych urzadzow - pomiedzy pułki batalionu i kompanie,

- rejonu stanowisk ogniowych dla artylerii i karabinow maszynowych oraz kolejnosć i sposob ich zajmowania i luzowania,

- ktore z luzujacych jednostek wysylaja przewodnikow i doklad kiedy i do czyjej dyspozycji maja byc oni wyslani.

- sposob meldowania gotowosci do luzowania, rozpoczecia marszu oraz rozpoznienia i czasu luzowania,

- sposob dzialania na wypadek ataku nieprzyjaciela w czasie luzowania,

- organizacja łącznosci w czasie ruchu do rejonu wyjscionowego i podczas luzowania.

309. Po zebraniu sie oddzialow w rejonach wyjscionowych, sztaby luzujacych jednostek wymieniaja sie naprzec i jezeli przed wyruszeniem oddzialow do luzowania organizuja na podstawie wyjasnionej do ataku swoje stanowiska dowodzenia, punkty obserwacyjne oraz łącznosć do ataku.

310. Prace kwatermistrzowska przy przygotowaniu planowania rejonu na okazionego charakteryzuje:

- angromadzenie zasobow i liczb stanowisk w rejonie stanowisk ogniowych artylerii i zapewnienie jej polnego bezpieczeństwa,

- ograniczenie ilosci drog dowozu z wzgledu na napiecie pasy dzialania,

- kwalifikacje budowy dazej ilosci drog w sklad z planowania-

o, ni się w toku walki oddziałami.

Te cechy wymaga, że, szczególnie dużego wysiłku oddziałów saperów i drogowych i dużej pracy organizacyjnej dowódcy saperów.

Przed rozpoznaniem własnej strefy obronnej nieprzyjaciela sztabu WJ (oddziałów) powinny stwierdzić:

ca 311.

son
garcia
nie.

- charakter obrony nieprzyjaciela (czy obrona jest ciągła czy też nieprzyjaciel broni tylko poszczególnych kierunków),
- możliwe podjęcie dla oddziałów bez narty,
- zasronięcie rejonów koncentracji i podstaw wyjściowych przez maskowanie i chronienie od wiatru przedmioty terenu

312.1 Przygotowania natarcia sztabu WJ (oddziałów) dowódcy broni i kwatermistrz powinni:

- zwrócić uwagę na maskowanie zastosowane do szaty śnieżnej,
- opracować zarządzenia w sprawie ogrzewania sztabów i oddziałów w rejonach koncentracji na punktach obserwacyjnych i S.D.,
- przygotowanie urządzenia do pokonywania przeszkód i ułatwienia ruchu sprzętu bojowego,
- zapatrzyć piechotę w narty i rakiety na nogi, przygotować drogi i twarde śnieżne trasy,
- zorganizować ochronę sztabów, tyłowych i drog dowozu i ewakuacji przed możliwymi napaściami nacierzący nieprzyjaciela;
- zorganizować zapatrzenie w niezamarzające płyny i smary dla silników i uzbrojenia,
- zorganizować sprawny służbę sanitarną, zwracając szczególną uwagę na szybką ewakuację rannych i nie dopuszczać do odmrożenia;

313. Oficerowie sztabów i oficerowie łącznikowi muszą być zapatrzeni w narty i umieć posługiwać się nimi.

314. Przy natarciu w górach sztab WJ powinien zawczasu przeprowadzić rozpoznanie lotnicze w celu wykrycia charakteru

ca 314:

son
garcia
rach:

wykrycia charakteru obrony nieprzyjaciela, ustalenie skrzydeł i dróg obejścia, pozwalających wejść na skrzydło lub tył nieprzyjaciela.

Rozpoznanie powinno przez tego, wykryć i w miarę możliwości obsadzić wzgórza, panujące nad posycjami i drogami nieprzyjaciela oraz niezajęte lub słabo bronione przełęcze na skrajach jego obrony.

315. Organizacja w spodziewaniu oddziałów działających na samodzielnych kierunkach jest obowiązkiem sztabów.

W celu zorganizowania w spodziewaniu sztab powinien:

- dokładnie obliczyć czas przemarszu oddziałów w warunkach górskich, (uwzględniając nachylenia stoków),
- ustalić terminy osiągnięcia przez oddziały zawczasu wyznaczonych linii i punktów,
- zorganizować łączność przy pomocy samolotów, radia i sygnalizacji optycznej.

316. W wypadku posiadania samolotów łącznikowych sztab powinien zawczasu zorganizować rozpoznania i urządzić lotniska. Każdy samodzielnie działający oddział powinien mieć swój posterunek obserwacyjno-telegraficzny.

318. Wytyczne szefa sztabu dla opracowania planu kwatermistrzostwa powinny uwzględnić następujące warunki walki w górach; ograniczona ilość dróg dowozu i rozciąganie się ogniw

- zapotrzebienia,
- konieczność w rozkazach podania nazw zapotrzebienia na szczeblu dywizji i pułku,
- trudności przy organizowaniu zapotrzebienia na szczeblu batalionów i kompanii,
- konieczność zapotrzebienia oddziałów w wodę i opał,
- konieczność organizowania zarządzeń przeciw zachorowaniom na chorobę wysokościową i zarządzeń przeciw odmrożeniom /w okresie zimowym/
- konieczność ścisłej kalkulacji niezbędnego zapotrzebienia i możliwości transportowe.

5 0 z z i a 1 1

Praca sztabów w boju s otkaniowym.

organizacja marszu przewidywanego w boju s otkaniowym.

318. Dowodzenie w boju s otkaniowym powinno cechować: szybkość, siłkowość i ruchliwość.

W boju s otkaniowym należy stosować:

- krótkie rozkazy wydawane osobiście lub przez oficerów łącznikowych,
- szerokie wykorzystanie ruchomych środków łączności
- systemy radiowe w marszu i przejściu radio na nawiązanie z pododdziałem rozwiniętych kolumn.

319. Praca sztabów nad przygotowaniem boju s otkaniowego rozpoczyna się w trakcie organizowania marszu i rozwija się, i rozwija się dalej przy nawiązaniu styczności z nieprzyjacielem z chwilą rozpoczęcia rozwijania kolumn marszowych. Im większa jest jednostka, tym wcześniej musi rozpocząć się praca sztabów nad przygotowaniem boju s otkaniowego.

320. Z chwilą otrzymania zarządzenia przygotowawczego do marszu, sztab musi natychmiast zorganizować rozpoznanie lotnicze i naziemne pasa marszu.

Na czele rozpoznania naziemnego stoi oficer oddziału /wydziału/ wywiadowczego i przeprowadza je przy współudziale oficerów przedstawicieli broni i służby.

321. Na podstawie decyzji wyższego dowódcy do marszu szef sztabu organizuje przekazanie oddziałom podległym zarządca przygotowawczemu w których zazwyczaj podaje się: przypuszczalny cel wyruszenia, kierunek, ruch, czas i sposób dostarczenia rozkazu. Następnie szef sztabu wydaje zarządzenia oddziałom /wydziałom/ sztabu oraz dowódcom broni i kwatermistrzowi celem przygotowania danych potrzebnych dowódcy do powzięcia decyzji do marszu.

322. W każdym poszczególnym wypadku dane te mogą być różne, jednak zasadniczo oddziały /wydziały/ sztabu, kwatermistrz, dowódcy broni powinni podać:

Oddział /wydział/ operacyjny

- orientacyjną kalkulację marszu w czasie, kolejność i terminy wydania rozkazów przygotowawczych,
- ilość, długość i jakość ścieżek dróg marszowych w pasie ruchu, najkrótsze i najlepsze z nich,
- czy istnieje potrzeba i jakie są możliwości budowy dróg rewizorycznych,
- drogi obejścia przeszkód i ciśnień,
- drogi dla oddziałów /kolumn/ motoryzowanych,
- możliwości wykorzystania dróg rekadowych,

- warunki CPlot., CPlanc., na drogach (najbardziej bezpiecz-
niejszym rejonu, kierunki, potrzebne środki),
- najważniejsze linie taktyczne warunki rozwinięcia
na nich i czas dojścia do nich,
- przypuszczalna długość kolumn marszowych wraz z
przyczynionymi oddziałami wzmocnienia ich, możliwo-
ści skrócenia jej,
- przypuszczalny stosunek sił na głównych kierunkach
i w poszczególnych okresach czasu (opracowuje się
wspólnie z oddziałem wywiadowczym),
- przewidywany wysiłek oddziałów z uwzględnieniem ich
poprzednich działań,
- wiadomości o sąsiadach i przypuszczalny czas osią-
gnięcia przez nich ważniejszych linii, zarządzenie
o ubezpieczeniu skrzydeł.

Oddział (wydział) wywiadowczy.

- agrupowanie nieprzyjaciela i prawdopodobne kierunki
jego ruchu,
- z jakich kierunków możliwym jest pojawienie się
czołgów, oddziałów, amotoryzowanych i lotnictwa
nieprzyjaciela,
- czas prawdopodobnego osiągnięcia przez nieprzyjaciela
ważniejszych linii taktycznych i czas spotkania
z nim.

Oddział (wydział) łączności:

- jakie środki łączności są potrzebne dodatkowo by
zapewnić na czas zebranie i dostarczenie meldunków
bojowych, w jakie środki należy zaopatrzyć łączność
współdziałania na ważniejszych liniach taktycznych,
-możliwości zaopatrzenia służby obserwacyjno-meldun-
kowej w środki łączności.

Oddział (wydział) łączności.

- jakie środki łączności są potrzebne dodatkowo by
zapewnić na czas zebranie i dostarczenie meldunków
bojowych, w jakie środki należy zaopatrzyć łączność
współdziałania na ważniejszych liniach taktycznych,
-możliwości zaopatrzenia służby obserwacyjno-meldun-
kowej w środki łączności.

Kwatermistrz:

- agrupowanie tyłów i rozmieszczenie baz zaopatrzenia
w poszczególnych dniach marszu,
- stan zaopatrzenia i przewidywane jego uzupeł-
nienie,
- warunki dowozu i ewakuacji (drogi i środki przewozow-
we).

Dowódca saperów:

- możliwości i terminy doprowadzenia do stanu użytecz-
ności dróg marszu i przepraw na nich oraz
budowy potrzebnych dróg prowizorycznych,
- warunki budowy przeszkód na drodze marszu nieprzyja-
ciela, potrzebne do tego środki i siły,
- zarządzenia celem usunięcia ewentualnych przeszkód
i odbudowy przepraw w razie zniszczenia ich przez
nieprzyjaciela.

Dowódca artylerii:

- projekty rozmieszczenia artylerii w kolumnach,
- kierunki i linie terenowe, na których najdogodniej jest zmasować użycie artylerii.

Szef służby chemicznej:

- odcinki najbardziej zagrożone z punktu widzenia napadu chemicznego nieprzyjaciela,
- podział środków odkazujących,
- możliwości użycia dymów.

323. Po powzięciu decyzji przez dowódcę szef sztabu wydaje rozkaz przygotowawczy tym dowódcom, którzy nie byli obecni przy ogłoszeniu decyzji,

Rozkaz ten powinien zawierać:

- czas i kolejność wymarszu;
- pas lub oś marszu;
- zadanie dnia;
- przydzielone lub włączone w skład kolumn oddziały wzmocnienia;
- oddziały wyznaczone do ubezpieczenia i do oddziałów wydzielonych (OW), czas i kolejność ich wyruszenia.

324. Prócz tego szef sztabu podaje lub nakazuje rozpracować w szczególności:

Szefowi oddziału (wydziału operacyjnego):

- kalkulację i plan marszu, rozmieszczenie oddziałów w kolumnach marszowych, punkty przejścia dla czoł kolumn i linie wyrównania;
- terminy sporządzenia rozkazu bojowego do marszu;
- organizację regulacji ruchu;
- zarządzenie OPlot., organizację służby obserwacyjno-meldunkowej, sposób ubezpieczenia marszu przez lotnictwo myśliwskie i artylerię przeciwlotniczą, zarządzenia osłony oddziałów z chwilą zawinięcia się walki;
- zarządzenia OPano. jakie kierunki, i jakimi środkami osłania, w jaki sposób należy rozmieścić artylerię przeciwczołgową w kolumnach marszowych, skład odwodu przeciwczołgowego i sposób jego posuwania się;
- zarządzenia OPChem. (wspólnie, z szefem służby chemicznej); organizację zapewnienia rozpoznania chemicznego, sposób zaopatrzenia oddziałów w

- 281
- Środki obrony przeciwchemicznej, rozmieszczenie pododdziałów chemicznych w kolumnach;
- tabelę sygnałów radiowych (wspólnie z szefem łączności),
 - kontrolę przygotowań do marszu w oddziałach i podczas marszu.

Szefowi oddziału (wydziału) wywiadowczego:

- cele, zadania i środki rozpoznania lotniczego i naziemnego na cały okres marszu;
- najważniejsze kierunki i przedmioty rozpoznania;
- terminy przekazywania meldunków.

Dowódcy łączności:

- sposób rzutowania sztabu w ruchu i oś łączności;
- organizację składnie meldunkowych;
- rejony przypuszczalnego rozwinięcia stanowiska dowodzenia (SD);
- sposób rozwinięcia łączności na przewidywanych liniach zetknięcia się z nieprzyjacielem i zadania dotyczące łączności współdziałania;
- szczególne zadania co do rozmieszczenia ant i środków łączności w kolumnach marszowych;
- łączność z oddziałami ubezpieczającymi i rozpoznawczymi;
- zarządzenie dla służby obserwacyjno-meldunkowej;
- organizację łączności na długim odcinku,
- łączność radiowa w marszu, (s kim i jaka łączność radiowa dopuszczona jest w czasie marszu).

Kwatermistrzowi :

- co należy ewakuować przed rozpoczęciem marszu;
- sposób rzutowania sztabów i oddziałów tyłowych w marszu;
- sposób rozwinięcia sztabów tyłowych z chwilą rozpoczęcia walki;
- sposób dowożenia amunicji i paliwa z chwilą rozpoczęcia walki;
- organizację regulacji ruchu i obrony tyłów;
- w jaki sposób zorganizować pomoc techniczną dla kolumn marszowych.

Dowódcy saperów.

- zarządzenia i terminy budowy, naprawy i wzniesienia dróg i przepraw;
- zarządzenia usuwania przeszkód na drogach.

325. Zgodnie z wytycznymi szefa sztabu oddział (wydział) operacyjny opracowuje i przedstawia na oznaczony termin:
- projekt rozkazu do marszu;
 - kalkulację marszu w postaci tabeli; lub wykresu marszu;
 - zarządzenia OPŁot., OPPano., z OPÓbam., w czasie marszu
 - zarządzenie regulacji ruchu;
 - tabela sygnałów radiowych;
 - rozkazy dla oddziałów wydzielonych i organów ubezpieczenia.
326. Opracowując tabelę i rozkaz do marszu w myśl wytycznych szefa sztabu szef oddziału (wydziału) operacyjnego bierze pod uwagę:
- pasy i drogi marszu;
 - skład poszczególnych kolumn;
 - linię wyjściową lub punkty przejścia kolumn marszowych i terminy przejścia całoami straży przednich i sił głównych;
 - linie wyrównania;
 - kontrolę przejścia kolumn przez punkty przejścia w nakazanym czasie;
 - rejon i czas trwania długiego odpoczynku;
 - zadania dnia jednostki wydającej rozkaz i oddziałów podległych;
 - głębokość ugrupowania marszowego.
327. Celem ułatwienia kalkulacji marszu oddział (wydział) operacyjny sporządza szkic składu kolumn marszowych. Wskazuje się na nim kolejność rozmieszczenia oddziałów i pododdziałów broni w kolumnach, ich długość i odległość między całkami.
- Największą przejrzystość kalkulacji marszu świadczy przy wykonywaniu go w kilku rantaach o różnych nasyceniach daje wykres ruchu. Ułatwia on zwłaszcza ustalenie położenia
- każdej z marszujących kolumn w dowolnym czasie (wzór wykresu marszu - patrz zał. Nr.).
328. Treść rozkazu do marszu zależy od wielkości i składu jednostki oraz przyjętego sposobu ruchu (wzór rozkazu i tabeli marszu patrz zał. Nr. 15 i 16).
329. Dla przeprowadzenia rozwinięcia oddziałów, sprawnego dowozu i ewakuacji, sztab jednostki powinien zorganizować regulację ruchu.

Szczególnej uwagi wymagają drogi marszu na których odbywa się ruch kolumn o różnych szybkościach oraz przeprawy skracania dróg i ścieżki.

Przy głębokim ugrupowaniu marszowym regulowanie ruchu na drogach marszu kolumn i tyłów organizuje sztab wyższego szczebla.

Przekraczanie punktów przejściowych i linii wyrównania reguluje się nie tylko według osi, lecz i ogona każdej kolumny marszowej.

330. Szef sztabu przy podawaniu szefowi oddziału operacyjnego (kwatermistrzowi) zadań regulacji ruchu wskazuje:

- na jakich drogach, w jakim czasie i w jakim celu organizować regulację ruchu, wydzielone do tego siły i środki;
- na jakie odcinki (drogi, rejon) zwrócić szczególną uwagę.

331. Celem kontroli przygotowania i wykonania marszu szef sztabu wysyła oficerów sztabu.

Obowiązkowo muszą być skontrolowane: przygotowanie i wymarsz OW, wyruszenie ubezpieczenia marszowego i posterunków obserwacyjno-meldunkowych, formowanie i wyciąganie się kolumn marszowych na punktach przejścia.

332. Szef łączności:

- zapewnia w marszu ciągłą łączność z rozpoznaniem oddziałami ubezpieczającymi i posterunkami obserwacyjno-meldunkowymi, ze sztabami podległymi, sztabami, wydziałami sztabu, lotnictwem wspierającym, z tyłami, a chwilą dojścia kolumn do przewidzianej linii rozwinięcia przechodzi od środków ruchomych łączności i radia do łączności przewodowej;
- rozdziela siły i środki łączności między kolumny marszowe odpowiednio do ustalonego zamiaru rozwinięcia WJ i do wytycznych szefa sztabu; w dyspozycji szefa łączności musi być pozostawiony odwód;
- pracownuje łączność współdziałania na czas marszu i rozpoczęcia walki;
- ustala z szefami łączności sąsiednich jednostek i sposoby utrzymywania ścisłej łączności na przypuszczalnych liniach rozwinięcia.

333. Na drodze poruszania się sztabu WJ od rejonu wyruszenia lub z określonej linii, buduje się łączność przewodową (os) łączności) do której dołączają podległe oddziały z chwilą rozwijania się do walki.

Na kierunku osi łączności rozwijają się składnice meldunkowe, do których włączona się oficerów sztabu z ruchomymi środkami łączności.

Składnicę meldunkową organizuje się biorąc pod uwagę dogodny warunki użycia ruchomych środków łączności i możliwości rozwinięcia w jej pobliżu stanowiska dowodzenia.

334. Sancloty łączności pozostają pod rozkazami dowódcy łączności. W miejscu czasowych postojów sztabów WJ i w pobliżu rozwijających się ED na rozkaz szefa sztabu przygotowuje się ładowniska.

335. Oddział wywiadowczy przy opracowaniu planu rozpoznania bierze pod uwagę konieczność otrzymania ~~wzajemnie~~ od orga-
nów rozpoznania: dotychczas wyoserpujących danych o nie-
przyjaciela i terenie na czas zbliżenie się kolumn WJ do
prawdopodobnej linii rozwinięcia.

Prócz tego należy brać pod uwagę możliwość wzmocnienia rozpoznania na najważniejszych kierunkach, wysłanie rozpoznania dodatkowego, organizację rozpoznania s obwłą rozpoznania walki.

Do tego muszą być zawczasu przygotowane niezbędne środki (odwóci)

336. Kwatermistrz:

- planuje aggrupowanie tyłów i sposób ich posuwania się;
- wspólnie z szefami służb (zaopatrzenia, sanitarnej i weterynaryjnej) określa organizację dowozu i ewakuacji w marszu i na czas walki;
- z szefem łączności określa sposób utrzymania łączności z poszczególnymi rzutami tyłów;
- sporządza rozkaz kwatermistrzowski, tabelę marszu tyłów i wydaje zarządzenia o zabezpieczeniu działań tyłów i o regulacji ruchu.

337. Przy organizowaniu tyłów w marszu najważniejszym zadaniem jest: dokładne uregulowanie ruchu poszczególnych rzutów, ~~nie~~ zwłaszcza jeżeli poruszają się one po jednej drodze z różnymi szybkościami.

338. Zajęcie dróg dowozu przez kolumny marszowe wojsk, może czasami wykluczyć możliwość regularnego dowozu poszczególnych rodzajów zaopatrzenia.

W tym wypadku sztab musi przedsięwziąć środki, by z

343. W boju spotkaniowym sztab powinien w najkrótszych terminach organizować za rozkaz dowódcy szereg następujących po sobie skoordynowanych uderzeń lotnictwa, czołgów i artylerii, następnie zaś natarcia piechoty we współdziałaniu z tymi samymi broniąmi na wyznaczone do zniszczenia ugrupowanie nieprzyjaciela.

Osiąga się to przez:

- zorganizowanie współdziałania broni w czasie i przestrzeni (według przedmiotów i linii terenowych) jeszcze przed rozpoczęciem natarcia;
- zorientowanie współdziałających dowódców w położeniu, decyzji i zadaniach wykonywanych przez każdego z nich;
- zorganizowanie łączności współdziałania (radio sygnały - dźwiękowe i optyczne).
- wysłanie oficerów łącznikowych ze sztabu WJ do współdziałających broni i odwrotnie;
- szybkie rozwinięcie kolumn i niezwłoczne wprowadzenie do walki artylerii i czołgów. W tym celu należy najwcześniej rozpoznać teren i zwolnić drogi.

344. Decyzję dowódcy z reguły, przekazuje się wykonawcom przez oficerów łącznikowych. Dlatego pożądanym jest, by oficerowie łączniczkowi z oddziałów i broni byli obecni przy podawaniu decyzji dowódcy.

Przekazywanie decyzji obowiązkowo odbywa się innym środkiem łączności.

345. ~~Przekazywanie decyzji~~

Stanowisko dowódcy powinno być zorganizowane natychmiast po powzięciu przez dowódcę decyzji do rozwinięcia kolumn natarczywych.

346. Łączność przewodowa w boju spotkaniowym rozwija się niezwłocznie po powzięciu przez dowódcę decyzji do rozwinięcia kolumn. Z chwilą wprowadzenia do walki sił głównych wszystkie środki łączności muszą być całkowicie rozwinięte.

W boju spotkaniowym sztab łączności nie czeka na wyzwalającą wstępną część sztabu, lecz z własnej inicjatyw organizuje łączność zgodnie z decyzją dowódcy.

Rozdział X.

Praca sztabów w obronie.

Praca sztabów przy organi-
zowaniu obro-
ny.

347. Szef sztabu WJ (oddziału) po otrzymaniu rozkazu prze gotowawczego powinien obliczyć jakim czasem dysponują oddziały na wykonanie robót obronnych i kiedy powinny one otrzymać rozkaz. W zależności od tego piszącej się pracę dowódcy i sztabu oraz określa się sposób opracowania decyzji i postawienie zadań oddziałom.

348. Rozkaz przygotowawczy wydany przed powzięciem decyzji powinien podać:

- przypuszczalną strefę (pas) obrony;
- czas rozpoczęcia robót obronnych;
- czas gotowości wyruszenia do wyznaczonego rejonu;
- czas wydania rozkazu bojowego.

Najpierw należy uprzedzić oddziały rozpoznawcze, saperские i saperchodowe: pierwsze celem przygotowania się do prowadzenia rozpoznania; pozostałe celem przygotowania się do budowy wzmoceń i dostarczenia sprzętu saperского.

349. W wypadkach, gdy organizacja obrony związana jest z oderwaniem się od nieprzyjaciela i wycofaniem, w pierwszym rzędzie pobiera się decyzję o i wydaje zarządzenia do & wycofania jego oddziałów i budowy przeszkód. Decyzje do obrony i wszystkie wynikające z niej rozkazy powinny być dostarczone oddziałom przed dotarciem ich do nakazanej strefy (pasa) obrony.

350. Po przeprowadzeniu oceny położenia dowódca pobiera wstępną decyzję na mapie. Powinna ona umożliwić sztabowi szybkie zorganizowanie wyruszenia oddziałów do nakazanych rejonów.

Decyzję swą dowódca sprawdza w terenie w czasie rozpoznania pasa obrony. Zakrąg rozpoznania zależy od posiadanego czasu, jednak rozpoznanie osobiste dowódcy z niezbędną częścią sztabu, dowódcami broni i kwatermistrzami przy organizacji obrony jest obowiązkowe.

351. Na podstawie wstępnej decyzji dowódcy i wytycznych szefa sztabu sztab i kwatermistrz opracowuje:
szef oddziału (wydziału) operacyjnego

- rozkazy przygotowawcze;
- plan rozpoznania dowódcy (szef. nr.)
- rozkazy dotyczące zabezpieczenia działań
- rozkaz obsadzenia linii sztab;
- przydział środków wzmocnienia, w pierwszym rzędzie środków saperackich.

Szef oddziału (wydziału) wywiadowczego:

- plan rozpoznania, zwracając szczególną uwagę na ustalenie czasu podążenia nieprzyjaciela do linii sztab;
- plan obserwacji, uzgadniając go z organami rozpoznawczymi wyższego dowódcy i sąsiadów.

Szef łączności:

- plan łączności, uwzględniając szczególnie warunki obrony (konieczność wykopania linii przewodowych, dublowanie środków łączności i t.d.) oraz konieczność zachowania odwodów środków łączności;

Kwatermistrz

- odciążenie tyłów przez ewakuację chorych i rannych;
- plan dowozu w pierwszym rzędzie materiału saperackiego i amunicji.

352. Szef sztabu wraz z dowódcami broni na podstawie decyzji dowódcy uzgadnia prace saperackie i plan minowania, wykorzystanie artylerii i organizację zabezpieczenia działań.

Przy tym główną uwagę zwraca na zawiązanie łączności oddziałów zmoconienia z piechotą z chwilą rozpoczęcia robót w terenie.

353. Decyzja dowódcy powzięta na mapie, może być przekazana do oddziałów rozkazem przygotowawczym przez oficerów łącznikowych lub przez zawiązanie dowódców oddziałów na odprawę. Ostatni sposób w warunkach obrony ma oszczędne zastosowanie.

354. Oddziały (wydziały) sztabu, dowódcy broni i kwatermistrz na podstawie wstępnej decyzji dowódcy i wytycznych szefa sztabu przystępują do opracowania rozkazów i planów

zabezpieczenia działań, oraz zapotrzebowania techniczno-
materiałowego.

Jednocześnie opracowują i natychmiast wprowadzają w
życie i plan OFlot., organizację rozpoznania, wyzna-
czenie oddziałów wydzielonych (OW) do zadań przesta-
niania (przedzola), organizację łączności, wykorzysta-
nie sił i środków sam. eskadry i urzędzenie tyłów.
Plany Orlane, CPChemi i inowanie skicuje się tylko
orientacyjne i ustala dopiero po rozpoznaniu do-
wódcy w terenie

355 W czasie rozpoznania osobistego dowódcy KJ (koszcia-
ka) (oddziału) podejmuje sw. decyzję, daje zalecenia
w terenie dowódcom podległym i ustala szczegóły współ-
działania broni.

Oficerowie sztabu, dowódcy broni biorą udział
w rozpoznaniu:

- nanoszą na mapy zadania oddziałów, system
Orlane., OrlChen, i urządzeń obronnych (pozycje
regulowe, rejonny i linie przeciwzołgowe,
zapory i pola minowe),
- w terenie zapoznają się z rozmieszczeniem
dalszych rzutów bojowych i obiektów, kierun-
kami przeciwdzierzeń, rejonami górnego i za-
pasowego stanowiska dowódcy oraz warun-
kami obserwacji,
- uzgadniają organizację współdziałania.

356. Po przeprowadzeniu przez dowódcę rozpoznania w te-
renie i po wzięciu przez niego ostatecznej decyzji
oddziały (wydziały) sztabu dowódcy broni oraz kwa-
termistrz przystępują do opracowania dokumentów
bojowych,

Oddział (wydział) operacyjny opracowuje:

- plan obrony, przewidujący system obrony, ugrupo-
wanie oddziałów i organizację przeciwkaterę;
- plan Orlot. w postaci mapy lub szkicu z legen-
dą; zarządzenia Orlot.;
- plan Orlane. w postaci tabeli zagłębione mapy
z aneksionami rejonami rzek, kanałami, li-
niami i korytarzami terenowymi, osłanianymi
oraz rzecznymi polami, zarządzenia Orlane.;

- plan obrony, przewidujący rozdział środków obserwacji, punktów obserwacyjnych i systemów obserwacji chemicznej; zarządzenia obrony, zarządzenia do ubezpieczenia stref (sierzni otwartych), wsparcia ogniem linii czoła z głównego pasa obrony;
- organizację rozpoznania drugiego pasa obrony (sztab wyższy od dywizji);
- rozkaz bojowy do obrony.

Oddział (wydział) wywiadowczy :

- ustala ugrupowanie nieprzyjaciela w szczególności jego czołgów i ciężkiej artylerii; numeracji oddziałów i styki między nimi oraz możliwe kierunki uderzenia;
- organizuje rozpoznanie; wyznacza zadania pododdziałowe dla rozpoznania specjalnych rodzajów broni; zapobiega błędne rozpoznanie lotni ze;
- organizuje system obserwacji przy wsłuchaniu wszystkich rodzajów broni;
- organizuje zbieranie i badanie wyników rozpoznania sztabów podległych i oddziałów rozpoznawczych oraz informacji od sztabu wyższego i s. siadów.

Oddział (wydział) łączności opracowuje plan

organizacji łączności, który przewiduje :

- podział sił i środków łączności na kierunki i kierunek pod uwagę ewentualnie przesunięcia podległych sztabów;
- realizację łączności na głównym i zapasowym stanowisku dowodzenia;
- wydzielenie odwoła środków łączności;
- zapewnienie łączności pomiędzy głównym i pomocniczym punktem obserwacyjnym (wspólnie z oddziałem wywiadowczym);
- przeciwdziałanie uszkodzeniom łączności przewodowej (zakopywanie drutów, zawieszanie i t. p.);
- zarządzenia co do zachowania tajemnicy w pracy środków łączności; kodowania rozmów, szerokie zastosowanie sygnałów radiowych, ograniczenie rozmów telefonicznych i kores-

koncencji radiowej.

Dowódca artylerii na podstawie decyzji i wskazań dowódcy 3 J opracowuje plan ognia artyleryjskiego i rozkaz bojowy artylerii.

Plan ognia artylerii przewiduje :

- wsparcie oddziałów czołowych, działających w pasie przesłaniania i na linii czat;
- ogień zapobiegawczy;
- pasy ruchome ognia zaporowego ;
- oddziały stałego ognia zaporowego przed przedniami skrajem i w głębi obrony ;
- wsparcie przeciwpancernie.

Dowódca artylerii wspólnie z szefem oddziału operacyjnego i dowódcą saperów, bierze udział w opracowaniu planu obrony przeciwpancernej (O.Panc.) i przeciwlotniczej (O.Lot.).

Dowódca saperów opracowuje plan robót saperskich i minowania. Zasady tego planu przedstawia szefowi dowódcy, jeszcze przed jego osobistym rozpoznananiem.

Do przeprowadzenia rozpoznania osobistego dowódca saperów ustala szczegółowy plan pracy i kalkuluje podział sił i środków.

Forma roboczych ocenianów, w zależności od posiadanego czasu, może być różna, jednak w planie prac saperskich musi być uwidocznione.

- w jednostce większej od dywizji - kogo wyznacza się na kierownika prac saperskich, czas, siły i środki do budowy drugiego pasa obronnego, pozycji ryglowych, rejonów przeciwczołgowych i zapór minowych, wykonywanych na korzyść tej jednostki;
- w dywizji piechoty - s. osób rozbudowy wzmacnień pasa obronnego i rozmieszczenia przedczołgowych i zapór minowych, termin gotowości obrony.

Kwatermistrz opracowuje rozkaz kwatermistrzowski i plan zaopatrywania i ewakuacji.

W planie tym przewiduje :

- terminowe dostarczenie sprzętu saperskiego, chemicznego oraz materiałów budowlanych dla prac obronnych;
- wytyczne dla oddziałów w sprawie wykorzystania

środków (zasobów) miejscowych i materiału podręcznego do prac saperских (włącznie z dowódcą saperów);

umieszczenie noszonych i wożonych zapasów do norm oraz ilość zapasów do złożenia na ziemi;

- sposób ewakuacji rannych i uszkodzonego sprzętu;
- rozmieszczenie organów tyłów w rejonach niedostępnych dla eszów i zarządzenia do obrony ich zwłaszcza przeciw desantom lotniczym

357. Wykonanie planu prac obronnych sztab kontroluje przeprowadzanie na miejscu oficerów sztabu i przez dowódcę saperów.

Oficerowie kontrolują również zachowanie dyscypliny maskowania w toku prac obronnych. Korzystnym jest wysłać nie oficerów sztabu samolotami dla sprawdzenia z powietrza maskowania już zakończonych prac rozmieszczenia SD, odwodów, artylerii na stanowiskach.

Pożądanym jest przy tym fotografowanie podstawowych elementów obrony.

358. W czasie zbliżania się nieprzyjaciela do strefy obronnej, główną troską sztabu jest rozpoznanie ugrupowania i ustalenia głównego kierunku uderzenia nieprzyjaciela.

Sztab śledzi walkę w pasie przesłania i w prowadzi na linii sztab oraz w czyn zarządzenia dotyczące wsparcia walki oddziałów czołowych ich odejścia na główny pas obronny.

359. W chwili zajęcia przez nieprzyjaciela podstaw wyjściowych do natarcia sztab kontynuuje rozpoznawanie ugrupowania nieprzyjaciela, dopilnowuje wykonanie ogni zapobiegawczych, (gdą są one przewidziane). Największą uwagę zwraca przy tym na utrzymanie ciągłej łączności w sztabach.

360. W czasie wykonywania przez nieprzyjaciela przy-

gotowania artyleryjskiego i natarcia na przedni skraj głównego pasa obrony, obowiązkiem sztabu jest utrzymanie łączności z podległymi jednostkami, celem otrzymywania na czas informacji o przebiegu walki i przekazywanie rozkazów ich dowódcom. Sztab powinien w tym okresie zapewnić ciągłość dowodzenia przez elastyczne użycie różnych środków łączności. Łączność przewodowa często będzie zawodzić i dużej wagi nabierze łączność przez oficerów łącznikowych i radio, na niższych zaś szczeblach - przez psy meldunkowe i sygnały świetle.

361. W toku walki obronnej szczególną uwagę należy zwrócić na zdobywanie wiadomości o ruchach nieprzyjaciela, położenie jego oddziałów, zwłaszcza czołgów, oraz o stopniu jego zużycia jego sił, w tym celu, by dowódca mógł wybrać najdogodniejszy moment do przeciwnatarcia.

Z chwilą powzięcia ~~rozstrzygnięcia~~ przez dowódcę decyzji do przeciwnatarcia, sztab w najkrótszym czasie podaje zadania oddziałom, w razie potrzeby przenosi SD na zawczasu przygotowane miejsce z którego dowódca sprawdza zajęcie na czas przez oddziały podstawy wyjściowej, gotowość artylerii do wsparcia piechoty i znajomość sygnałów współdziałania oraz kieruje przeciwnatarciem. W tym okresie znaczna część oficerów sztabu powinna pełnić obowiązek oficerów łącznikowych, do przekazywania rozkazów i uzgadniania na miejscu współdziałania.

362. Sztab dywizji w czasie walki obronnej zapewnia: oddziały artylerii dywizji w zapobieganiu, użyciu na czas odwodu przeciw czołgowemu; wykonanie przeciwnatarcia odwodu dywizji przy współdziałaniu czołgów i artylerii oraz odgrodzenie rejonu przeciwnatarcia od podejścia świeżych sił nieprzyjaciela.

Sztab jednostki większej od dywizji główną uwagę zwraca na zapewnienie zapobiegania, organizację współdziałania dalszych rezerw bojowych i odwodu tej jednostki z lotnictwem, czołgami, dalszymi rzu-

temi bojowymi i odwodami dywizji.

Praca
sztabów
w obronie
ruchowej.

363. Rozkaz dowódcy VJ o przejściu do obrony ruchowej powinien podawać :

- Zadania i pas działania danej VJ,
- pośrednie kolejne linie obrony,
- ostateczną linią działań obrony i zadania VJ z chwilą zajęcia jej (czy obrona stała czy przejście do przeciwnatarcia),
- środki wzmocnienia (artyleria, czołgi, oddziały saperские i chemiczne),
- odległości na całej głębokości pasa obronnego.

364. Dowódca VJ pobiera z mapy decyzję, którą przez oficerów łącznikowych przekazuje oddziałom, poczym daje wskazówki szefowi sztabu, dowódcy broni i kwatremistrzowi.

365. Na podstawie decyzji dowódcy i wytycznych szefa sztabu, oddziały sztabu, dowódcy broni i kwatremistrz wykonują następujące prace:

Oddział (wydział) operacyjny

- opracowuje, zależnie od położenia, ogólny rozkaz bojowy względnie serię rozkazów szczególnych,
- sporządza na mapie plan rozmieszczenia linii pośrednich a głównego pasa obrony,
- organizuje zabezpieczenie bojowe działań zwracając szczególną uwagę na skrzydła - styki;
- sporządza plan wykonania przeszkód między poszczególnymi liniami i przed ostateczną linią obrony;
- z dowódcami broni i oficerem łącznikowym lotnictwa ustala pozycje wyjściowe dla masowego użycia czołgów w współdziałaniu z lotnictwem i systemem Orlanc;
- z szefem łączności ustala rozległość łączności, miejsce składnicy meldunkowej i system sygnałów radiowych, dublowanych przez sygnalizację optyczną;
- uzgadnia przez oficerów łącznikowych i sztab wyższy działania oddziałów własnych z działami

laniami s. siadów w czasie kolejnego odejścia na linie pośrednie.

Oddział (wydział) wywiadowczy:

- organizuje rozpoznania w strefie i na skrzydłach obrony, ustala system obserwacji na liniach pośrednich sporządza zapotrzebowanie na rozpoznanie lotnicze w celu ustalenia agrupowania ugrupowania i śledzenia podejścia nieprzyjaciela do pozycji obronnych w poszczególnych fazach walki.

Oddział (wydział) łączności:

- wspólnie z oddziałem operacyjnym ustala miejsca składnie meldunkowych w pasach odejścia oddziałów podległych, w rejonach ich przyszłych SD na każdorazowej linii pośredniej;
- rzutuje wzdłuż osi łączności w głąb ruchome odwoły środki łączności celem przygotowania zawczasu łączności na następujących po sobie pośrednich liniach obrony;
- wyznacza i rozdziela kolumny robocze do zwijania linii łączności i budowę nowych w głąb i na liniach pośrednich.

Kwatermistrz.

- organizuje odesłanie zawczasu za ostateczną linię obrony wszystkich zakładów tyłowych, które nie są niezbędne do bezpośredniego żywienia walki;
- sporządza plan pracy organów tyłowych rzutami, aby zapewnić ich kolejne odejście nie przerywając toku zaopatrzenia;
- pozostawia lub gromadzi na liniach pośrednich ruchome zapasy amunicji i środki ewakuacji dla odchozących oddziałów;
- zapewnia dostarczenie na czas urzętu saperskiego i chemicznego na linie pośrednie.

166. Charakter obrony ruchowej powoduje że cały system dowodzenia rzutuje się w głąb SD rozmieszcza się na osi łączności. Składnice meldunkowe rozwija się w rejonach przewidzianych dla SD podległych dowódców i gdzie pełnią służbę do czasu przesunięcia, ostatecznie do tych rejonów. Na każdym SD znajdują się oficerowie łączności łącznikowi z wyższego szczebla.

Oficerom łącznikowym w niektórych wypadkach należy zapewnić ochronę na czas przejazdów.

357. Odpowiednie do decyzji wyższego dowódcy i wskazówek swego dowódcy sztabu organizują rozpoznanie pośrednich linii obrony ruchowej i głównego pasa obronnego, przewidzianego do obrony stałej.

Rozpoznanie dowódców w terenie organizują sztaby zawczasu. W planie rozpoznania powinien być przewidziany współudział przedstawicieli dowódców broni i kwatermistrza, dowódców jednostek wzmocnienia i dowódców oddziałów i pododdziałów które są wyznaczone do działań na danej linii.

368. W warunkach obrony ruchowej szerokie zastosowanie znajdują radio, środki ruchome i różne rodzaje sygnalizacji.

Rozkazodawstwo w walce ma charakter krótkich rozkazów, często przedstawianych na szkicach i przekazywanych przez oficerów łącznikowych. Oficerowie sztabów przeważnie będą użyli jako oficerowie łącznikowi do różnych od powiedzialnych szeregów i na składnicach meldunkowych do zbierania wiadomości.

369. Obrona wzmocnionego rejonu wymaga od dowódcy WJ. i jego sztabu zapoznania się w najdrobniejszych szczegółach z systemem fortyfikacji i to w najkrótszym czasie zanim wprowadzą swoje oddziały.

370. Do głównych zadań sztabów należy tutaj:

- Organizacja i zabezpieczenie wielkich ilości prac saperskich, celem uzupełnienia systemu schronów betonowych w rejonie umocnienia,
- sprecyzowanie w terenie planu obrony i wszystkich zarządzeń dla zabezpieczenia działań;
- organizacja w czasie obrony łączania jednostek zajmujących pozycje i wykonujących roboty.

371. To przedstawienie opracowania w czasie pokojowym planu obrony rejonu umocnienia, sztab powinien w najkrótszym terminie zorganizować roboty przy budowie umocnień polowych, uzupełniających system umocnień betonowych.

372. Plan prac nad uzupełnieniem urządzeń rejonu umocnionego zawierać wskazówek dowódcy WJ. opracowuje dowódca saperów.

To zatwierdzenie planu roboty...

oddział operacyjny sztabu powinien zapewnić przydział ludzi i sprzętu do prac, celem uzupełnienia urzędów i pozycji ryglowych, skrajdłowych i w głębi.

Na podstawie tego planu kwatermistrz organizuje dowódz sprzętu saperckiego do miejsca pracy.

373.

Sztaby kontrolując wykonania prac uzupełniająco i pomagają oddziałom (wydziałom):

- zbadać swe odcinki (rejon, węzły schronów i schronów betonowych) w pierwszym rzędzie system ogni;

- dokładnie zapoznać się z zadaniami bojowymi stałych załóg i oddziałów polowych,

- przepracować organizację współdziałania środków ogniowych, piechoty i czołgów na pozycjach ryglowych i w głębi obrony.

374.

W razie konieczności luzowania jednostek, sztab luzującej jednostki organizuje i przeprowadza rozpoznanie dowódców w terenie, sporządza plan luzowania patrz §. 308 wspólnie ze sztabem jednostki luzowanej i zabezpiecza luzowanie.

375.

Przy obronie rejonu umocnionego sztaby opracowują szereg dokumentów pomocniczych (dodatkowych) ułatwiających dowodzenie długą i poręczną obroną, a mianowicie:

Szkic obrony sporządza w dużej podziale oddział (wydział) operacyjny przy współudziale dowódców broni.

Owidacznia na system obrony i system ogni, przyczyn środki ogniowe wysowuje się z dokładnością do pojedynczego ckm-u, armaty ppanc. - z wycinkiem ostrzału. Na szkicu wysowuje się również: rozmieszczenie piechoty do plutonu włącznie, stanowiska ogniowe artylerii i moździerzy - dokładnie do baterii włącznie, rozmieszczenie drugich rzutów bojowych i odwodów, warianty przeciwnatarć, wsparcie ogniem i rzeką i czołgami.

Szkic umocnień sporządza dowódca saperów przy współudziale oddziału (wydziału) operacyjnego.

Powinien on wykazywać według dni postęp robót budowy i dyspozycje urzędów obrońców oraz prze-

Na szkicu ten nanosi się wszystkie schrony, rowy strzeleckie i łączące, przeszkody przeciwczołgowe i przeciw piechocie z podaniem stopnia gotowości na każdy dzień.

Szkic nieprzyjaciela sporządza oddział (wydział) wywiadowczy. Nanosi się na nim wszystkie dane o nieprzyjacielu. Szczególną uwagę powinno się zwrócić na przedstawienie na nim podstawy wyjściowej, urządzonej przez nieprzyjaciela dla natarcia na rejon umocniony i system ogni nieprzyjaciela z zaznaczeniem stanowisk ogniowych baterii, moździerzy i ckm-ów.

Szkic - plan przeciwdzierzeń sporządza się dokładnie dla każdego wariantu, z uwzględnieniem środków ogniowych załogi rejonu umocnionego.

376. Dowódzenia obroną rejonu umocnionego opiera się na szeroko rozwiniętej sieci zawczasu urządzonych SD i PO i głównych i zapasowych i na niezawodnie działającej zawczasu przygotowanej stałej łączności.

377. Szczególną troską sztabów powinna być organizacja odbudowy zniszczeń spowodowanych bombardowaniami lotniczymi i ogniem artylerii nieprzyjaciela oraz dowód potrzebnych dla tego celu materiałów.

378. Sztaby wielkich jednostek wyznaczonych do obrony rejonu w wypadku dysjonowania czasu i gdy położenie na to pozwala, organizują sztabom specjalne szkolenie i przygotowanie oddziałów do szczególnych warunków obrony umocnionego rejonu.

Główną uwagę zwraca się na szkolenie grup odblokowujących, współdziałania starych załóg z oddziałami polowymi i organizacji i przeprowadzenia przeciwnatarć ~~sztabów~~ według opracowanych wariantów.

R o z d z i a ł XI.

Praca sztabów przy organizacji przewozu wojsk.

379. Po otrzymaniu rozkazu wyższego dowódcy i wyciągu z planu przewozu oddziałów kolejną, sztab WJ powinien nawiązać łączność z odpowiednimi organami komunikacji wojskowej i otrzymać wszystkie potrzebne dane (terminy, numery transportów, stacje załadunku).

Na podstawie decyzji dowódcy i danych, otrzymanych organów komunikacji wojskowej, sztab opracowuje kalkulację

540

przewozu kolej. WJ (oddziału), ogólny lub szczegółowy plan załadowania i rozkaz.

Ogólny plan załadowania opracowuje oddział operacyjny WJ, przy współudziale innych oddziałów sztabu, dowódców broni i kwatermistrza.

Ogólny plan załadowania zawiera:

- podział stacji załadowania między poszczególne jednostki (oddziały);
- drogi marszu poszczególnych WJ (oddziałów) od miejsca rozlokowania do rejonu wyczekiwania przed załadowaniem oraz organizację ich rozpoznania;
- czas wyruszenia z rejonów rozlokowania, przybycia do rejonu wyczekiwania przed załadowaniem, rozpoczęcia i zakończenia i zakończenia załadowania dla poszczególnych WJ (oddziałów);
- plan Ci Lot. i Or Chem. na poszczególnych stacjach załadowania, na drogach marszu oddziałów i w rejonach oczekiwania przed załadowaniem;
- regulację ruchu na osiach marszu oddziałów do załadowania;
- wyznaczenie przedstawicieli z WJ (oddziałów) do rejonów i na stację załadowania;
- wyznaczenie przedstawicieli i przydział środków łączności i regulacji ruchu celem zorganizowania i kierowania wyładowaniem oddziałów w rejonie wyładowania;

330. Szczegółowy plan załadowania opracowany przez sztaby oddziałów (WJ) zawiera:

- numery transportów;
- podział pododdziałów na transporty;
- podział wagonów (osobowych, towarowych, krytych i łoż na pododdziały;
- stację załadowania;
- drogę marszu od miejsca rozlokowania do rejonu wyczekiwania przed załadowaniem, punkty przejścia i czas ich przekroczenia.
- czas przybycia do rejonu oczekiwania przed załadowaniem;
- czas wyruszenia transportu.

81. Plan wyłączenia również opracowuje sztab
... (nazwa) plan ten zawiera:

- stacje wyłączenia;
- czas przybycia na stację wyłączenia;
- rejon zbiórkowy wyłączenia;
- drogę marszu do rejonu zbiórki.

Plan wyłączenia otrzymuje przedstawiciel
... (nazwa) ... do rejonu (stacji)
wyłączenia, który po przybyciu, na miejscu musi
zająć się: ... z komendantem stacji.

82. Rozkaz przewoźnika zawiera:

- wnioski z oceny położenia, głównie nasilenia
działania lotnictwa nieprzyjaciela w re-
jonie stacji załadunku;
- stację załadunku;
- funkcję, stopień i nazwisko przedstawiciela
... (nazwa) odpowiedzialnego za organi-
zację i przeprowadzenie załadunku
w całym rejonie, miejsce jego pracy i od
jakiego czasu;
- funkcję, stopień i nazwisko przedstawiciela
(oddziałów) odpowiedzialnych za organi-
zację i przeprowadzenie załadunku na
stacji załadunku, miejsce ich pracy
i od jakiego czasu;
- ulot. rejonu i stacji załadunku ze
wskazanymi funkcjami, stopniem i nazwiskami
osób, przydzielonych środków
i termin gotowości ulot.,
- organizację regulacji ruchu i wyznaczone
środki do tego;
- sposób wyżywienia oddziałów przewożonych
i ilości zapasów żywności na drodze i
przeładunku;
- stopnie i nazwiska przedstawicieli do
kierowania wyładunkiem oddziałów, czas
ich przybycia do rejonu wyładunku,
możliwość wyładunku, środki i sposoby
i regulacji ruchu przewidziane do ich
dyspozycji;
- miejsce dowódcy ... (nazwa) ... czasie
przewożenia.

Do rozkazu przewoźnika należy się wykonać

Planu porządkowania oddziałów,

383. Przedstawiciele dowódstwa wyznaczeni do organizacji i kierowania załadowaniem (wyładowaniem) oddziałów pracy swej kierują się wskazówkami i instrukcjami otrzymanymi od dowódcy i jego sztabu.

W żadnym wypadku nie mają oni prawa wtrącać się do techniki pracy organów komunikacji wojskowej lub Ministerstwa Komunikacji.

384. Przewozy wielkich jednostek samochodami organizują z reguły dowództwa armii lub frontu.

Taktyczne przewozy samochodami organizuje się na podstawie rozkazu dowódcy WJ.

Sztab przewozowej WJ (oddziału) otrzymuje od wyższego sztabu wiadomości o sieci dróg w pasie przewozu i ich stanie, rejonie załadowania i wyładowania, o dozwolonych szybkościach ruchu na poszczególnych odcinkach, o urządzeniach na drogach marszu i inne wiadomości, potrzebne do opracowania planu przewozu samochodami.

385. Sztab przewozowej WJ (oddziału) po otrzymaniu rozkazu do przewozu samochodami.

- wydaje rozkaz przygotowawczy oddziałom podległym i nawijkuje łączność oddziałem samochodowym, wyznaczonym do przewożenia,
- opracowuje plan rozpoznania dróg marszu, rejonów załadowania i wyładowania;
- sporządza obliczenie potrzebnej ilości samochodów.

386. Na podstawie decyzji dowódcy jednostki

przewozowej sztab opracowuje:

- wykres a marszu, szkic kolumny marszowej i szkic regulacji ruchu;
- plan liczności czas załadowania, przewozu i wyładowania;
- rozkaz bojowy, rozkaz kwatermistrzowski, i tabela planu przewozu

- zarządzenie zabezpieczenia działań i zaopatrzenia materiałowego przewozu.

387. Jednocześnie sztab organizuje rozpoznanie rejonu załadowania i wyładowania oraz dróg marszu.

388. Rozpoznanie dróg marszu ma na celu:

- określenie stanu dróg (głównych, rękadowych, objazdowych, zapasowych i dróg powrotu różnych wozów w pasie przewozu) oraz wydania zarządzeń skierujących do maksymalnego wykorzystania i przepływności;
- ustalenie dopuszczalnej szybkości na poszczególnych odcinkach dróg;
- organizację regulacji ruchu;
- przygotowanie miejsc odpoczynku;
- ustalanie równoległych, pomocniczych dróg dla oddziałów ubezpieczających oraz na wypadek przymusowego objazdu;
- przygotowanie dróg przewozu przez saperów;
- organizację zawozu O:Lot., O:Zano. i O:Chem. w zagrożonych miejscach.

Rozpoznanie dróg marszu przeprowadza grupa pod dowództwem z oficerem sztabu przełożonej w skład grupy wchodzi oficerowie oddziałów saperskich i chemicznych, pododdziału regulacji ruchu oraz lotnictwa.

389. Rozpoznanie rejonu załadowania przeprowadza się jednocześnie i niezależnie od rozpoznania drogi przewozu.

W skład grupy rozpoznawczejchodzi: kierownik rejonu załadowania (dowódca pułku lub szef sztabu) oraz dowódcy transportów (dowódcy baonów, dyonów) i przedstawiciele oddziału samobronowego.

Rozpoznanie rejonu załadowania ma na celu:

- wybór miejsc załadowania i ramp;
- wybór dróg ruchu wewnątrz rejonów załadowania, dróg wyjścia po załadowaniu na główną drogę marszu
- opracowanie planu regulacji ruchu w rejonie załadowania;
- opracowanie zarządzeń

242

... dla zabezpieczenia działań i ochrony rejonu załadowania.

Wyniki rozpoznania ze wszystkich rejonów przekazuje się do sztabu przewoźnej WJ.

390. Rozpoznanie rejonu wyładowania może być wykonane w grupie rozpoznającej drogi przewozu lub też przeprowadzone przez sztab wyższej WJ, której przewoźna WJ (oddział) zostanie podporządkowana.

391. Sztab oddziału samochodowego, wyznaczony do przewozu:

- nawiązuje łączność ze sztabem przewoźnej WJ
- wysyła przedstawicieli do rozpoznania dróg marszu oraz rejonów załadowania i wyładowania;
- sporządza plan podziału samochodów na poszczególne rampy (na transporty).

392. W czasie przewozu pierwszy rzut sztabu WJ posuwa się na czele sił głównych jednej z kolumn, pierwsze rzuty sztabów - na czele oddziałów swych oddziałów.

Głównym ich zadaniem jest zapewnić ciągły ruch z nakazaną szybkością.

Drugie rzuty sztabów pozostają na miejscu do ukończenia załadowania i poruszają się na końcu swych oddziałów (WJ).

Nawodzenie w marszu zapewnia się przez łączność przewodową służby regulacji z uwzględnieniem wykorzystania stałych linii łączności i oficerów - na motocyklach, samochodach i samolotach wysyłanych wzdłuż kolumn.

Sztab powinien być zawsze przygotowany do zorganizowania zmiany kierunku ś głównej drogi marszu bez zatrzymania ruchu i w razie konieczności - do obejścia nieprzewidzianych przeszkód.

393. Jeśli w czasie marszu zajdzie konieczność zmiany rejonów wyładowania, sztab podaje przewoźnym oddziałom:

- nowe dane o położeniu i zadaniu;
- rejon, kolejność i czas wyładowania oddziałów oraz rejon ich zbiórki po wyładowaniu;

- rejon i sposób zbiórki samochodów po wyładowaniu;
- zadania straży przedniej lub oddziałów wydzielonych w związku zabezpieczeniem rejonu wyładowania;
- punkty regulacji ruchu przed wejściem do rejonu wyładowania i czas ich przejścia, porządek ruchu w rejonie wyładowania;
- miejsca SD w rejonie wyładowania i koncentracji;
- sposób przygotowania i urządzenia nowego rejonu wyładowania, organizacja OLot., OStron. i OChen.

W miejscach zmiany kierunku transportów z głównej drogi do nowych rejonów wyładowania organizuje się dodatkowe punkty regulacji ruchu, na którym znajdują się oficerowie sztabu z g. oficerami-pr. zwoźnikami.

Oficer sztabu spotyka swoje transporty, wskazuje im dalszą drogę i rejon wyładowania oraz przydziela przewodnika.

R o z d z i a ł XII.

Praca sztabów w organizowaniu postoju ubezpieczonego.

394. W celu zapewnienia najlepszych warunków postoju ubezpieczonego sztab powinien:

- zawczasu (najpóźniej na długim odroczynku) wskazać oddziałem rejonu rozlokowania na postoju i wystaw kwaterunkowych;
- przy rozlokowaniu zapewnić możliwie najlepsze warunki gospodarcze, sanitarne i weterynaryjne, niedopuszczając do zmiany miejsca oddziałów już rozlokowanych na postoju;
- ubezpieczyć oddziały na postoju przed napadem naziemnym lub powietrznym nieprzyjaciela.

395. W rozkazie do postoju należy podać:

- wiadomości o nieprzyjacielu;
- rejon i czas zgrupowania oddziałów na postoju;
- z jakiego oddziału (SJ), w jakiej sile, na jaką linię i kiedy ma być wysłane ubezpieczenie;
- miejsce sztybu;

- linie przeciwczołgowe ubezpieczające posterki;
- zarządzenia OPLOT., OPPANC. i OPCHEN.
- zarządzenia o rozpoczęciu łącznościowym i maskowaniu.

Po wydaniu rozkazu szef sztabu lub z jego rozkazu szef oddziału (wydziału) operacyjnego organizuje wysłanie kwaterunkowych celem rozpoznania i podziału rejonów rozlokowania.

396. Szef sztabu przed wysłaniem podaje dowódcy kwaterunkowych dywizji:

- ostatnie wiadomości o nieprzyjacielu;
- gdzie znajdują się własne oddziały rozpoznawcze i ubezpieczające;
- rejonny na posterki każdego oddziału (WJ) i terminy ich zajęcia;
- do jakiego czasu musi być przeprowadzone rozpoznanie i podział rejonów;
- gdzie i kiedy kwaterunkowi powinni spotkać swoje oddziały;
- środki transportowe kwaterunkowych;
- miejsce sztabu i od jakiego czasu.

397. Po przybyciu WJ na posterki sztab, na podstawie wytycznych wyższego sztabu i decyzji dowódcy sporządza plan działania na wypadek napadu nieprzyjaciela.

Plan ten może być wydany w formie rozkazu ogólnego, lub najczęściej, rozkazów szczególnych, przewidujących:

- zadanie WJ w razie napadu nieprzyjaciela;
- odcinki lub pasy działania poszczególnych oddziałów (WJ);
- komu i jakie oddziały wzmocnienia są przydzielone lub kogo wspierają w razie napadu nieprzyjaciela;
- kto i gdzie ma przygotować rejon przeciwczołgowe lub poszczególne przedmioty takowe jako punkty oporu na wypadek walki;
- przydział oddziałom rejonów bezpośredniego ubezpieczenia;
- który oddział pozostaje w dyspozycji dowódcy jako odwód;
- miejsce SD na wypadek walki.

Specjalnym rozkazem ustala się ubezpieczenie porządku wzajemnego, regulację ruchu, maskowanie, zachowanie tajemnicy wojskowej i zarządzenia na noc w celu zwiększenia gotowości bojowej oddziałów.

C z e ę ę c ę II

Służba sztabów oddziałów pułk, batalion w polu.

R o z d z i a ł XIII.

Charakter pracy sztabów Oddziałów.

1. Orga-
nizacja
pracy w
sztabie
pułku i
batalionu.

398. Pracy sztabu pułku charakteryzuje: skrócone rozkazy-
dane pisemne, szerokie stosowanie usłnych zarządzeń, szer-
sze stosowanie metod pracy polowej, bezpośrednie dowodzenie
pododdziałami i luźne przelivności wzajemnej zamienności funkcyj
oficerów sztabu.

Sztab pułku powinien tak organizować swą pracę, aby pozos-
tawić możliwie jaknajwięcej czasu za dnia swym jednostkom
dla przygotowania i wykonania zadań.

399. Całą pracę sztabu pułku, szef sztabu rozdziela
między pomocników według dziedzin: taktycznego, rozpoznania
bezpieczeństwa, ewidencyjno-personalnego i tajnego kierowania
oddziałami.

Obowiązki pomocników szefa sztabu:

• Do spraw taktycznych (1-go pomocnika)

- zbieranie i opracowywanie danych o działaniach,
położeniu i stanie pododdziałów pułku, oddziałów
wzmocnienia i sąsiadów;
- opracowywanie zarządzeń i meldunków bojowych;
- przygotowywanie i opracowywanie zarządzeń (rozkazów)
celem zabezpieczenia działań pułku;
- przesyłanie meldunków do wyższych sztabów, informowa-
nie dowódców pododdziałów i sąsiadów o działaniach
pułku;
- organizacja rozpoznania, rozbudowy i obrony stano-
wiska dowodzenia;
- organizacja regulacji ruchu;
- opracowywanie kół dla bezpieczeństwa z organami ubez-
pieczenia bojowego;
- studiowanie doświadczeń z działań bojowych, szeregól-
nie sposobów walki z bliska i organizacja wyszkole-
nia bojowego pododdziałów pułku;
- zapatrywanie pododdziałów w mapy szkice orientacyjn

Pomocnik dla spraw taktycznych jest pierwszym zastępcą
szefa sztabu.

244

Do spraw rozpoznania (2-gi pomocnik)

- zbieranie i opracowywanie danych o nieprzyjacielu w terenie i ludności w rejonie, zajętych przez nieprzyjaciela;
- organizacja rozpoznania i obserwacji;
- opracowanie meldunków i szkiców sprawozdawczych z rozpoznania;
- informowanie powołanych dowódców i sztabów o nieprzyjaciela;
- organizowanie kolonowanej łączności z orgami rozpoznawczymi pułku;
- szkolenie oddziałów rozpoznawczych pułku i kierowanie tym szkoleniem w batalionach;
- studiowanie organizacji taktyki i techniki nieprzyjaciela oraz sposobów walki przez niego metod (sposobów) walki.

Do spraw ewidencyjno-personalnych,

- ewidencja strat i zdobyczy wojennych;
- sprawy organizacyjno-statowe, przebieg służby oficerów i podoficerów;
- ewidencyjna stawa ludzi i koni, broni przewożonych oraz sprzętów;

Pomocnik wykonujący te sprawy, może być najem, ścielej wykorzystywany jako oficer łącznikowy.

Pomocnik do spraw łączności jest jednocześnie szefem łączności pułku. Podlega mu kompania łączności, a pod względem technicznym - również pododdziały łączności w batalionach.

Dla spraw służby szyfrowo - sztabowej:

- sprawy służby szyfrowej w sztabie pułku;
- organizacja tajnego kierowania oddziałami (TKO) w sztabie i pododdziałach pułku.

Każdy z pomocników powinien zawsze mieć połączenie i być gotowy do zastąpienia w każdej chwili innego pomocnika.

400. Całe sprawy dotyczące zaopatrzenia pułku i organizacji jego tyłów wykonuje kwatermistrz pułku.

Na podstawie rozkazów dowódcy pułku kwatermistrz:

- opracowuje rozkazy zarządzania kwatermistrzowskią;
- zbiera i opracowuje dane oraz zestawia meldunki o materialnym zaopatrzeniu i stawie tyłów pułku;
- zestawia zapotrzebowania na zaopatrzenie, ewakuację i przedkłada je kwatermistrzowi dywizji;
- organizuje pułkowe punkty zaopatrzenia;
- organizuje ochronę tyłów;
- kontroluje pracę tyłów i staw sztabowego zaopatrzenia pododdziałów pułku.

401. Bojowe działania bawna przebiegają w warunkach walki bliskiej. Dowódca bawna dowodzi oddziałem przez bezpośrednią styczność i wydaje wytyczne ustne rozkazy i zarządzenia.

402. Sztab batalionu stanowi organ pracy dowódcy batalionu i pomaga mu w kierowaniu walką.

Starszy adiutant pomaga dowódcy bawna w organizacji łączności z oddziałami, zapewnienia bojowego i prowadzi ewidencję ludzi, koni i sprzętu.

Adiutant sprawnia obserwację pola walki, organizuje ochronę stanowiska dowódcy i wykonuje inne prace w/g rozkazówek dowódcy i starszego adiutanta bawna.

403. Metoda pracy sztabu pułku, której celem jest przygotowanie decyzji dowódcy, nadanie jej formy rozkazu i przekazania wykonawcom zależny od czasu, którym dysponuje sztab.

Gdy jest dość czasu, rozkazy i zarządzenia dowódcy mają formę pisemną lub graficzną.

W warunkach ograniczonego czasu wszystkie zarządzenia i rozkazy są przekazywane wykonawcom przez telefon, oficerów łącznikowych lub oficerów sztabu oraz gońców.

Sposób wydawania i przekazywania bojowych zarządzeń jest podany w rozdziale I (punkt. 69-94).

404. Poistawianymi dokumentami bojowymi na szczeblu pułku są:

- mapy sprawozdawcze i robocze;
- zapisy ustnych rozkazów dowódcy i wszystkich jego zarządzeń;
- dokumenty tajnego kierowania oddziałami (TKO);
- meldunki bojowe łączności i kwatermistrzowskie;
- plan rozpoznania i inne dokumenty rozpoznania;
- szkice różnego rodzaju (obrony przeciwpancernej, przeszkód, ugrupowań i t.p.).

Rozkazy bojowe (szczególny i ogólny) i rozkaz kwatermistrzowski opracowuje się jedynie wówczas, gdy jest dość czasu i w warunkach, gdy dowódca pułku nie ma możliwości osobistego postawienia zadań wykonawcom.

Tabela planu walki pułk nie opracowuje, a zastępuje ją szkicem współdziałania.

Przy kierowaniu przez oraz przewozach samochodowych, sztab pułku opracowuje tabele przepraw, względnie przewozu, które w tych wypadkach zastępują pisemne rozkazy bojowe.

Rozkaz bojowy z reguły opracowuje osobiście szef sztabu.

2. Doka-
żanie i
osobno:
Kancelaryj-
nie.

pułku.

405. Zapis ustnego rozkazu dowódcy w dowodowym oznaczeniu wykonuje jeden z pomocników wyznaczony przez szefa sztabu, zaś sprawdza i podpisuje dowódca pułku.

406. Ze sprawozdawczych dokumentów pułk opracowuje tylko terminowe meldunki bojowe.

Bojowe meldunki terminowe pisze się w formie dowolnej, lecz powinny one bezwzględnie zawierać:

- wiadomości o nieprzyjacielu ze wskazaniem czasu i źródła otrzymania tych wiadomości;
- zagrożenie, siły, ilość ognio-nych i technicznych środków nieprzyjaciela, numeracja jego oddziałów, w obronie jaką linię osiągnął nieprzyjaciel; w natarciu na jaką linię nieprzyjaciel się wycofał; jak uchronił teren systemu jego ognia;
- położenie i stan tak pułku (batalionu) w całości, jak i pododdziałów wchodzących w jego skład organizacyjny i czasowy; pułk do broni, baterii i samodzielnej kompanii, włącznie baon - do kompanii.
- działania i położenie sąsiadów (jeżeli wiadome);
- decyzje dowódcy.

Wymagania stawiane pisemnym dokumentem bojowym, oraz meldunków kwatermistrzowskich i łączności, wskazane są w p. 28 - 33.

407. W sztabie pułku szerokie zastosowanie może znaleźć graficzna forma dokumentów bojowych, szkic - meldunek, szkic - plan, szkic rozkaz.

408. Dokumenty robocze, wykonywane dla potrzeb sztabu pułku, otrzymują formę pisemną rzadko, w bacie-nigdy.

Najczęściej robocze dokumenty w pułku i bacie mają formę szkiców, notatek na mapach i w bloczku polewym szefa sztabu.

Prowadzenie map - odpowiednio do wskazań w p. 34 - 36.

409. Sąsiadów i podwładnych sztab informuje ustnie, telefonicznie, przez oficerów łącznikowych i gońców. Czasami wysyła się odpisy meldunków.

410. Dowódca batalionu zawsze wydaje rozkaz ustnie. Rozkaz zapisuje starszy adiutant, po czym dowódca batalionu sam go sprawdza i podpisuje.

Dowódcy kompanii i mniejszych pododdziałów zapisują lub wyrysowują na mapę tylko swoje zadanie.

Dowódca lub starszy adiutant batalionu sprawdza czy rozkaz został należycie zrozumiany.

Bojowe dokumenty w batalionie składają się z meldunków, najprostszych szkiców i kalkulacji w postaci notatek w blokach adiutantów.

411. Operacyjne rozmowy oraz przekazywanie rozkazów i zarządzeń dowódcy pułku przez radiokoduje, się przy użyciu tablicy rozmówniczej i kodowanej mapy.

Rozmowy telefoniczne są dozwolone w formie nawpół kodowanej (klaren).

W walce w głębi obrony, w pościgu i w boju spotkaniowym takie same rozmowy są dozwolone przez radio.

Wzbronione jest jawne podawanie numeracji oraz nazw oddziałów i pododdziałów własnych, stopni i nazwisk dowódców i nazw przedmiotów terenowych.

412. Czynności kancelaryjne prowadzi się stosownie do wskazań p. 95 - 107.

Dokumenty bojowe przechowuje się w ogólnych teczkach (aktach) sztabu

W sztabie pułku winny być następujące te czki (akta):

- rozkazów i komunikatów wyższych szczebli;
- własnych rozkazów i zapisów decyzji dowódcy;
- własnych meldunków i sprawozdań;
- meldunków podładnych;
- codziennych zapisów, w której zapisuje się

wszystkie zarządzenia i zapisane rozmowy.

Dziennik działań bojowych i mapę sprawozdawczą prowadzi się jako osobny akt.

Zużyte bloki polowe szefów sztabu przechowuje się w osobnej te czce

413. W batalionie prowadzi się tylko teczkę dzienną, do której wchodzi wszystkie rozkazy i zarządzenia sztabu pułku.

Teczkę dzienną po walce oddaje się do sztabu pułku.

3. Rozmiesz-
czenie i ps-
w

414. Miejsce sztabu pułku (bacz) w walce określa się miejscem postoju dowódcy to jest stanowiskiem do-
wódcy (SD).

sztabu.
sztabu.

Na SD, poza dowódcą i zastępcą do spraw pol.-wych.,
znajduje się: sztab pułku w pełnym składzie, dowódcy
broni, część sztabu dowództwa dla ochrony i obsługi
SD.

Kwatermistrz, plutnik, drużyna gospodarstwa i resz-
ta plutonu dowództwa rozmieszczają się na tyłach, w
odległości 2 - 3 km. od SD i tworzą drugi sztab.

Starszy lekarz i starszy lekarz weterynaryjny
znajdują się odpowiednio na pułkowym punkcie opatrun-
kowy (OPK) i w pułkowym punkcie weterynaryjnym.

415. W czasie stanowiska dowództwa dowódcy w wal-
ce składa się z punktu obserwacyjnego (PO) i węzła łącz-
ności.

Na PO znajduje się dowódca, jeden adiutant, obser-
watorzy, dowódca drużyny łączności i telefonista.

Pozostały skład znajduje się na węzle łączności w
odległości 20 - 50 m. od PO.

416. Obowiązki dyktarnego operacyjnego (DO) spełniają
parcjalny sztab sztabu.

Dyktują kolejno wszyscy, za wyjątkiem szefa łącz-
ności.

W czasie nie wyznaczają się DO.

4. Praca sztabu
przy organizo-
waniu dowo-
dzenia sztabu-
plucznego.
sztabu.

417. Współdziałanie w ramach pułku organizuje wy-
łącznie w terenie i osobniczo dowódca pułku przy u-
dziale dowódców oddziałów współpracujących.

Sztab pułku zapewnia organizację współdziałania,
steruje i przywraca w wypadku naruszenia w toku walki

418. Praca sztabu pułku w związku z zapewnieniem
współdziałania obejmuje:

- wzajemne i konkretne powiązanie sztabów do-

owych baterii, artylerii i czołgów, według celów i czasu działania, drogą zagaienia w terenie i ze silnikami orientacyjnymi (wydany przez dywizję) ;

- przekazywanie zadań wykonawcom
- organizację łączności dowodzenia i łączności współdziałania;
- organizację rozpoznania i obserwacji;
- organizację zabezpieczenia działań (OPLet., OPPanc. i OPCher.);
- kontrole i pomoc w organizacji współdziałania piechoty ze środkami wzniesienia w bitwach.

419. Organizację materiałowo-technicznego zapobieżenia w walce zapewnić kwatermistrz pułku.

420. Aby zapewnić dowodzenie w czasie walki sztab pułku:

- organizuje zasadniczy i pomocnicze SD dowódcy i pomocnicze punkty obserwacyjne ;
- rozdziela siły i środki łączności;
- ustala sposób utrzymywania łączności przy przemieszaniu SD;

organizuje tajne kierowanie działaniami i określa sposób wykorzystania radia, środków przewodowych i rachonowych oraz oficerów łącznikowych;

- ustala sposoby przekazywania nowych decyzji i rozkazów dowódcy pułku w poszczególnych fazach walki;
- organizuje łączność z sąsiadami i tyłami;
- sprawdzi czy pododdziały mają sygnały współdziałania i sposoby wskazywania celów oraz zapobieżenie ich w środku sygnalizacji;
- kontroluje wykonanie.

421. Na podstawie decyzji i wskazań dowódcy pułku sztab opracowuje plan zabezpieczenia działań, związany z nim zabezpieczenie i ponosi odpowiedzialność za wyzerpującą treść tych urządzeń oraz wydanie ich w odpowiednim czasie.

422. Wszelkie przepisy, związane z zabezpieczeniem działań, zatwierdza dowódca pułku.

Kolejność i sposoby przekazania wykonawcom zarządzeń, leżących w zakresie zabezpieczenia działań ustala szef sztabu.

W większości wypadków wszelkie zarządzenia, dotyczące zabezpieczenia działań są wydawane ustale rozkazami szeregówymi z tym że wykonawcy je zapisują.

423. Planowanie rozpoznania i obserwacji danych o nieprzyjaciela dokonuje się na podstawie p. 187 - 202.

Zadania dla organów rozpoznania stawia dowódca pułku lub szef sztabu (w batalionie - dowódca batalii) wyłącznie ustnie,

Zadania dla obserwatorów daje pomocnik szefa sztabu.

424. Szef Sztabu osobiście sprawdza:

- przygotowania oddziałów do pracy rozpoznawczej
- czas rozpoczęcia pracy organów rozpoznawczych;

Wykonywanie rozkazów przez oddziały rozpoznawcze i przez bataliony kontrolują oficerowie, wysłani przez szefa sztabu pułku.

425. Jednym z ważniejszych środków wiadomości o nieprzyjacielu jest przesłuchiwanie jeńców i zbiegów. Przesłuchiwanie dokonuje się pobieżnie dążąc jedynie do otrzymania wiadomości interesujących pułk w danej chwili.

Wyniki przesłuchania notuje się w specjalnych arkuszach przesłuchania i wszystkimi odebranymi dokumentami.

Wyniki przesłuchania podaje się niezwłocznie sztabowi dywizji.

426. Zarządzenia OPLot. zawierają:

- rozmieszczenie przeciwlotniczych środków ogniowych dywizji i sąsiadów;
- numerację, rozmieszczenie i przesuwanie posterunków obserwacyjno-meldunkowych;
- środki łączności, kto je przydziela;
- sygnały alarmowe i sposób przekazywania;
- jakie pododdziały obsadzają ich posterunki obserwacyjno-meldunkowe, kto, kiedy i w jaki sposób luzuje.

427. Zarządzenia OPChem. opracowuje sztab wspólnie z szefem służby chemicznej pułku, zapewniającym organizację OPChem pod względem technicznym.

Zarządzenia OPChem. powinny przewidzieć:

- organizację rozpoznania chemicznego nieprzyjaciela i rejonu (osi marszu) działań pułku pod względem chemicznym;
- organizacji chemicznej i meteorologicznej obserwacji i alarmowania;
- zarządzenia zamierzające do odparcia chemicznego napadu nieprzyjaciela;
- wskazówki, jak mają zachować się pododdziały pułku (bryady) w wypadku napadu chemicznego;
- sposób zaopatrzenia oddziałów w środki OPChem i wykorzystania środków podręcznych dla celów OPChem.;
- zadania plutonu OPChem;
- organizację lekarskiej i weterynaryjnej pomocy dla zakażonych SS i ich ewakuację środkami skażającymi.

428. Sztab pułku opracowuje zarządzenia OPPanc. przy bezpośrednim udziale dowódcy artylerii pułkowej, który uzgodni system ognio-wo-przeciwczołgowy i środki ognio-wo-przeciwczołgowe z ogniem grupy artylerii pułkowej (G.A.P.) i saperскими przeszkodami przeciwpancernymi.

Zarządzenia OPPanc. przewidują:

- odcinek (kierunek) zaopiekowania głównego wysiłku środków OPPanc.;
- organizację systemu obserwacji i maskowania (pokrywa się z systemem obserwacyjno-meldunkowym);
- stanowiska dział przeciwpancernych, wielkokalibrowych karabinów maszynowych i wyrzki ich ostrzału;
- pasy(kierunki) przeciwczołgowych zapór ognio-wo-przeciwczołgowych grupy artylerii pułkowej (G.A.P.) i stanowiska ogniowe jej baterii;
- sposób wykorzystania naturalnych i sztucznych saperских przeszkód przeciwczołgowych i powiązanie ich z systemem ognia;
- rejon rozmieszczenia i przypuszczalne stanowiska odwodu przeciwpancernej (działa PPanc saperzy z lekkimi przeszkodami przeciwpancernymi);
- przygotowanie dróg dojścia dla odwodu PPanc. do przewidzianych stanowisk ogniowych i urządzenie ich.
- sposób działania oddziałów i środków ogniowych według sygnałów OPPanc.;
- sygnały zagrożenia pancernej;
- zarządzenia ukrycia żywej siły przed natarciem broni pancernej.

429. W batalionie służbę zabezpieczenia działań organizuje w terenie osobiście dowódca lub, według jego wskazówek, starszy adiutant.

430. Pracę sztabu pułku (batalionu) w związku z organizacją obserwacji, ubezpieczenia i maskowania wykonuje się zgodnie ze wskazówkami p. 203 - 210 - 221.

R o z d z i e l X I V

Praca sztabów pułku i batalionu w działaniach

zaczepnych

1. Podejście

do pasa o-
brony.

431. Praca sztabu w związku z organizacją podejścia do pasa obrony nieprzyjaciela rozpoczyna się z chwilą otrzymania rozkazu przygotowawczego ze sztabu dywizji.

Do czasu podejścia sztab pułku do pasa przesłania, sztab powinien przygotować dla dowódcy pułku dane o zakresie tego pasa, o systemie ognia i charakterze przeszkód oraz orientacyjne dane o przednim skraju głównego pasa obrony nieprzyjaciela.

432. Sztab pułku w tym okresie:

- organizuje pracę oddziałów torujących na podstawie wskazówek dywizji;
- wydaje rozkazy przygotowawcze batalionom;
- przygotowuje niezbędne wiadomości dla dowódcy pułku;
- zbiera dodatkowe dane o nieprzyjacielu;
- rozpoznaje teren (drogi marszu) przewidywanych działań pułku;
- przekazuje decyzje dowódcy wykonawcom;
- organizuje dowodzenie (złączenie, SD, obserwacje);
- opracowuje i wydaje zarządzenia do zabezpieczenia działań i pracy tyłów;
- kontroluje wykonanie poszczególnych zarządzeń.

433. Na podstawie posiadanych wyników rozpoznania i wskazówek dowódcy pułku, sztab daje uzupełniające zadania działającym już organom rozpoznania i wysyła nowe cele do dokładnego ustalenia charakteru przedniego skraju pasa przesłania.

434. Po rozpoznaniu nieprzyjaciela sztab organizuje rozpoznanie terenu celem:

- badania ukrytych podejść i dróg obejścia ciągów, oraz możliwości ruchu dla wszystkich rodzajów broni;
- określenie charakteru i zakresu prac dla odbudowy możliwych przeszkód na drogach marsza i budowy przeciwnieznanych dróg;
- określenie odcinków, wymagających specjalnych zarządzeń maskowania;

- wykrycie zapór i pól minowych.

435. Rozpoznanie terenu prowadzi jeden z pomocników szefa sztabu. W skład grupy rozpoznawczej wchodzi zaprzęgnięta saperzy, chemicy i przedstawiciele współdziałających rodzajów broni.

Zadanie dla grupy rozpoznawczej daje szef sztabu, wyzeshęgólniając:

- skład grupy i sposób posuwania się;
- zadania;
- czas, (początek i koniec) pracy;
- sposób przesyłania meldunków.

Rozpoznanie prowadzi się pod osłoną organów rozpoznawczych dywizji i organizuje się z takim wyliczeniem, aby dane o pierwszej części osi marszu sztab otrzymał jeszcze przed wyruszeniem straż przedniej.

436. Decyzje dowódcy pułku w czasie marszu i wszystkie rozkazy dotyczące zabezpieczenia działań i zapotrzenia materiałowo-technicznego przekazuje się wykonawcom za pomocą rozkazów szczególnych osobiste, przez oficerów łącznikowych lub oficerów sztabu.

437. Ciągłość dowódzenia w okresie podjęcia napow-
nia się przez:

- zorganizowanie niezawodnej łączności ze strażą przednią i siłami głównymi;
- organizację stażownika dowódzenia i obserwacji;
- określenie sposobu dostarczenia termiastycznych meldunków przez straż przednią i siły główne;
- organizację regulacji ruchu (posterunki i znak świetlne przy przejściu odcinków skrajnych (i przy drogach obejścia).

438. Oficerowie sztabu wyjeżdżają do oddziałów i osobiście kontrolują:

- czas kolejności wyruszenia organów rozpoznania;
- gotowość batalionów do wyruszenia;
- prawidłowe ustawienie kolumny pułku;
- czy pododdziały we właściwym czasie i porządku przechodzą przez punkty przejścia;
- gotowość artylerii do wsparcia natarcia straż przedniej;
- gotowość do natarcia baonu straż przedniej

439. W okresie walki straż przedniej najważniej-

2. Walka

straży

przedniej

i orga-

nizacja

natarcia.

szym zadaniem sztabu pułku jest zebranie wiadomości o nieprzyjacielu.

Na podstawie wyników walki straż przedniej, przez obserwację i specjalne rozpoznanie dowódców broni oraz szefa łączności i służby chemicznej, sztab pułku, określa:

- zarys przedniego skraju głównego pasa obrony, ugrupowanie, numerację oddziałów, styki i skrzydła nieprzyjaciela, gęstość taktyczną obrony na różnych kierunkach;
- charakter ugrupowań nieprzyjaciela z w szczególności rozmieszczenia schronów bojowych, przeszkod przeciw pchnięciu i szkod, zapór i pól minowych oraz odcinków skrajnych;

- system ognia piechoty, artylerii i przeciwpancernego.

440. W czasie walki straży przedniej do obowiązków sztabu należy:

- zapewnić utrzymanie niezwodzącej łączności ze strażą przednią, siłami głównymi sztabem dywizji i szwadronami;
- zapewnić na czas przeniesienie stanowiska dowodzenia;
- zorganizować system obserwacji i rozpoznania dowódców w terenie;
- zapewnić na czas przesunięcie sił głównych pułku i środków wzmocnienia oraz stałą ich gotowość do wparcia ogniem i manewrem straży przedniej;
- zorganizować rozpoznanie rejonu sił głównych w wyznaczonym rejonie;
- wysłać oficerów sztabu, celem sprawozdania oraz nad ustanowieniem przeszkód i min w pasie natarcia.

441. Liczba pomocniczych punktów obserwacyjnych zależy od szerokości pasa natarcia i charakteru terenu i najczęściej będzie przekraczać liczbę dwóch.

Do pracy w obserwacji należy pociągać oficerów sztabu i oficerów pododdziałów rozpoznawczych. Poza tym przy organizowaniu obserwacji kierować się p. 303 - 309.

442. Gdy pułk porusza się w składzie sił głównych dywizji sztab:

- wysła oficera łącznikowego dla łączności ze strażą przednią;
- organizuje obserwację posuwania się straży przedniej;
- organizuje rozpoznanie ukrytych dróg ruchu pułku i usuwanie przeszkód i min w rejonie koncentracji;
- z chwilą rozpoczęcia walki straży przedniej z szwadronami nieprzyjaciela, organizuje obserwację celem rozpoznania systemu obrony nieprzyjaciela w wyznaczonym pułkowy pasie.

443. Z chwilą otrzymania z dywizji rozkazu przygotowawczego lub rozkazu bojowego do natarcia sztab pułku:

- wysła dowódców batalionów oraz dowódców przydzielonych i wspierających oddziałów wzmocnienia celem wzięcia udziału w osobistym rozpoznaniu dowódcy pułku;
- wraz z dowódcami (szefami sztabów) oddziałów wzmocnienia ustala w terenie organizację współdziałania.

444. Dowódca pułku z reguły stawia zadania osobnym i poddziałom wzmocnienia w terenie i w czasie swego osobistego rozpoznania ustala zasady współdziałania.

Po wydaniu przez dowódcę ustnego rozkazu i zorganizowaniu przez niego współdziałania w terenie sztab:

- przekazuje decyzję dowódcy wykonawcom (pisemny rozkaz bojowy i rozkaz kwatermistrzowski opracowuje się wyłącznie na zarządzenie dowódcy pułku, gdy czas na to pozwala);
- organizuje stanowisko dowodzenia (SD) i łączność z pododdziałami i sąsiadami;
- zapewnia kontrolę pracy dowódców baonów i pomoc dla nich przy organizowaniu współdziałania na odcinkach baonów;
- organizuje rozpoznanie podstaw wyjściowych przez dowódców w terenie i zapewnia zajęcie ich przez łączny we właściwym czasie organizuje zmianę pododdziałów straży przedniej;
- organizuje rozpoznanie (wypadki nocne) i obserwacje;
- opracowuje zarządzenia dla zapewnienia OPŁot, OPPano, OPCzem;
- opracowuje zarządzenia w sprawie minowania i rozminowania.

445. Zgodnie z decyzją dowódcy sztab pułku zapewnia organizację dowodzenia na całą głębokość walki. Wraz z dowódcami przydzielonych i wspierających oddziałów sztab ustala:

- sposoby i środki zapewnienia łączności piechoty ze wspierającymi ją bronią;
- system wskazywania celów i obserwacji pola bitwy;
- porządek i kolejność przesuwania SD;
- zarządzenia w sprawie zabezpieczenia działań;
- sposób uzupełnienia amunicji.

446. Pracę tyłów organizuje się zgodnie ze wskazówkami, zawartymi w p. 262, 263, 277.

447. Przez osobisty udział oficerów sztabu w organizowaniu współdziałania w baonach sztab pułku powinien sprawdzić:

- przygotowanie dróg dla ruchu czołgów do podstaw wyjściowych piechoty, sposób przechodzenia czołgów przez jej ugrupowanie bojowe i sposób wykonywania przez czołgi ~~przejść~~ przejść w drutach kolczastych; *art. planowane*
- osłonę natarcia czołgów przez artylerię i ogień grupy artylerii pułkowej;
- przygotowanie zapasowych stanowisk ognio- wych dla dział bronowej i pułkowej artylerii moździerzy oraz ckm, dla wykonania ognia w okresie przygotowania artylerii wyjątkowego;
- obliczenie czasu wyrzucania czołgów z pod- staw wyjściowych i przechodzenia ich przez ugrupowanie bojowe piechoty;
- powiązanie w terenie zadań ognio- wych grupy artylerii pułkowej z ogólnymi zadaniami artylerii;
- postawienie zadań dla moździerzy celem zni- szczenia niedostępnych dla artylerii środków ognia nieprzyjaciela;

- wykorzystanie baonowej i pułkowej artylerii, moździerzy i ckm., w okresie pozornych przeniesień ognia artyleryjskiego i w chwili przeszerzenia piechoty do szturmu;
- plan wykorzystania baonowych środków wsparcia i zapewnienie wprowadzenia ich do walki.

448. Przed udziałem oficerów sztabu pułku w organizowaniu współdziałania w baonach, sztab pułku powinien przed rozpoczęciem natarcia (szturmu) sprawdzić:

- zajęcie podstaw wyjściowych przez piechotę i czelgi maskowanie i wykopanie szczelin rowów);
- rozmieszczenie artylerii na podstawach wyjściowych, przygotowanie jej stanowisk ogniowych i gotowość artylerii do otwarcia ognia;
- rozmieszczenie artylerii piechoty i moździerzy na stanowiskach ogniowych;
- rozmieszczenie pułkowych punktów amunicyjnych i pułkowego punktu opatrunkowego;
- posiadanie przez baony płacht sygnałowych i znajomość łączności z lotnikami;
- czy została zapewniona w baonach ciągłość dowodzenia i niezawodna łączność na czas natarcia;
- czy zostało zapewnione wykonanie przejść w zaparach i polach minowych własnych i nieprzyjaciela.

449. Starszy adiutant baonu, po zapisanie ustnego rozkazu dowódcy pułku, do czasu udania się dowódcy baonu na rozpoznanie winien:

- uprzedzić pododdziały baonu o przyszłym zadaniu i zaważać dowódców pododdziałów baonu i środków wzmocnienia dla wzięcia udziału w rozpoznaniu wspólnie z dowódcą baonu;
- zorganizować rozpoznanie;
- dopilnować wyruszenia ubezpieczenia;

- przygotować szkie odcinka natarcia baonu;
- sprawdzić system zabezpieczenia działań baonu w rejonie jego ugrupowania.

450. W czasie natarcia sztab pułku:

- nieprzerwanie prowadzi rozpoznanie i obserwację nieprzyjaciela, dążąc do wykrycia czasu jego przygotowań do przeciwnatarcia;
- śledzi posuwanie się nacierającej piechoty i czelgów działaniem artylerii i we właściwym czasie melduje dowódcy o przebiegu walki i o położeniu na froncie;
- uważnie śledzi posuwanie się drugiego i trzeciego rzutu bojowego, wkrocza celem przyśpieszenia ruchu i niezwłocznie melduje dowódcy w wypadku pozostawienia ich w tyle;
- zgodnie z decyzją dowódcy zapewnia we właściwym czasie wprowadzenie do walki 2-go i 3-go rzutu bojowego;
- odpowiednio do przebiegu walki i zgodnie z decyzją dowódcy przywraca uruchomione współdziałanie;
- musi mieć niezawodną łączność na linii dowodzenia i współdziałania, w wypadkach przerwy łączności niezwłocznie wkroczyć celem jej przywrócenia, wykorzystując całą łączność i środki dublujące;

3. Dowodzenie w natarciu.

- śledzi poruszenia podziałów tyłowych i zapewnia ich posuwanie się za uprzedzeniem bojowym;
- kontroluje uzupełnianie amunicji, materiałów podnych i smarów we właściwym czasie oraz przebieg ewakuacji;
- odpowiednio do decyzji dowódcy pułku organizuje podporządkowanie baonom części artylerii;
- organizuje dowolzenie za nowym SD i przejście nań ze starego SD.

451. W miarę rozwoju powodzenia najważniejszym zadaniem sztabu staje się ustalenie smier w położeniu nieprzyjaciela i stanu rozporządzenia przez niego wycofania się z walki.

Z chwili stwierdzenia odejścia nieprzyjaciela sztab zgodnie ze wskazówkami dowódcy:

- zapewnia łączność łączących baonów z szwadronami i artylerią;
- niezwłocznie wysyła uzupełniające pogony rozpoznania celów ustalenia: drogę odejścia nieprzyjaciela, siły jego straż tylnych, stan dróg i możliwości ich wykorzystania dla równoległego podążania;
- wzmacnia baony ruchowymi środkami łączności i wyrzucą naprzód eskadry meldownicze (SM);
- rozstrzuja łączące oddziały w smier;
- wzmacnia bataliony laborów sanitarnych i wydziały części przemyślnych wozów dla przewozu sprzętu.

452. Sztab baonu w czasie natarcia zapewnia nieprzerwaną łączność z poddziałaniami, obserwację pola walki, zapleczenie w amunicję i ewakuację.

Starszy adiutant baonu znajduje się zwykle na węzle łączności.

Starszy adiutant baonu ma obowiązki:

- organizować według wskazówek dowódcy baonu rozpoznanie bojowe i obserwację;
- dopilnować utrzymania łączności z artylerią, moździerzami i śledzić działania tych broni;
- przyjmować i przedstawiać dowódcy baonu meldunki dowódców poddziałzeń;
- informować sąsiadów;
- przyjmować i przedstawiać dowódcy baonu zarządzenia przekaźników i meldować do sztabu pułku o przebiegu walki;
- przekazywać poddziałkom zarządzenia dowódcy;
- według wskazówek dowódcy organizować przewożenie SD;
- bacznie na zużycie amunicji i kierować przewożeniem punktu amunicyjnego baonu.

453. Adiutant znajduje się przy dowódcy baonu i wykonuje jego zarządzenia.

Do jego szczególnych obowiązków należy śledzenie

ruchu nacierających poddziałów i meldowanie dowódcy we właściwym czasie wyników obserwacji.

Podobnie niezwłocznie meldować o wszystkich podziałach i stawiających opór wzdłużach ognia nieprzyjaciela, trudnościach poddziałów baonu i oznakach spodziewanego przeciwnarciarza.

Rozdział XVg

Praca sztabów w marszu i w boju spotkaniowym

1. Przygotowanie decyzji dowódcy

454. Na podstawie rozkazu przygotowawczego dowódcy i wytycznych dowódcy pułku sztab wydaje rozkaz przygotowawczy poddziałom, informując dowódców baonów i kwatermistrzów o zadaniu i przystępuje do przygotowania danych do decyzji dowódcy pułku; sztab powinien:

- przygotować dane o stanie dróg marszu (jeżeli pułk marszuje osobną kolumną);
- przygotować mapę położenia z orientacyjną kalkulacją marszu i wiadomościami;
- przegnieć rozpoznanie.

455. Dane o stanie dróg marszu przygotowuje pomocnik szefa sztabu pułku na podstawie studium mapy, opisu terenu i innych rozpoznania.

Wiadomości powinny odpowiadać na pytania:

- stan powierzchni drogi i charakter podłoża;
- naturalne przeszkody i ich charakter;
- ciśnień na drodze marszu (gęstość, grubość, ich charakterystyka i drogi obejścia);
- możliwości wjazdu po drogach prowizorycznych;
- linie dogodne dla rozwinięcia i charakter przyległego do drogi terenu z punktu widzenia orientacji napewu;
- stan zamianowania dróg.

456. Niezależnie od tego, czy dane te są wyzerujące, sztab pułku - gdy pułk marszuje osobną kolumną - powinien je sprawdzić i uzupełnić, wysyłając w tym celu grupę rozpoznawczą, składającą się z saperów i chemików, z oficerem saperów na czele.

Rozpoznanie dróg marszu prowadzi się z takim obliczeniem, ażeby w chwili wyruszenia być w posiadaniu meldunków o stanie pierwszej połowy drogi marszu.

Zadanie dla dowódcy grupy rozpoznawczej daje szef sztabu. Poza wiadomościami o nieprzyjacielu, wskazaniem drogi marszu i czasu rozpoczęcia i ukończenia rozpoznania, szef sztabu powinien wskazać, który poddział i w jakich miejscach wytycza drogę.

457. Orientacyjna kalkulacja marszu według mapy powinna dać:

- ogólną długość przemarszu;
- czas wykonania marszu;
- czas przekroczenia punktu przejścia przez straż przednią (odział przedni) i siły główne;
- czas wymarszu poddziałów pułku i oddziałów wzmacnienia z rejonów rozmieszczenia;
- czas przejścia wyznaczonych linii terenowych przez straż przednią i główne siły pułku.

458. W warunkach ograniczonego czasu na przygotowanie marszu, szef sztabu nie oczekując na rozkaz i wizję, organizuje rozpoznanie z tym, żeby pierwsze wiadomości z rozpoznania wpłynęły przed wyruszeniem - także przedniej (oddziału przedniego).

Jeden z pomocników szefa sztabu w tym okresie przeprowadza rozpoznanie punktu przejścia aby przygotować zarządzenia, zapewniające płynny ruch oddziału i organizować służbę regulacji ruchu.

459. Decyzję dowódcy pułku notują wszyscy obecni oficerowie sztabu, wskutek czego ustawia się w następstwie szybkość przekazania tej decyzji wykonawcom i kontrolę wykonania.

460. Starszy adiutant po otrzymaniu wskazówek od dowódcy bagonu i przygotowawczego rozkazu sztabu pułku, o ich treści informuje dowódców pododdziałów, organizuje uzupełnienie w amunicji i żywności i paszę do normy, określa czas posiłku i o porządku pododdziałów. Potem wraz z dowódcą bagonu udaje się do sztabu pułku celem otrzymania rozkazu bojowego, polecając adiutantowi kontrolę wykonania swoich zarządzeń.

2. Opracowanie
decyzji dowódcy
pułku.

461. Po powzięciu przez dowódcę decyzji do marszu sztab prze kazuje:

- przekazuje decyzje dowódcy wykonawcom ustnie lub przez rozesłanie pisemnego rozkazu bojowego;
- opracowuje rozkazy rozpoznania i wysyła organy rozpoznawcze (jeśli tego nie zrobiono wcześniej);
- opracowuje i przekazuje wykonawcom zarządzenia OPlot, OPCnem, OPPanc, na czas marszu;
- zapewnia dowodzeniem w marszu;
- organizuje służbę tyłów i kontroluje wykonanie decyzji dowódcy pułku.

462. Informuje oddziały o stanie dróg zamierzanych. Jeżeli przy ogłoszeniu ustnego rozkazu są obecni wszyscy dowódcy bagonów i pododdziałów wzmocnienia, sztab nie opracowuje pisemnego rozkazu bojowego. Podstawowymi dokumentami sztabu w tym wypadku są: mapa sprawozdawcza i szkic ugrupowania kolumny wraz z legendą.

Mapę sprawozdawczą prowadzi jeden z pomocników w/g wskazówek szefa sztabu

Szkic ugrupowania kolumny w marszu wykonuje pomocnik szefa sztabu. Szkic powinien przedstawiać kolejność marszu bagonów i maszynujących samodzielnie pododdziałów, odległość między nimi i miejsca pułkowych środków OPlot i OPPanc, włącznie do poszczególnych dział (źredek ogniowych).

W legendzie wskazuje się czas przemarszu przez punkt przejścia, rejon i czas trwania długiego odpoczynku.

Szkic ugrupowania kolumny w marszu z podpisem dowódcy i szefa sztabu posyła się poszczególnym pododdziałom zamiast pisemnego rozkazu bojowego.

463. Gdy jest dość czasu na przygotowanie wyruszenia, sztab w/g wskazówek dowódcy pułku opracowuje i rozsyła pisemny rozkaz bojowy do marszu.

W rozkazie bojowym pułku, po za wiadomościami o nieprzyjacielu, w 2-gim punkcie wskazuje się zadanie pułku (rejon ześrodkowania) (droga marszu, punkt przejścia) i sąsiadów. W następnych decyzjach dowódcy pułku, zadania pododdziałów pułku (kolejności marszu (zasadniczo w formie tabeli marszu), zadania dla organów nocznego i tylnego ubezpieczenia, zarządzenia do działań, w ostatnim - miejsce dowódcy pułku i terminy meldunków. (Wzr rozkazu do marszu - zał. Nr. 15)

Czas przekroczenia przez punktu przejścia wskazuje się osobno dla straży przedniej (oddziału przedniego), dla czoła kolumny sił głównych, dla oddziałów motoryzowanych i ubezpieczeń; pozostałym pododdziałom podaje się tylko odległość między nimi.

464. Na podstawie decyzji dowódcy pułku i wytycznych sztabu dywizji szef sztabu dodaje wskazówki pomocnikom dla opracowania zarządzeń dla OPLot., OPChem., OPPanc. rozminowania dróg, łączności i tyłów. We wskazówkach dotyczących OPLot., OPChem.,

OPPanc. i rozminowania powinien podkreślić:

- kto, kiedy i w jakim składzie wysła posterunki, obserwacyjno-meldunkowe.
- podział i wykorzystanie środków OPLot., OPChem. i OPPanc w marszu,
- czy i gdzie pułk będzie przechodził przez tereny zaminiowane i jakie zarządzenia zostały wydane celem rozminowania,
- zarządzenia dla ochrony sił żywych na wypadek nalotów, - sygnały alarmowe.

465. Dowódca baonu wydaje ustny rozkaz do marszu w obecności wszystkich dowódców pododdziałów.

Starszy adiutant zapisuje rozkaz dowódcy baonu i na jego podstawie wykonuje uproszczony szkic ugrupowania kolumny baonu w marszu z dokładnością do plutonu i poszczególnych dział PPanc. oraz przeciwlotniczych źródeł ognia.

Innych dokumentów w baonie nie opracowuje się.

Wszystkie zarządzenia są wydawane ustnie i zapisywane przez adiutantów.

466. Sztab pułku posuwa się w marszu wraz z dowódcą pułku. Oficerowie sztabu pułku zajęci kontrolą przechodzenia przez oddziały punktu przejścia, dołączając do sztabu pułku po przejściu kolumny przez punkt przejścia.

467. Łączność w marszu utrzymuje się za pomocą sygnału i środków ruchomych.

Przy sztabie pułku i baonu powinni posuwać się oficerowie łącznikowi od pododdziałów.

468. Szybkość rozwijania SD i nawiązania łączności telefonicznej z baonami z chwilą rozpoczęcia walki osiąga się przez posuwanie się dowódcy kierunku łączności ze środkami łączności przy batalionach.

Pluton dowodzenia i odwad środków łączności posuwają się na czele kolumny straży przedniej (oddziału przedniego).

Pozatym przy organizowaniu łączności stosować się do P. 355 i 356.

469. Kwatermistrz pułku zapewni uzupełnienie do normy zapasów w pułku i pododdziałach i opracuje orientacyjny plan rozwinięcia tyłów na liniach prawdopodobnego zetknięcia się z nieprzyjacielem.

Rozkazy kwatermistrzowskiego nie opracowuje się

i wszystkie zarządzenia do przesuwania tyłowych rzutów pułku wydaje się za pomocą szczególnych ustnych (rzadziej pisemnych) rozkazów.

470. W marszu sztab pułku powinien:

- utrzymywać dyscyplinę w marszu w ruchu i na postoju drogą systematycznej kontroli osobistej przez szefa sztabu
- zabierać, opracowywać i we właściwym czasie meldować dowódcy wiadomości z rozpoznania;
- utrzymywać łączność z organami rozpoznania i ubezpieczenia; we właściwym czasie lutować stare organy rozpoznania lub wysłać dodatkowe;
- Szybko przekazywać decyzje dowódcy wykonawcom.
- We właściwym czasie organizować rozpoznanie rejonów ciągłego odpoczynku i końcowego rozmieszczenia pułku.

3. Dowódca
nie w boju
spotkaniowym.

471. Z chwilą zawiązania się walki ubezpieczeń sztab rozmieszcza się w ukryciu w pobliżu dowódcy pułku przystępuje do pracy bez pełnego rozwijania SD. W tym okresie sztab powinien:

- zorganizować dodatkowe rozpoznanie, szczególnie na skrzydłach;
- zorganizować obserwację działania wojsk własnych i nieprzyjaciela;
- zapewnić wykonanie zarządzeń dowódcy pułku dotyczących wsparcia walki straży przedniej przez artylerię sił głównych i czołgi;
- zapewnić współdziałanie;
- zbierać, badać i meldować dowódcy nowe wiadomości o nieprzyjacielu;
- przekazywać oddziałom decyzje dowódcy do rozwinięcia sił głównych;
- zorganizować łączność
- wysłać meldunki do sztabu dywizji i zawiadomienia do sąsiadów;
- kontrolować wykonanie zarządzeń dowódcy pułku.
- kwatermistrz przystępuje do organizacji tyłów pułku.

472. Szef sztabu pułku z własnej inicjatywy wysyła własne rozpoznanie.

Obserwacja pola walki jest objęta ogólnym systemem zarządzeń do rozpoznania i powinna być zorganizowana zwłaszcza z tym by obserwatorzy przystąpili do pracy niezwłocznie po zawiązaniu się walki.

473. Wszystkie rozkazy dowódcy przekazuje się wykonawcom przez oficerów łącznikowych przez wysłanie do pododdziałów pomocników szefa sztabu. Pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania nie powinien odrywać się od swych bezpośrednich obowiązków, powinien zbierać, porządkować i meldować wyniki rozpoznania. W tym okresie należy do podstawowych obowiązków sztabu.

474. Aby zapewnić organizację współdziałania broni w walce spotkaniowej, szef sztabu pułku powinien:

- szybko obliczyć i zameldować dowódcy czas odciążenia linii rozwinięcia przez pododdziały sił głównych;
- szybko i w sposób jasny przekazać zadania wykonawcom.

- ustalić sygnały współdziałania i wskazywania celów;
- nawiązać łączność z pododdziałami i oddziałami wzmocnienia i ustalić sposób informowania oraz terminy meldunków;
- koordynowanie w czasie przesuwania SD i baczni;
- organizować kontrolę wykonania zarządzeń dotyczących współdziałania;

475. Łączność przewoźną z pododdziałami organizuje się ze stanowiska dowodzenia, którego miejsce określa dowódca przy podawaniu decyzji do rozwinięcia sił górnicych.

476. Sztab baczni z chwilą rozpoczęcia walki powołuje:

- organizować obserwację pola walki;
- pomagać dowódcy w przekazywaniu jego rozkazów pododdziałom;
- organizować zapatrzenie i ewakuację;
- meldować we właściwym czasie do sztabu pułku o rozpoczęciu i przebiegu walki.

R o z d z i e 1 X V I ą

Praca sztabu pułku przy organizowaniu i wykonywaniu przewozów samochodowych.

477. Na podstawie wskazówek dowódcy pułku szef sztabu, jeden z pomocników szefa sztabu pułku opracowuje plan rozpoznania rejonu załadowania i wykonuje szkic tego rejonu. (Wzór szk. Nr. 100)

478. Na podstawie decyzji dowódcy pułku do przewozu, sztab pułku:

- przekazuje decyzje wykonawcom w formie wy ciągu z tabeli przewozów samochodowych;
- łącznie z dowódcą saperów organizuje przygotowanie rejonu załadowania i podejść do niego;
- organizuje zabezpieczenie bojowe (maskowanie, CPCh, OGCCh i PPaoc) rejonu załadunkowego oraz marszu;
- kontroluje gotowość rejonu załadowania, przygotowując pododdział do przewozu i przybycie na szlak samochodu do oznaczonego rejonu.

Kwatermistrz uzupełnia do normy zapasy pułku i pododdziałów.

479. Organizując przejazd samochodowy sztab pułku opracowuje plan przewozów w formie tabeli lub rozkaz bojowy, podział samochodów, szkic składu kolumny i organizację jej w zabezpieczeniu.

- Tabela planu przewozu samochodowego zawiera:
- nazwy oddziałów i pododdziałów przewożonych i odbywających drogę marszem piechym;
- szereg olinowanych pododdziałów samochodowych, wyznaczonych do przewozu;
- ilość samochodów z podaniem ich tonażu;
- rejon załadunkowy;
- początek i koniec ładowania;
- punkt przejęcia dla ruchu i czasu jego przekroczenia przez szlak i ogólny pododdział;
- linie wyrównania i czas przejazdu przez nie;
- rozdziałowy punkt rejonu rozładunkowego i czas przejazdu do niego;

- rejon wyładowniczy, początek i koniec wyładowania;
- punkty zbiórki samochodów po wyładowaniu;
- drogi przejazdu kolumn samochodowych i kolumny piaszkiej (jeśli ona jest) oraz powracających pustych kolumn samochodowych.

Podział samochodów przewiduje:

- nazwy pododdziałów przewożonych;
- ilość ludzi wraz ze sprzętem i koniami;
- ilość potrzebnych samochodów w/g tonażu.

480. Organizacja łączności powinna zapewnić ciągłe dowodzenie w czasie załadowania i wyładowania i podczas marszu. W czasie załadowania i wyładowania podstawowym środkiem łączności jest telefon, w marszu - radio (sygnały) i środki ruchome.

481. Po przybyciu do rejonu wyładowniczego sztab natychmiast organizuje zabezpieczenie działań, dozoruje dyscyplinę wyładowania i wysunięcie pododdziałów do rejonów zbiórki we właściwym czasie oraz nawiązuje łączność ze sztabem dywizji.

R o z d z i a ł XVII.

Praca sztabów pułku i batalionu w obrobie.

Organizacja
obrony.

482. Szef sztabu przedkłada dowódcy pułku łącznie z rozkazem przygotowawczym dywizji, krótką kalkulację czasu, którym pułk dysponuje do zorganizowania obrony. Ma ona określić czas, kiedy pododdziały mają wyruszyć do rejonu celem wykonania prac obronnych oraz czas na pracę organizacyjną sztabu pułku.

483. Na podstawie wskazówek dowódcy pułku sztab wydaje zarządzenia przygotowawcze, zaznajamia dowódców broni i kwatermistrza z otrzymanym zadaniem, wzywa dowódców pododdziałów celem polowania im. zadania przygotowuje się do odebrania rozkazu dywizji - analogicznie do pp. 69 - 72.

484. Decyzję wstępną (na mapie) dowódcy pułku do zajęcia odcinka obrony w warunkach bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, sztab przekazuje do batalionów przez oficerów łącznikowych lub pomocników szefa sztabu pułku.

485. Gdy nie ma bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem dowódca pułku podaje osobiście swoją decyzję dowódcom batalionów, dowódcom środków wzmocnienia w obecności szefa i oficerów sztabu oraz dowódców broni i kwatermistrza.

486. Na podstawie decyzji wstępnej dowódcy pułku szef sztabu wydaje swoim pomocnikom wytyczne w sprawach:

- organizacji rozpoznania dowódcy w terenie, a mianowicie czas przeprowadzenia, odcinki, trasa przejazdu, podstawowe zagadnienia rozpoznania, miejsce i czas spotkania z dowódcami pododdziałów, sposób i miejsce podania do wiadomości decyzji ostatecznej, sposób posuwania się; kto ma rozpoznać linię czat, stanowiska dowodzenia i rejon tyłów pułku, kiedy, kto i gdzie melduje rezultaty rozpoznania;
- czołg OPŁot., OPCher., CPPanc. mianowania i rozmianowania przy wyruszeniu pułku na odcinek obrony i w czasie zajmowania go;

- sporządzenia planu rozpoznania - (zadania, środki, czas dostarczenia wyników obserwacji rozpoznania);
- organizacji obserwacji;
- kontroli wykonania wydanych zarządzeń;
- organizacji łączności i dowodzenia.

Dowódca pułku daje wytyczne kwatermistrzowi w sprawach materiałowo-technicznego zapotrzebowania.

487. Po zatwierdzeniu planu rozpoznania przez dowódcę pułku, sztab wydaje odpowiednie zarządzenia i sprawdzi porządek wykonania pododdziałów pułku do rejonu obrony.

Praca sztabu pułku w czasie rozpoznania i po wydaniu przez dowódcę pułku swojej decyzji w terenie jest analogiczna do treści punktów 355 i 356.

488. Sztab baczni na podstawie decyzji wstępnej dowódcy pułku powiesić zapawianie wyruszenia organów rozpoznawczych i ubezpieczenia, jak również zorganizować rozpoznanie terenu przez dowódcę batalionu łącznie z dowódcami kompanii.

489. Na podstawie decyzji dowódcy batalionu sztab organizuje stałowiako dowodzenia, obserwację łączność, służbę tyłów i ubezpieczenie dział, oraz kontroluje przebieg prac obronnych w kompaniach.

490. Po zajęciu przez kompanię rejonów obrony, sztab batalionu opracowuje meldunek bojowy w formie szkicu, w którym powinno być szczegółowe rozmieszczenie pododdziałów do pojedynczego skm-u.

Meldunek podpisany przez dowódcę baczni, wysyła się do sztabu pułku nie później jak w 3 godziny po ukończeniu rozpoznania terenu przez dowódcę pułku współdziałając z dowódcami baczni.

491. Sztab pułku i batalionów obowiązane są sprawdzić już w pierwszym dniu organizowanie obrony faktyczne rozmieszczenie w terenie środków ogniowych obrony, system ognia oraz stan przy umocnieniu niwowania i na miejscu uszczelnić wszelkie słabości ognia.

Ogólne obowiązki sztabu w dowodzeniu walki w obronie - są analogiczne do podanych w pp. 368-369.

W czasie walki sztab pułku winien zwracać szczególną uwagę:

- na organizację dowodzenia grupami ogniowymi na szczeblu baczni w czasie walki o przedni skraj;
- na skuteczne wykorzystanie ognia artylerii przez i oddziały do walki z oddziałami i piechotą nieprzyjaciela;
- na organizację przeciwdzierzenia drugiego rzutu pułku, lub utrzymanie przez niego podstawy wyjściowej do przeciwdzierzenia drugiego rzutu dywizji;
- na przygotowanie naruszonego w czasie walki współdziałania.

492. Zniżej warunków obrony w nocy musi sztab przewidzieć w planie w którym posiada:

- zniżej, z systemie ognia i rozmieszczenia drugiego rzutu;
- organizację rozpoznania, obserwacji i ubezpieczenia w nocy;

2. Dowodzenie

w obronie.

- sposoby oświetlania terenu i przeciwdziałania w oświetlaniu go przez nieprzyjaciela;
- zarządzenia zapobiegawcze przeciw wypadowi chemicznemu nieprzyjaciela i celem likwidowania, następstw ewentualnego wypadu;
- kod optyczny (światła) i sygnały raketowe dla lubowania łączności z baonami.

493. Starszy adiutant baonu, znajdując się na PO dowódcy baonu lub w węzle łączności powinien:

- bez przerwy biegać połączona i obserwować działania nieprzyjaciela i pododdziałów baonu, informować się o położeniu i działaniach sąsiadów;
- informować o położeniu pododdziałów i sąsiadów i meldować o nim do sztabu pułku;
- zapewnić terminowe przekazywanie rozkazów i zarządzeń dowódcy baonu i kontrolować ich wykonanie;
- kierować pracą tyłów w zakresie zaopatrzenia w amunicję i ewakuacji rannych.

494. Adiutant baonu na polaczkach starszego adiutanta znajduje się na PO dowódcy, aby:

- obserwować stale pole walki i prowadzić ewidencję strat w pododdziałach;
- utrzymywać porządek na SD;
- odbierać i wysłać rozkazy i meldunki przekazywane kodem i sygnałami.

495. Dowódca plutonu łączności znajduje się na węzle łączności z pododdziałami i sąsiadami, przyjmuje i odbiera wszelkie meldunki i zarządzenia, napływające na węzeł.

496. Dowódca plutonu zaopatrzenia znajduje się na baonowym punkcie amunicyjnym, dopilnowuje dostarczenia amunicji z pułkowego punktu amunicyjnego i przekazywanie jej kompaniom, organizuje wydawanie gorącej strawy pododdziałom w terminach podanych przez dowódcę baonu.

Lekarz baonu znajduje się na baonowym punkcie sanitaryjnym i zapewnia terminowe ewakuację rannych oraz skazanie im pierwszej pomocy.

497. Natychmiast po powzięciu decyzji przez dowódcę pułku sztab organizuje rozpoczęcie celom wybrania najbliższych dwóch pośrednich linii obrony.

Rozpoznanie to przeprowadza się pod kierownictwem szefa sztabu i jego pomocników. W skład grupy rozpoznawczych wchodzi również artylerzysta, saperzy, chemicy i oficerowie z tych pododdziałów, które będą obsadzać rozpoznane linie.

498. W wyniku rozpoznania każdej z linii sztab winien ustalić:

- warunki organizowania ognia na krańcowych dogodnościach;
- istniejące w terenie naturalne przeszkody przeciwostrzowe, które mogą opóźnić natarcie nieprzyjaciela gdzieś i jakikolwiek przeszkody i zapory (pola) mirdwe należy zbudować;
- dogodne podejścia do linii obrony i w jaki sposób można udaremnić wykorzystanie ich przez nieprzyjaciela;
- istniejące ukryte drogi odejścia, stas uży-

3. Praca sztabu pułku w obronie ruchomej.

kowy mostów, przepraw i dróg w pasie przyszłych działań.

499. Po zakończeniu rozpoznania szef sztabu pułku współpracuje z dowódcą saperów i szefem służby chemicznej opracowując plan obrony ruchowej, przewidując w nim budowę przeszkód, oraz saper i pól minowych, ugrupowanie, pasy działań bocznych, pośrednie linie obrony, drogi i sygnały odjeżdża.

Plan sporządza się w formie szkicu z legendą i podaje się do wiadomości dowódcy batalionu.

500. Przy wycofaniu się z walki sztab powinien zapewnić zorganizowane, planowe pododdziały.

Zarządzenia o wycofaniu się z walki najczymniej formę krótkiego rozkazu, szkicu, lub notatek na mapie. Zarówno w rozkazie jak i na szkicu podaje się kolejną linię odjeżdża drogi marszu, kolejność i terminy wycofania się z walki pododdziałów i odjeżdża wyższych linii, wykorzystanie środków OPLot., OPFanc., i OPCzem. i minowania.

501. Dowodzenie podczas wycofania się z walki powinno być szczególnie sprężyste.

Zarządzenia wydaje się sztab za pośrednictwem oficerów łącznikowych i oficerów sztabu oraz sygnałów radiowych.

Wykorzystanie łączności przewodowej ogranicza się do wykorzystania osi łączności, budowanej na drodze odwrotu pułku. Na liniach pośrednich, wzdłuż osi łączności organizuje się składki meldunkowe (SM).

502. Do chwili odwołania się do nieprzyjaciela wycofania dowodzi się z SD.

Szef sztabu z 1 - 2 oficerami sztabu zawsze wyjeżdża na linię formowania kolumny marszowej, gdzie organizuje porządkowanie i formowanie w kolumny w wycofujących się oddziałach.

O ile od początku odwrotu sil głównych dowódcy pułku znajduje się na czole kolumny, w ogonie jej pozostaje szef sztabu z 1 - 2 oficerami sztabu.

503. Dodatkowe rozpoznanie organizuje się na szerokim froncie i przedewszystkim na stykach z sąsiadami i w przerwach między pododdziałami. Głównym jego zadaniem jest wykryć na czas możliwość przedostania się nieprzyjaciela między wycofującymi się pododdziałami i na skrzydła.

Praca
sztabu
pułku przy
wycofaniu
się z walki.

1875

1875

Spis treści

	str.
Przebieg pracy, prawa i obowiązki sztabu.	

Zasady ogólne.	1
Szef Sztabu.	2
Współpraca sztabu z wydz. pol.-wych.	2
" " " z d-essami broni i kwatermistrzom	3
Wydział I-sza Służba Sztabów Wielkich Jednostek w polu.	

Rozdział I. Organizacja pracy sztabów.	

1. Podział pracy w sztabie	3
2. Rozkazodawstwo i dokumenty bojowe	6
3. Dokumenty sprawy rozkazowej	11
4. Mapy	14
5. Przekazywanie rozkazów bojowych	15
6. Tajno kierowanie oddziałami	18
7. Czynności kancelaryjne sztabu	20
8. Organizacja wypoczynku	23
Rozdział II. Rozlokowanie i porządek wewnątrz sztabu.	

1. Rozlokowanie sztabów	23
2. Stacjonarne dowodzenia	24
3. Dyżury	26
4. Służby komendantów ochrony sztabu	29
5. Oddziały sztabów w polu	31
6. Przerwanie sztabu	31
Rozdział III. Praca sztabów w organizacji dowodzenia.	

1. Przewidywanie	33
2. Przygotowanie elementów do decyzji	34
3. Organizacja współdziałania	35
4. Kontrola wykonania rozkazów	37
Rozdział IV. Praca sztabów przy organizacji bojowego zabezpieczenia działań.	

1. Rozpoznanie	38
2. Ubezpieczenie	43
3. Obrona przeciwlotnicza	44
4. " " przeciwpancernia	45
5. " " przeciwprzeciwpancernia	46
6. Maskowanie	47

	str.
Rozdział V. Łączność	

1. Zasady ogólne	47
2. System łączności	48
3. Organa kierownictwa łączności	50
4. Udział w organizowaniu łączności	51
Rozdział VI. Służba oficerów łącznikowych.	

1. Ogólne zasady	54
2. Służba oficerów łącznikowych	54
Rozdział VII. Kwatermistrzostwo.	

1. Zadania kwatermistrzostwa	57
2. Organizacja kwatermistrzostwa	58
3. Zakres pracy kwatermistrza	58
4. „ „ „ szefów służb	58
5. Organa wykonawcze służb	59
6. Funkcjonowanie kwatermistrzostwa w polu	59
Rozdział VIII. Praca sztabu w natarciu.	

1. Podejście do obrony nieprzyjaciela	59
2. Organizacja natarcia	63
3. Organizacja współdziałania	63
4. Praca sztabu W. J. w czasie przygotowania natarcia przez podległe sztaby	65
5. Praca sztabu w natarciu i po niej	66
6. Praca sztabów w natarciu z forsowaniem przeszkody wodnej	67
7. Praca sztabu w natarciu na terenie umocnionym, strefy ufortyfikowane, lub silnie rozmondowaną obronę stałą	69
8. Praca sztabu w natarciu w ziemi	73
9. „ „ „ w górach	73
Rozdział IX. Praca sztabu w boju spotkaniowym.	

1. Organizacja marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego	74
2. Praca sztabu w marszu	81
3. Praca sztabu w boju spotkaniowym	81

Rozdział X. Praca sztabów w obronie.

	str.
1. Praca sztabów przy organizowaniu obrony	83
2. Dowodzenie w walce obronnej	88
3. Praca sztabów w obronie ruchowej	90
4. Praca sztabów przy obronie umocnionych rejonów	93

Rozdział XI. Praca sztabów przy organizacji przewożenia wojsk.

1. Przewóz koleją	94
2. Przewóz samochodami	97

Rozdział XII. Praca sztabów w organizowaniu postoju ubezpieczonego.

100

Część II. Służba sztabów oddziałów / pułk, batalion / w polu.

Rozdział XIII. Charakter pracy sztabów oddziałów.

1. Organizacja pracy w sztabie pułku i batalionu	102
2. Dokumenty bojowe i sprawy kancelaryjne	104
3. Rozmieszczenie i porządek wewnętrzny sztabu	107
4. Praca sztabu przy organizowaniu i dowodzeniu i zabezpieczeniu działań	107

Rozdział XIV. Praca sztabu pułku i batalionu w działaniach zaczepnych.

1. Podjęcie do pasa obrony	111
2. Walka strażnicy przedniej i organizacja ataku	112
3. Dowodzenie w ataku	115

Rozdział XV. Praca sztabów w marszu i w boju spotkaniowym.

1. Przygotowanie decyzji dowódcy	117
2. Opracowanie decyzji dowódcy	118
3. Dowodzenie w boju spotkaniowym	120

Rozdział XVI. Praca sztabu pułku przy organizo- str.
waniu i wykonywaniu prz. ruchów sa-
rachodowych.

Rozdział XVII. Praca sztabów pułku i batalionów
w obronie.

1. Organizacja obrony 122
2. Dowodzenie w obronie 123
3. Praca sztabu pułku w obronie
ruchowej 124
4. Praca sztabu pułku przy wycofaniu
się z walki 125